

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζομενα εθνη και λαοι, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημιαια

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 28 Μάη 2022 ■ χρόνος 40ος φ. 918 ■ 1.50€

Στο εκρηκτικό τοπίο του πολέμου και των αντιδραστικών πολιτικών Να ξεσηκωθούμε για να σταματήσει η κρεατομηχανή του πολέμου!

Οι τρεις μήνες του πολέμου στην Ουκρανία ανέδειξαν με πρωτόγνωρη ένταση τη συσσώρευση των αδιεξόδων, τη γενικευμένη κρίση του συστήματος και τους οξυτάτους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς που εξελίσσονταν όλα τα προηγούμενα χρόνια. Το αιματηρό πολεμικό θέατρο γίνεται όλο και περισσότερο «εργαστήριο» εκβιασμών για τη διεύρυνση και γενίκευση της σύγκρουσης, καθώς οι ανταγωνισμοί σε όλα τα επί μέρους πεδία (ενεργειακό, οικονομικό, εμπορικό, νομισματικό) από τη μια δεν μπορούν να δώσουν απαντήσεις και από την άλλη συσσωρεύουν όρους στην κεντρική αντιπαράθεση. Οι ΗΠΑ, για να κρατήσουν συντεταγμένη την Ευρώπη στη Δυτική συμμαχία, πρωτοστατούν στην πολιτική των πολεμικών εκβιασμών, βάζουν Φιλανδία και Σουηδία στο ΝΑΤΟ, ενώ ο Μπάιντεν κάνει περιοδεία στην Ασία, εκτοξεύοντας ανοιχτές απειλές

προς την Κίνα! Η Ρωσία συνεχίζει και θα συνεχίσει στον πολεμικό δρόμο της ιμπεριαλιστικής εισβολής της στην Ουκρανία, καθώς η διεύρυνση και κατοχύρωση των επιτυχιών της επί του εδάφους είναι το βασικό στοιχείο με το οποίο θα απαντά στην παγκόσμια έκθεσή της που αυτή η εισβολή σήμαινε και σημαίνει. Το πλαίσιο των παγκόσμιων απειλών που διαμορφώνεται με προφανείς τους πιο μεγάλους ιμπεριαλιστικούς τυχοδιωκτισμούς, προκαλεί ενστάσεις, όχι μόνο εντός των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων -που σύρονται στο αμερικάνικο άρμα- αλλά και εντός των ΗΠΑ, με χαρακτηριστική μεταξύ πολλών άλλων την παρέμβαση Κίσιγκερ.

Σε αυτό το πλαίσιο επισημαίνεται από τα πιο επίσημα και καθεστωτικά χείλη του ΟΗΕ και στο φόρουμ του Νταβός, η ήδη εξελισσόμενη κατάσταση λιμού που σαρώνει εκατομμύρια ανθρώπων

στις περιφερειακές και εξαρτημένες χώρες, αλλά και κύματα συντριβής των όποιων όρων διαβίωσης είχαν οι μάζες των μικρομεσαίων στρωμάτων, που χτυπιούνται από την κρίση σε τρόφιμα και ενέργεια, ακόμα και στις ιμπεριαλιστικές χώρες.

Η θέση-σύνθημα «για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε», με την οποία κινητοποιηθήκαμε ενόψει της φετινής εργατικής Πρωτομαγιάς, γίνεται όλο και πιο επιτακτική για όλους τους λαούς, σε όλα τα πεδία και σε όλη τη μακρά περίοδο δοκιμασίας που βρίσκεται μπροστά μας. Αναμφίβολα είναι θέση αφετηρίας και κατεύθυνσης για τον λαό μας, σε μια χώρα που στροβιλίζεται στους πιο μεγάλους κινδύνους και αντιμετωπίζει αδιέξοδα που η κυβέρνηση και τα κόμματα του συστήματος τα διαχειρίζονται με εγκληματικό για τα συμφέροντα και την ίδια τη ζωή του λαού, τρόπο.

συνέχεια στη σελ. 2

Εκλογικές διαδικασίες στον ΣΥΡΙΖΑ Με το βλέμμα στις βουλευτικές κάλπες

Στο πλαίσιο προφανώς της θεσμοθετημένης λειτουργίας της λίστας, περνά ως αντίληψη και στην πράξη την πεμπτουσία της αστικής δημοκρατίας. Δεν έχει κανείς παρά να ψηφίζει σε τακτά διαστήματα και με τον τρόπο αυτό να διώχνει από πάνω του το δικαίωμα να διαμορφώνει ο ίδιος με την πάλη του το κοινωνικό γίγνεσθαι.

σελ. 5

Η επίσκεψη Μητσοτάκη στις ΗΠΑ και η ομιλία στο Κογκρέσο, η υποτέλεια στα καλύτερά της

Στο αστικό πολιτικό σύστημα η σκυτάλη της εξάρτησης και της υποτέλειας μεταφέρεται εύκολα από την διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στην ΝΔ που σήμερα την διευρύνει και την οδηγεί σε επικίνδυνους δρόμους για τον λαό.

σελ. 7

Μόνη λύση για τους εργαζόμενους η οργάνωση κι ο αγώνας!

Το κλίμα παραίτησης, υποταγής και αναμονής που καλλιεργούν οι κυρίαρχες δυνάμεις δεν πρέπει να περάσει. Κάθε προσπάθεια για ανάπτυξη αντιστάσεων, για θέση των εργατικών δυνάμεων σε κίνηση, πρέπει να ενισχύεται και να υπηρετείται με αποφασιστικότητα και διάρκεια.

σελ. 11

Αποτελέσματα φοιτητικών εκλογών 2022 Επιτακτικό καθήκον η ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων κόντρα στα αστικά σχέδια διάλυσης και τη ρεφορμιστική γραμμή απονέκρωσής τους

σελ. 15

Ουκρανία
Ο πόλεμος συνεχίζεται,
τα διλήμματα πληθαίνουν

σελ. 12-13

Ολομέτωπη επίθεση του συστήματος στους φοιτητές
Γκλόμπι, κρότου λάμψης, συλλήψεις
και διάλυση των συλλόγων

σελ. 14

Φοιτητική κινητοποίηση ενάντια
στην καταστολή, 26-5, Θεσ/νικη

Στο εκρηκτικό τοπίο του πολέμου και των αντιδραστικών πολιτικών Να ξεσηκωθούμε για να σταματήσει η κρεατομηχανή του πολέμου!

συνέχεια από σελ. 1

Αλυσοδέσιμο στις ΗΠΑ, οξύνσεις στην περιοχή

Η επίσκεψη Μητσοτάκη στις ΗΠΑ σχολιάστηκε με διθυράμβους από το κυβερνητικό επιτελείο και τους συστημικούς αναλυτές, ενώ βρήκε απέναντί της μια ορισμένη κριτική από τον ΣΥΡΙΖΑ και άλλες δυνάμεις της λεγόμενης αντιπολίτευσης. Και οι διθυράμβοι και η συγκεκριμένη κριτική επιβεβαιώνουν και αναδεικνύουν μια βασική αλήθεια. Την αλήθεια που λέει ότι τα όρια και οι «αρμοδιότητες» της άρχουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού τελειώνουν και αφορούν στην αναζήτηση θέσης εντός του πλαισίου που καθορίζουν οι ΑμερικανοΝΑΤΟϊκοί προστάτες τους.

Στις σημερινές συνθήκες, οι ΗΠΑ απαιτούν την πλήρη στοίχιση των συμμάχων τους και των υποτακτικών στην κλιμακούμενη αντιπαράθεσή τους με τη Ρωσία. Αυτή η απαίτηση για τη χώρα μας σημαίνει πριν από όλα τη μετατροπή της σε μια απέραντη πολεμική βάση των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, διαθέσιμη και ενεργή στην πρώτη γραμμή της περικύκλωσης περίσφιξης της Ρωσίας. Σημαίνει, επιπλέον, την -έστω συμβολικής σημασίας- αποστολή όπλων στο ουκρανικό πεδίο. Σημαίνει οπωσδήποτε την ευθυγράμμιση και την ενεργητική στήριξη κάθε γεωπολιτικού σχεδίου των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή (από τα Βαλκάνια ως τη ΝΑ Μεσόγειο) που διαμορφώνεται και θα διαμορφώνεται στη βάση του ίδιου αμερικανικού στόχου για την εκδίωξη κάθε ρωσικής επιρροής και παρουσίας στην περιοχή, για τη στοίχιση όλων των χωρών της περιοχής στο αμερικανικό άρμα.

Σε όλα αυτά είπε «ναι» η επίσκεψη Μητσοτάκη, η οποία εξάλλου έγινε για να δεσμευτεί η χώρα σε όλα αυτά τα οποία μέλλει να εξελιχθούν στο επόμενο διάστημα. Για όλα αυτά πανηγυρίζουν, επικαίρουν, συμφωνούν το κυβερνητικό κόμμα, το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ και οι εμβριθείς αναλυτές και δημοσιολόγοι του συστήματος. Ο κυνισμός της υποτέλειας όλων αυτών είναι πιο ευδιάκριτος από ποτέ: Σέρνουμε τη χώρα στον χορό του απειλούμενου ιμπεριαλιστικού πολέμου με κάθε τρόπο δίπλα στη Δύση και στις ΗΠΑ, γιατί εκεί ανήκουμε! Γιατί μόνο με αυτή την επιλογή μπορεί η άρχουσα τάξη να προσδοκά, όποιες και αν είναι οι εξελίξεις και οι συνέπειες για τον λαό, ότι θα αναπαραχθεί ως άρχουσα και ότι ενδεχομένως θα έχει και «κέρδη» από την επιλογή αυτή. Σε αυτή τη βάση της ταξικής πολιτικής της υποτέλειας πανηγυρίζουν ήδη, καθώς η νέα αγορά δισηκατομμυρίων δολαρίων που καλείται να πληρώσει ο λαός «για την άμυνα της χώρας» για τα F-35 επιταχύνεται πολύ πριν

από το 2028 που αρχικά αναγγέλθηκε.

Στην ίδια βάση είναι και η συγκεκριμένη κριτική του ΣΥΡΙΖΑ και άλλων δυνάμεων κοντά και γύρω από αυτόν. Μια «κριτική» που κάθε άλλο παρά αμφισβητεί τη βασική επιλογή της ένταξης στο αμερικανικό πλαίσιο και της ανάληψης των ρόλων που αυτή η ένταξη σήμερα σημαίνει. Αλλά είναι μια «κριτική» που ζητάει να δει στη βάση αυτής της, δεδομένης και για τον ΣΥΡΙΖΑ, επιλογής άμεσα ανταλλάγματα έναντι της ανταγωνιστικής αστικής τάξης της Τουρκίας. Η κυβέρνηση με την ευθύνη της άμεσης διαχείρισης απαντά πως «δεν είναι καλή εποχή να λες στο ΝΑΤΟ κακές κουβέντες για την Τουρκία» και η κούρσα της υποτέλειας συνεχίζεται από όλους, ενώ ταυτόχρονα φορτώνεται από δεξιούς και «προοδευτικούς» με όλο και περισσότερους τόνους εθνικισμού, που αποτελεί συστατικό του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

Σε κάθε περίπτωση -όπως έδειξε και η επίσκεψη Δένδια στην Αλβανία που συνάντησε εκ νέου τα αιτήματα για τους «τσάμηδες»- το όλο και πιο καταθλιπτικό πλαίσιο της επικυριαρχίας των αμερικανοΝΑΤΟϊκών στις χώρες της περιοχής, όχι μόνο δεν δημιουργεί συνθήκες «φιλίας και συμμαχίας» των χωρών και των λαών, αλλά αντίθετα τροφοδοτεί έχθρες, εντάσεις, δικασμούς. Γιατί πριν από όλα οι αμερικανοΝΑΤΟϊκοί θέλουν διατεταγμένους τους υποτακτικούς τους, αλλά και άλυτα και αναπαραγόμενα όλα τα (πραγματικά και κατασκευασμένα) στοιχεία των ανταγωνισμών τους. Γιατί -και αυτό είναι εξίσου σημαντικό- η κάθε αστική τάξη και κυρίαρχη κλίκα που ανήκει στις δυνάμεις που υπάγονται στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, υπάγεται σε αυτήν με τη «λογική» της διεκδίκησης

ωφελημάτων έναντι των ανταγωνιστών της. Υπάγεται με την επιδίωξη να υπηρετήσει «καλύτερα» τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ και ως εκ τούτου να «ανταμειφτεί» για αυτό έναντι των ανταγωνιστών της. Υπάγεται για να «αξιοποιήσει» την εξάρτησή της, στην προώθηση των τυχοδιωκτισμών που κυφορούν οι μαξιμαλισμοί και οι μεγαλοϊδεατισμοί που αφθονούν στις δύο πλευρές του Αιγαίου και σε όλες τις χώρες της περιοχής. Συνεπώς, αυτός ο αντιδραστικός ανταγωνισμός της «πιο αποτελεσματικής υποτέλειας» των αστικών τάξεων υπηρετεί τον ιμπεριαλισμό και τους κινδύνους των άδικων πολέμων και στρέφεται ενάντια στους λαούς φορτώνοντάς τους ολοένα μεγαλύτερα βάρη και κινδύνους.

Σε αυτή τη βάση και η κριτική της ηγεσίας του ΚΚΕ -και όχι μόνο αυτής της ηγεσίας- για τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ «που ενθαρρύνουν και υποθάλπουν τις τουρκοτικές επιδιώξεις» μόνο «αντιιμπεριαλιστική» κριτική δεν είναι! Είναι μια κριτική στο «πνεύμα» της κριτικής του ΣΥΡΙΖΑ, μια κριτική που σιγοντάρει τον σοβινισμό, μια κριτική που αναζητά και «διεκδικεί» από την αστική τάξη «αξιόμαχο στράτευμα για την υπεράσπιση της χώρας από τον τουρκικό κίνδυνο» και για αυτό είναι μια κριτική αποδεκτή και εντός των πλαισίων της πολιτικής νομιμότητας που ορίζει το σύστημα.

Η «διέξοδος» των εκλογών και η διέξοδος του λαού

Ο επίσημος πληθωρισμός ξεπέρασε ήδη το 10%, αλλά βέβαια ο πληθωρισμός που αφορά στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, αυτά στα οποία εξαντλείται το λαϊκό εισόδημα, είναι πολύ μεγαλύτερος. Δηλαδή μέσα σε λίγους μήνες επι-

βλήθηκε βίαια μια κατακόρυφη μείωση του λαϊκού εισοδήματος, που μετατρέπει την εκτεταμένη φτώχεια σε μαζική εξαθλίωση.

Παράλληλα, η Κομισιόν από τη μια εισηγείται την παράταση της ρήτρας διαφυγής για το 2023, αλλά από την άλλη εντείνονται οι «προειδοποιήσεις» για την ανάγκη διατήρησης της δημοσιονομικής σταθερότητας και η εκδήλωση «ανησυχιών» των επιτελείων της ΕΕ για το «χρέος των χωρών του Νότου». Χαρακτηριστικά ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών Λίντνερ, στις δηλώσεις του στο περιθώριο της Συνόδου των Υπουργών Οικονομικών και κεντρικών τραπεζιτών του G-7 στις 19 Μαΐου έστρωσε τον δρόμο για «νέο πρόγραμμα εποπτείας» για την Ελλάδα, επισημαίνοντας ότι «θα πρέπει να γίνουμε πιο σκληροί, όχι πιο ήπιοι». Η ημερομηνία των δηλώσεων δεν είναι τυχαία (αμέσως μετά την επίσκεψη Μητσοτάκη στις ΗΠΑ και τη συμφωνία για την αγορά των F-35) και ούτε άσχετη με τη γερμανική δυσαρέσκεια για την όλο και μεγαλύτερη ελληνική στροφή προς τις ΗΠΑ, ενώ «εκκρεμεί» και η δυσαρέσκεια για τις αγορές των γαλλικών όπλων. Αλλά και συνολικότερα, το πλαίσιο του «πολέμου» των ιμπεριαλιστικών κυρώσεων είναι σαφές ότι καταλήγει και ξεσπάει στις πλάτες των λαών και του λαού μας, που καλούνται να πληρώσουν το μάρμαρο και να αντιμετωπίσουν πρωτόγνωρες συνθήκες εξαθλίωσης.

Μπροστά σε αυτά τα δεδομένα, η κυβέρνηση και συνολικά το πολιτικό σύστημα όχι μόνο δεν έχουν απαντήσεις που να υπερασπίζονται στοιχειωδώς τη ζωή του λαού, αλλά αντίθετα είναι δέσμιες στην κατεύθυνση που επιταχύνει και μεγαλώνει τα λαϊκά δεινά. Ο κυνισμός που αποτυπώνουν οι δηλώσεις του

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Αποψη

Μητσοτάκη και των κυβερνητικών στελεχών «σημασία δεν έχει πόσα λεφτά παίρνεις», «η καλύτερη οικονομία είναι η μείωση της κατανάλωσης» απηχεί την πραγματική κατεύθυνση της πολιτικής του συστήματος απέναντι σε έναν λαό που δεν μπορεί να πληρώσει τους λογαριασμούς του ρεύματος και του σούπερ μάρκετ και μάλιστα την ίδια ώρα που έχουν το θράσος να μιλούν για «ανάπτυξη»!

Συνεπώς, η κυβέρνηση και τα κόμματα του συστήματος έχουν να αντιμετωπίσουν και το ξέρουν, τη διαρκώς ογκούμενη οργή του λαού και της νεολαίας, που αναζητά όρους για να εκδηλωθεί. Η εκλογική ήττα της ΔΑΠ μετά από δεκαετίες είναι ένα χαρακτηριστικό μήνυμα αυτών των διεργασιών, που η σημασία του δεν μειώνεται από το γεγονός ότι η ΠΚΣ-ΚΝΕ, που εισέπραξε εκλογικά αυτή τη δυσaréσκεια, ήταν η δύναμη που τα προηγούμενα χρόνια πρωτοστάτησε στη γραμμή και την πρακτική της απαξίωσης των συλλόγων και της άρνησης των αγώνων. Αλλά το αποτέλεσμα των φοιτητικών εκλογών προσφέρεται ως παράδειγμα για να αποτυπωθεί το συνολικότερο ζήτημα που βρίσκεται μπροστά μας, μπροστά στον λαό και στη νεολαία και τις δυνάμεις που θέλουν να υπηρέτησουν την αγωνιστική γραμμή, τη γραμμή της συγκρότησης και ανάπτυξης της μαζικής πάλης, των αγώνων, του κινήματος που θα αντιστέκεται και θα διεκδικεί απέναντι στην πολιτική του συστήματος, απέναντι στη γραμμή της εξάρτησης, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Από τη μια, λοιπόν, τα κόμματα του συστήματος με συνέδρια, με ένα ολόκληρο αντιδραστικό νομοθετικό πλαίσιο, με κλιμάκωση του δίπολου φασιστικοποίηση-αντικομμουνισμός και με τις πλάτες των πατρώνων τους, προετοιμάζονται να αντιμετωπίσουν τις εκρήξεις της λαϊκής οργής. Σε αυτό το πλαίσιο οι εκλογές αναδεικνύονται ως «ορόσημο» για την αντιπολίτευση, αλλά και ως κρίσιμο ατού για την ίδια την κυβέρνηση.

Από την άλλη, εμείς θεωρούμε ότι οι εκλογές, όποτε γίνουν, δεν μπορούν να δώσουν «λύσεις και διέξοδο». Πριν από όλα στον λαό και στη νεολαία, στα δικαιώματά τους και στα συμφέροντά τους. Αλλά δεν θα δώσουν λύση ούτε στα αδιέξοδα του πολιτικού συστήματος, που θα συνεχίζει να έχει απέναντί του την οργή του λαού, την ανάγκη του να ζήσει με δικαιώματα, ενώ η όποια κυβερνητική λύση θα συνεχίζει στη γραμμή της σημερινής και στο πλαίσιο του πολέμου και της εξαθλίωσης που έχουν διαμορφώσει οι ιμπεριαλιστές.

Σε αυτό το σύνθετο και εκρηκτικό τοπίο που έχει διαμορφωθεί και εξελίσσεται, το ζήτημα που πρτανεύει για τα λαϊκά συμφέροντα και τη λαϊκή υπόθεση είναι ένα και μόνο. **Η οργή να γίνεται μαζικός αγώνας και μέσα στον αγώνα που παλεύει για τη νίκη και για να παλεύει για τη νίκη, να γίνονται βήματα συγκρότησης οργάνων πάλης των εργαζομένων και της νεολαίας.** Να αναβαθμίζεται πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά η συγκρότηση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων, σε βάση ταξική και αντιιμπεριαλιστική και στην κατεύθυνση της επαναστατικής προοπτικής του λαού.

Τελικά το μενού της επίσκεψης του πρωθυπουργού στις ΗΠΑ περιείχε και ανακοινώσεις για τη νέα «αγορά του αιώνα» σε εξοπλιστικά προγράμματα. Ακριβώς μετά την κατ' ιδίαν συνάντηση με τον Μπάιντεν, ο Μητσοτάκης σε δηλώσεις του στους δημοσιογράφους προανήγγειλε την αγορά πολεμικών αεροσκαφών F-35. Μάλιστα, όπως αναφέρεται στο ρεπορτάζ του αστικού Τύπου, στην τελική ευθεία βρίσκεται η επιστολή ενδιαφέροντος στην αμερικάνικη κατασκευάστρια εταιρεία Lockheed Martin, ενώ, αν οριστικοποιηθεί το ντιλ, τα πρώτα αεροσκάφη εκτιμώνται ότι θα καταφθάσουν το 2028.

Πρόκειται για τα σύγχρονα, επιθετικά και πανάκριβα επανδρωμένα μαχητικά 5ης γενιάς της αμερικάνικης πολεμικής βιομηχανίας. Τα έχουν παραγγείλει μια σειρά χώρες, ενώ το Ισραήλ τα χρησιμοποιεί ήδη επί του πεδίου. Η Τουρκία ήταν μάλιστα στο πρόγραμμα συμπαραγωγής τους, αλλά πετάχτηκε εκτός, μέσω των κυρώσεων για την αγορά των S-400 από τη Ρωσία.

Η ελληνική κυβέρνηση σκοπεύει να παραγγείλει μια μοίρα (18-24 αεροσκάφη) με κόστος που θα αγγίξει τα 4 δισεκατομμύρια ευρώ. Φυσικά ο λογαριασμός στέλνεται κατευθείαν στην εργατική τάξη και το λαό, μαζί με το λογαριασμό για τα Rafale, τις φρεγάτες και όλα τα υπόλοιπα όπλα που αγοράζουμε τα τελευταία χρόνια.

οικονομίας. Ο λαός καλείται να αποδεχτεί το πετσόκομμα του εισοδήματός του, το χτύπημα των δικαιωμάτων του γιατί τάχα δεν υπάρχουν λεφτά για οτιδήποτε έχει σχέση με τις ανάγκες του. Σπατάλη λοιπόν ό,τι αφορά τη διαβίωση του λαού και μέγιστη ανάγκη ό,τι αφορά τα «θέλω» ντόπιων και ξένων αφεντικών.

Το εξοπλιστικό ράλι έχει παρελθόν και διακομματική συναίνεση. Αποτελεί συστατικό στοιχείο της στοίχισης της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια της Δύσης. Ενώ οι «αγορές του αιώνα» ακολουθούν η μία την άλλη τα τελευταία χρόνια, ταυτόχρονα προχωρά και η μετατροπή όλης της χώρας σε πολεμικό προγεφύρωμα των ΗΠΑ-NATO, με το άπλωμα των αμερικάνικων βάσεων σε όλη την επικράτεια και την αναβάθμιση των παλιότερων. Και εδώ έχουμε τη μεγάλη συμβολή του ΣΥΡΙΖΑ, που άνοιξε το δρόμο για την απογείωση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων όταν ήταν κυβέρνηση. Εκείνα τα χρόνια αρχίζει να στεριώνει και το περιβόητο γεωπολιτικό τρίγωνο Ελλάδας-Ισραήλ-Αιγύπτου υπό την κηδεμονία των Αμερικανών.

Και τώρα, στη νέα φάση της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης, με τον πόλεμο στην Ουκρανία σε πρώτο πλάνο, ο πρωθυπουργός στην ομιλία του στο Κογκρέσο, σε ένα ακόμα μνημείο υποτέλειας, δηλώνει καταχειροκροτούμενος από αμερικάνους γερούσιαστές ότι "στεκόμαστε μαζί με τις ΗΠΑ όποτε και όπου χρεια-

Εξαγγελίες για F-35

Χωρίς φρένα η εξοπλιστική κούρσα

Πρόκειται για μια κούρσα εξοπλισμών που έχει σημείο εκκίνησης έξι χρόνια πριν και φαίνεται να μην έχει τέρμα. Το 2017, επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ., κατά την επίσκεψη Τσίπρα στον διαβολικά καλό Τραμπ, ανακοινώνεται το πρόγραμμα μαμούθ αναβάθμισης 85 αεροσκαφών F-16. Ξαναρχίζουν έτσι τα μεγάλα εξοπλιστικά προγράμματα που είχαν παγώσει τα πρώτα χρόνια της μνημονιακής επιτήρησης. Ακολούθησε η αγορά των 18 Rafale (με δυνατότητα να γίνουν 24) από τους Γάλλους και η συμφωνία για την απόκτηση των φρεγατών Belharrga. Δρομολογείται η απόκτηση τεσσάρων κορβετών, ενώ συζητήση υπάρχει και για μεταγωγικά αεροσκάφη, ελικόπτερα και drones πάλι από τις ΗΠΑ. Και αναρωτιόμαστε τι θα πρέπει να μας πουλήσει η Γερμανία για να ισορροπήσουν οι βάρκες της εξάρτησης.

Αν υποθέσουμε ότι θα σταματήσουμε σε αυτά, το εξοπλιστικό ντελίριο θα φθάσει συνολικά τα 11,5 δισ. μέχρι το 2029. Ο υπουργός Οικονομικών Σταϊκούρας δήλωσε πως από 515 εκατομμύρια το 2020 οι παραλαβές όπλων θα εκτοξευτούν το 2022 στα 3,4 δισεκατομμύρια και όλη τη δεκαετία θα παραμείνουν γύρω στα 2 δισ. ετησίως. Δηλαδή έχουμε δεδομένο τον τετραπλασιασμό των ετήσιων αμυντικών δαπανών της χώρας για τα επόμενα χρόνια!

Δεν είναι περιέργο λοιπόν που η Ελλάδα είναι σταθερά πρωταθλήτρια στις αμυντικές δαπάνες στο NATO καθώς διαθέτει πλέον το 3,86% του ΑΕΠ της, ξεπερνώντας ακόμα και τις ΗΠΑ! Ακόμα και τα χρόνια της τριτοκας οι αμυντικές δαπάνες δεν έπεσαν κάτω από το 2% του ΑΕΠ. Ενώ είναι κοινός τόπος ότι τα μεγάλα εξοπλιστικά των προηγούμενων δεκαετιών συνέβαλαν στο βουνό του χρέους, όταν είναι να αγοραστούν όπλα από τους «προστάτες» μας ξαφνικά ανακαλύπτεται δημοσιονομικός χώρος. Και παρόλο που δημοσιονομικά η κατάσταση δείχνει να ξαναξεφεύγει, τρέχει ο Μητσοτάκης στις Βρυξέλλες και ζητά μαζί με Ιταλία και Ρουμανία οι εξοπλιστικές δαπάνες να μην υπολογίζονται στο έλλειμμα. Και δύο μήνες μετά ανακοινώνει από την Ουάσιγκτον τα F-35...

Είναι προκλητικό, αν αναλογιστεί κανείς ότι δεν έχουν περάσει και πολλές μέρες που ο πρωθυπουργός τόνιζε ότι η πενιχρή αύξηση του κατώτατου μισθού (που ήδη έχει εξανεμιστεί από το τσουνάμι της ακρίβειας) αγγίζει τα απώτατα όρια των δυνατοτήτων της

στεί". Άλλωστε τα F-35 τα αγοράζουμε "όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και για τη νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO". Έτσι και αλλιώς τα υπερσύγχρονα οπλικά συστήματα των F-35 είναι προγραμματισμένα να αναγνωρίζουν ως εχθρικούς στόχους μόνο τα μη συμβατά με το νατοϊκό οπλοστάσιο συστήματα. Για να έχουν τον έλεγχο οι Αμερικάνοι ποιον στοχεύουν τα όπλα που πουλάνε...

Η πολιτική της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης φορτώνει το λαό συνεχώς με το λογαριασμό για νέα πανάκριβα όπλα και με νέες δεσμεύσεις για μεγαλύτερη εμπλοκή στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-NATO. Είναι μια πολιτική που ουσιαστικά στηρίζεται από όλο το αστικό πολιτικό προσωπικό, παρά τις δυσανεξίες που μπορεί να εκφράζονται ανά φάσεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ χαρακτηριστικά για τα F-35 το μόνο που ψέλλισε είναι ότι δεν τηρήθηκαν οι προβλεπόμενες διαδικασίες.

Σε αυτό το πλαίσιο ποντάρει η ντόπια αστική τάξη να κερδίσει πόντους στον αντιδραστικό ανταγωνισμό με την τουρκική αστική τάξη. Κομπάζουν διάφοροι αναλυτές ότι μαζί με τα γαλλικά Rafale, τα F-35 κατοχυρώνουν έστω πρόσκαιρα υπεροπλία στον αέρα απέναντι στον "εχθρό" και αλλάζουν τα δεδομένα στο Αιγαίο. Τροφοδοτούν τον εθνικιστικό παροξυσμό, δίπλα στις πιο μεγάλες δόσεις υποτέλειας στα μεγάλα αφεντικά. Και μπορεί οι μωροφιλοδοξίες της αστικής τάξης να αποδεικνύονται του αέρος, αλλά το εθνικιστικό δηλητήριο μένει.

Τελικά όμως τα επιτελεία των Αμερικανών έχουν την ευχέρεια να ξαναπαίξουν το παιχνίδι των ισορροπιών και στα εξοπλιστικά, για να στοιχίσουν το σύνολο της νοτιοανατολικής πτέρυγας του NATO στις επιδιώξεις τους. Η κλιμάκωση της αντιπαράθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας απαιτεί μεγαλύτερη ευθυγράμμιση στα υπερατλαντικά αφεντικά, και η τακτική τού διαιρεί και βασίλευε είναι παλιά και δοκιμασμένη.

Οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί που συσσωρεύονται με πρωτοφανείς ρυθμούς σημαίνουν νέα βάρη και μεγαλύτερους κινδύνους για το λαό. Μεγαλώνουν την οικονομική, γεωπολιτική και στρατιωτική πρόσδεση της χώρας στα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Τον σέρνουν όλο και πιο βαθιά στο πόλεμο. Ανάγκη επιτακτική να αντιπαλέψουμε την πολιτική που μας οδηγεί να πληρώσουμε τις κούρσες εξοπλισμών ακόμα και με τη ζωή μας!

Φιρμάνι κυβερνητικής και αστυνομικής απαγόρευσης πορείας Παλαιστίνιων για τη «Νάκμπα»

Το Σάββατο 14 Μάη, με απόφαση του Αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ., απαγορεύτηκε η μηχανοκίνητη πορεία στην οποία καλούσε τη μέρα εκείνη στην Αθήνα η «Παλαιστινιακή Παροικία της Ελλάδας», απ' το Παναθηναϊκό Στάδιο προς την ισραηλινή πρεσβεία, για την επέτειο της Νάκμπα. Της ημέρας της «καταστροφής» (Νάκμπα) για τους Παλαιστίνιους, μια ημέρα μετά την ανακήρυξη του κράτους του Ισραήλ, στις 14 Μάη 1948. Ο «αέρας», τύπου «αποφασίζομεν και διατάσσομεν», της αστυνομικής ανακοίνωσης είναι χαρακτηριστικός: «Επισημαίνεται ότι δεν θα πραγματοποιηθεί μηχανοκίνητη πορεία», αναφέρεται μεταξύ άλλων. Τα προσχήματα γνωστά. Δηλαδή, η «δυσανάλογη διαταραχή της κοινωνικο-οικονομικής ζωής της περιοχής», η «παρακώλυση της κυκλοφορίας και της πρόσβασης σε δημόσιες υπηρεσίες, κοινωφελείς οργανισμούς και νοσηλευτικά ιδρύματα» και άλλα παρόμοια. Ο πραγματικός λόγος της απαγόρευσης είναι άλλος. Να μη δυσαρεστηθούν οι σιωνιστές δολοφόνοι του ηρωικού παλαιστινιακού λαού, καθώς και τα αμερικανοΝΑΤΟϊκά ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Οι ισραηλινοί σύμμαχοι της ντόπιας αστικής τάξης, στο πλαίσιο των λεγόμενων τριμερών «αξόνων» που με περισσή θέριμη υπηρέτησαν και υπηρετούν οι κυβερνήσεις του συστήματος, από τον ΣΥΡΙΖΑ και μέχρι τη ΝΔ. Η διαδήλωση αυτή πραγματοποιείται κάθε χρόνο, για δεκαετίες, αλλά φέτος απαγορεύτηκε. Λίγες ημέρες, μάλιστα, μετά τη δολοφονία απ' τις ισραηλινές δυνάμεις κατοχής της παλαιστίνιας δημοσιογράφου του Al Jazeera, Αμπού Ακλέχ. Ενδεικτικό κι αυτό της έντασης της φασιστικοποίησης της πολιτικής του συστήματος, αλλά και του βαθύματου της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Με δεδομένη την απόλυτα εξηγήσιμη και άκρως αντιδραστική και αντιδημοκρατική αυτή στάση της κυβέρνησης και των μηχανισμών καταστολής, δεν συμμεριζόμαστε την αίτηση άδειας που είχε υποβάλει η Παλαιστινιακή Παροικία στις αστυνομικές αρχές στις 5 του Μάη για την πραγματοποίηση της πορείας. Άδεια την οποία και πήρε, για να την κουρελιάσουν, στη συνέχεια. Οι διαδηλώσεις δεν χρειάζονται την «άδεια» των εκπροσώπων ενός εχθρικού για το λαό (και τους άλλους λαούς) συστήματος, μιας εχθρικής για το λαό πολιτικής, για να πραγματοποιηθούν! Όπως και δεν συμμεριζόμαστε το «απολογητικό» ύφος, την απαίτηση για «συγνώμη» ή -ακόμα χειρότερα- την επίκληση στην ευαισθησία του πρωθυπουργού (!) από παλαιστίνιο καθηγητή στη χώρα μας, για την απαγόρευση αυτή, που κυκλοφόρησε πλατιά, αλλά και τον «απολογητικό» τόνο της καταγγελίας της ίδιας της Παλαιστινιακής Παροικίας. Ο λαός μας έχει τους ίδιους εχθρούς με τον παλαιστινιακό λαό και τους άλλους αγωνιζόμενους λαούς: τον ιμπεριαλισμό, το φασισμό, τις αντιλαϊκές πολιτικές. Στέκεται εδώ και δεκαετίες αλληλέγγυος στον ηρωικό και δίκαιο αγώνα του ενάντια στην ισραηλινή κατοχή, τη βία και τον αποκλεισμό, που στηρίζουν οι ιμπεριαλιστές και οι αστικές τάξεις. Κι αυτό μπορεί και πρέπει να εκφράζεται μαζικά στο δρόμο!

Καταδίκασαν 9 μαθητές γυμνασίου στο Αγρίνιο για συμμετοχή τους σε κατάληψη

Δεν υπήρχε καν το πρόσχημα της «φθοράς» σε δύο καταλήψεις διάρκειας... μίας διδακτικής ώρας η καθεμία, που είχε γίνει για δύο ημέρες στο 1ο Γυμνάσιο Αγρινίου τον Οκτώβρη του 2020. Αυτό δεν εμπόδισε την καταδίκη 9 μαθητών, στις 16/5, απ' το Μονομελές Δικαστήριο Ανηλίκων, για «διατάραξη λειτουργίας υπηρεσίας» έπειτα κι από αναφορά της διευθύντριας του σχολείου, Γεωργιάδη. Οι μαθητές καταδικάστηκαν σε «επίπληξη» και σε «άσκηση της επιμέλειάς τους για έναν χρόνο απ' την Εισαγγελία Ανηλίκων», ενώ τους συμπαράστέκονταν συμμαθητές τους, καθηγητές και γονείς. Το μίσος των εκπροσώπων του συστήματος και της άθλιας εκπαίδευσής του, για τη νεολαία, κι ο φόβος τους για την ανάπτυξη μαθητικού συνδικαλισμού δεν έχει όρια.

δημοκρατικά δικαιώματα

Πρωτοφανής πολιτική μεθόδευση! Ξεκινούν απ' την αρχή τη δίκη των συλληφθέντων της 17/11/20 στα Σεπόλια!

Εξωφρενικά προκλητική είναι η μεθόδευση που γίνεται με τη δίκη των συλληφθέντων αγωνιστών στα Σεπόλια στις 17 Νοέμβρη του '20, ημέρα της απαγορευμένης απ' την κυβέρνηση διαδήλωσης για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Η δίκη των 4 απ' τους 5 συλληφθέντες (στην οποία έχουμε αναφερθεί επανειλημμένα από τη στήλη αυτή), της φοιτήτριας Νοσηλευτικής Λυδίας Καττή, του φοιτητή του ΕΜΠ Ορέστη Καττή, που τους συνέλαβαν μαζί με τον πατέρα τους, Δημήτρη Καττή στην είσοδο της πολυκατοικίας όπου μένουν, του φοιτητή Πληροφορικής Νικόλα Καβακλή και του εργαζόμενου Μάκη Λιβάνη, βάδιζε στην ολοκλήρωσή της, την Τρίτη 17 Μάη 2022. Στην τελευταία αυτή δικάσιμη μέρα θα απολογούνταν ο Καβακλής και θα ακολουθούσαν οι αγορεύσεις των δικηγόρων υπεράσπισης και η έκδοση της απόφασης. Όμως ανακοινώθηκε αιφνιδιαστικά, απ' την αναπληρώτρια πρόεδρο, πως η πρόεδρος του δικαστηρίου απαλλάχτηκε των καθηκόντων της (sic), με απόφαση του Άρειου Πάγου, και πως η δίκη αναβάλλεται για τις 14 Δεκέμβρη του '22. Δηλαδή 7 μήνες μετά!

Η συνέχεια είναι ακόμα πιο εξωφρενική! Δεν έφτανε η αντικατάσταση της προέδρου που είχε παρακολουθήσει όλη την μέχρι εκείνη τη στιγμή διαδικασία, δεν έφτανε η 7μηνη παράταση της ομηρίας των διωκόμενων, ανακοινώθηκε και πως η δίκη θα ξεκινήσει από την αρχή!!! Ακυρώνοντας όλη τη μέχρι τότε δικαστική διαδικασία που είχε πραγματοποιηθεί σε 6 συνεδριάσεις, απ' τις 13/10/21. Μια διαδικασία κατά την οποία αναδείχθηκε το όργιο αστυνομικής βίας και τρομοκρατίας απέναντι στους διωκόμενους, φάνηκαν οι αντιφάσεις και οι έωλες καταθέσεις των αστυνομικών μαρτύρων κατηγορίας, μια διαδικασία όπου κατέρρευσε όλο το στημένο κατηγορητήριο.

Γι' αυτό και με πραξικοπηματικό, στην ουσία, τρόπο επιδιώκουν όλα αυτά να τα ακυρώσουν, για να την «ξαναστήσουν» και να την προετοιμάσουν καλύτερα, με άλλους δικαστές, άλλον εισαγγελέα και γραμματέα. Η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής δεν γνωρίζει κανένα όριο, όσο δεν μπαίνει φραγμός απέναντί της η λαϊκή αντίσταση. Οι μεθοδεύσεις της κυβέρνησης, του συστήματος που υπηρετεί και της κάθε άλλο παρά «ανεξάρτητης» λεγόμενης «δικαιοσύνης» φαίνονται ξανά σε όλο τους το μεγαλείο! Τα στημένα κατηγορητήρια, την τρομοκρατία, τα «μαγειρέματα» των καταθέσεων τώρα τα ακολουθεί ακόμα και η ακύρωση των επίσημων «τυπικών» και νομικών διαδικασιών του ίδιου του αστικού δικαστικού συστήματος, όταν δεν βολεύουν τους κυρίαρχους. Το κίνημα καταγγελίας και αλληλεγγύης που είχε αναπτυχθεί απέναντι στους διωκόμενους αγωνιστές που σύρθηκαν στην πολιτική αυτή δίκη, το κίνημα υπεράσπισης του δικαιώματος στη διαδήλωση, στην απεργία, στην κινητοποίηση και στην πολιτική δράση πρέπει να συνεχιστεί, μαζικά και αμείωτα, και να απαιτήσει την αθώωση όλων των διωκόμενων αγωνιστών. Τόσο αυτήν τη δίκη αυτής όσο και όλων των άλλων δικών που έχουν οριστεί για συμμετοχή σε κινητοποιήσεις. Καταγγελία για τη μεθόδευση αυτή εξέδωσε και η οργάνωσή μας και άλλες αριστερές οργανώσεις και συλλογικότητες, καθώς και σωματεία εργαζομένων.

«Παύση» εισαγγελέα, για να κουκουλώσουν υπόθεση βιασμού;

Η φοιτήτρια Γεωργία Μπίκα είχε καταγγείλει το βιασμό της από άτομο γνωστής επιχειρηματικής οικογένειας στη Θεσσαλονίκη. Η εισαγγελέας που είχε αναλάβει τη διερεύνηση της καταγγελίας απάλλαξε τα άτομα που εμπλέκονταν και πρότεινε να μπει η υπόθεση στο αρχείο. Οι δικηγόροι της φοιτήτριας έστειλαν τότε υπόμνημα ενάντια στην απαλλαγή αυτή, με αποδέκτη τον εισαγγελέα Φλωρίδη, υπεύθυνο της «Αρχής Διαφάνειας». Το υπόμνημα όμως δεν του παραδόθηκε ποτέ και στάλθηκε στον εισαγγελέα Πρωτοδικών. Όταν διαμαρτυρήθηκε έντονα γι' αυτή την τροπή, «παύθηκε» απ' τα καθήκοντα «διαφάνειας» απ' τον εισαγγελέα Εφετών. Τα συμπεράσματα δικά σας!

Περίπτωση Πάνου Καλαϊτζή Δίωξη και προφυλάκιση χωρίς κανένα στοιχείο που να τον ενοχοποιεί

Ούτε ενοχοποιητικά στοιχεία υπάρχουν ούτε καν αναφορά του ονόματός του σε καταθέσεις της «αντι»τρομοκρατικής υπηρεσίας. Κι όμως, ο Πάνος Καλαϊτζής, που εργάζεται ως μάγειρας, διώκεται και προφυλακίστηκε αρχικά για «τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού στο Ίδρυμα Εθνικού και Θρησκευτικού Προβληματισμού» και, στη συνέχεια, ως μέλος «τρομοκρατικής οργάνωσης» («Αναρχική Δράση»). Προσέχθη στις 8 του Φλεβάρη στην Άνω Τούμπα Θεσσαλονίκης και στη συνέχεια συνελήφθη και κρατήθηκε στα υπόγεια της Γ.Α.Δ. Θεσσαλονίκης, για δύο ημέρες, μέχρι να προφυλακιστεί. Η κατηγορία που του απαγγέλθηκε βασίστηκε σε «ευρήματα» που αναφέρθηκε πως εντοπίστηκαν στο σπίτι που νοίκιαζε, το οποίο όμως είχε παραχωρήσει σε συνάδελφό του, για να περάσει την καραντίνα, λόγω ασθένειας από Covid-19. Ο ίδιος διέμενε στη σύντροφό του. Ο συνάδελφος που έμενε στο σπίτι του είναι επίσης κατηγορούμενος. Ενοχοποιείται έτσι ένας άνθρωπος για κακούργημα και προφυλακίζεται, με ό,τι αυτό σημαίνει για τη ζωή του, μόνο και μόνο λόγω των σχέσεών του! Υπόθεση που παραπέμπει σε παρόμοιες σκευωρίες σαν κι αυτή της Ηριάννας ή του λεγόμενου «Ινδιάνου». Ο Καλαϊτζής δεν δηλώνει αναρχικός, ούτε επαναστάτης, αλλά πολιτικά ενεργός. Μια ακόμα σκευωρία στήνεται, που θα καταρρεύσει, το πιο πιθανό, έχοντας αφήσει όμως πίσω της τις συνέπειες στη ζωή ενός ακόμα ανθρώπου που δεν είναι των «προδιαγραφών» του συστήματος.

Στη δημοσιότητα η «εμπλοκή» της FRONTEX στις «επαναπροωθήσεις» προσφύγων

Σύμφωνα με δημοσίευμα της βρετανικής Guardian, η FRONTEX έχει εμπλακεί στις επαναπροωθήσεις («pushbacks») - απελάσεις τουλάχιστον 957 αιτούντων άσυλο στο Αιγαίο την περίοδο μεταξύ του Μάρτη του '20 και του Σεπτεμβρίου του '21. Σε απελάσεις, δηλαδή, προσφύγων, που γίνονται ολόένα και πιο έντονα και φανερά «μπαλάκι» στα χέρια της αντιδραστικής ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης, με συμμετοχή και των οργανισμών των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, σαν τη FRONTEX. Έπειτα κι από άλλες καταγγελίες, ο επικεφαλής της FRONTEX Φαμπρίς Λετζέρι παραιτήθηκε στις 28/4. Πιθανά οι κόντρες Βρετανίας - ΕΕ, όπως κι αυτές μεταξύ Ελλάδας - Τουρκίας, να έχουν ως αποτέλεσμα τις αποκαλύψεις αυτές. Που βγάζουν όμως στη φόρα όχι απλά «ο ένας τα άπλυτα του άλλου», αλλά πλευρές της πραγματικότητας του δράματος των προσφύγων, όπου υπεύθυνοι είναι οι ιμπεριαλιστές, οι άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις τους.

Εκλογικές διαδικασίες στον ΣΥΡΙΖΑ

Με το βλέμμα στις βουλευτικές κάλπες

Την Κυριακή 15/5/22 πραγματοποιήθηκαν οι εσωκομματικές εκλογές στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης για την ανάδειξη αρχηγού και νέας κεντρικής επιτροπής. Κατά τα πρότυπα Νέας Δημοκρατίας και ΠΑΣΟΚ, ο αρχηγός εκλέχτηκε με άμεση ψηφοφορία των μελών και όχι από το σώμα του κομματικού συνεδρίου. Μάλιστα και η νέα Κεντρική Επιτροπή προήλθε με εκλογή απευθείας από τα μέλη, εγκαινιάζοντας μια ακόμη αστική καινοτομία σε αυτό το επίπεδο.

Το αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο, αφού δεν υπήρχε άλλος (ανθ)υποψήφιος πλην του Α.Τσίπρα. Το ζήτημα αφορούσε το πόσα μέλη, παλιότερα και νεότερα, θα συμμετείχαν στις 1.000 κάλπες που στήθηκαν σε δημαρχεία, σχολεία και κομματικά γραφεία. Σειρά κρατικών υποδομών χρησιμοποιήθηκαν για τη συγκεκριμένη διαδικασία. Δείγμα και αυτό του στενού εναγκαλισμού των αστικών κομμάτων με το αστικό κράτος που τους παρέχει κάθε δυνατότητα και διευκόλυνση. Η εφορευτική επιτροπή που συστάθηκε για το λόγο αυτό ενημέρωσε ότι συμμετείχαν πάνω από 152.000 άτομα στην ψηφοφορία για αρχηγό. Έκανε λόγο μάλιστα για 110.000 νέα μέλη που μαζί με τα 62.000 παλαιότερα αποτελούν τη σημερινή οργανωτική αποτύπωση του κόμματος.

Η ανάγκη του ΣΥΡΙΖΑ να αντιστοιχηθεί οργανωτικά κάπως το κόμμα με την εκλογική κοινοβουλευτική δύναμη ήταν ανέκαθεν ένα μεγάλο στοιχείο και άγ-

χος για την ηγεσία του. Πολύ περισσότερο που, όπως αναγνωρίζεται, υπολείπεται σε παρουσία σε σημαντικούς θεσμούς και τομείς της κρατικής και δημόσιας σφαίρας. Σε αντιδιαστολή το ΠΑΣΟΚ, παρ' όλο το εκλογικό στραπάτσο που έπαθε την τελευταία δεκαετία, εξακολουθεί σε μεγάλο βαθμό να έχει τις προβάσεις και τα ανάλογα στελέχη στους χώρους αυτούς. Το ερώτημα φυσικά τίθεται αναφορικά με το τι “διαφορετικό-άλλο” κόμμα είναι αυτό που δημιουργείται, όπως ισχυρίστηκε ο ίδιος ο αρχηγός του το βράδυ των εσωκομματικών εκλογών. Το ποσοτικό στοιχείο δεν είναι σίγουρα αμελητέο, όμως αυτό που έχει ουσιαστική σημασία είναι το ποιοτικό. Η προσπάθεια, δηλαδή, “αναβάπτισης” του ίδιου και της υπόλοιπης ηγεσίας στη “λαϊκή” Βούληση. Και η εξίσου επικοινωνιακή προβολή μιας λίγο-πολύ εν αναμονή κυβέρνησης.

Δεκάδες χιλιάδες, λοιπόν, ψηφοφόροι και εν δυνάμει ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ στις βουλευτικές εκλογές γράφτηκαν και ψήφισαν στις εσωκομματικές. Το πόσο απ' αυτούς θα αποτελέσουν ένα ενεργό κομματικό δυναμικό είναι άγνωστο. Όπως είναι επίσης αβέβαιο και για τα υπόλοιπα αστικά κόμματα που επέλεξαν κι επιλέγουν αντίστοιχες διαδικασίες. Το βέβαιο είναι ότι δίνεται μια βασική δημόσια εντύπωση για την αστική αντίληψη περί δημοκρατίας, καλλιεργείται και με αυτόν τον τρόπο η αυταπάτη της “απόφασης” και “συμμετοχής” της βάσης στα τεκταινόμενα στα ανώτα-

τα ηγετικά πατώματα και στην όποια πιθανή μελλοντική κυβερνητική διαχείριση. Κανένα κάλεσμα σε αγώνα, πέραν του εκλογικού. Καμιά ώθηση σε ανάληψη δράσης για τα πραγματικά προβλήματα που άπτονται της ίδιας της ζωής. Η αποθέωση της ανάθεσης σε όλο της το μεγαλείο. Η δημιουργία νέων (αυ)απατών σε δεκτικές συνειδήσεις.

Μάλιστα το κόμμα, στο πλαίσιο προφανώς της θεσμοθετημένης λειτουργίας της λίστας, περνά ως αντίληψη και στην πράξη την πεμπουσία της αστικής δημοκρατίας. Δεν έχει κανείς παρά να ψηφίζει σε τακτά διαστήματα και με τον τρόπο αυτό να διώχνει από πάνω του το δικαίωμα να διαμορφώνει ο ίδιος με την πάλη του το κοινωνικό γίγνεσθαι. Και για να μην υπάρχει και αποκάλυψη σε δημόσια θέα του στενού πυρήνα που τις περισσότερες φορές αποφασίζει και δρα ερήμην της πλειοψηφίας, θεσμοθετήθηκε και η λειτουργία των τάσεων και των πλατφορμών με ποσόστωση (!) στα κομματικά όργανα. Άλλωστε, όπως λέει και η προϊστορία για τα μεγάλα τουλάχιστον αστικά κόμματα, η “πολυσυλλεκτικότητα” είναι το κλειδί για τη μαζικότητα. Ασχέτως αν τις κρίσιμες αποφάσεις καμιά αστική και ρεφορμιστική ηγεσία δεν τις μοιράζεται με τα μέλη. Ανεξάρτητα αν ούτε καν ενημερώνει για ή και αποκρύπτει μείζονα πολιτικά ζητήματα.

Απόδειξη γι' αυτό είναι και οι μεγαλοστομίες ότι δήθεν ο λαός με τη μαζική συμμετοχή του στις εσωκομματικές εκλογές “πήρε στα χέρια του τον ΣΥΡΙΖΑ” και

“ετοιμάζεται να πάρει αύριο και τη διακυβέρνηση της χώρας” ! Η ιδιαίτερη ιδεολογικού τύπου παρέμβαση αυτής της αποστροφής τού λόγου του Τσίπρα θυμίζει έντονα μια εξίσου γνωστή στους παλαιότερους ατάκα, απατηλού περιεχομένου, του πάλαι ποτέ κραταιού ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου. “Το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, ο λαός στην εξουσία”. Μια ανάλογη παραλλαγή λανσάρεται εμμέσως πλην σαφώς σήμερα από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι και αυτή δείγμα του πώς (δεν) εννοεί την παρέμβαση του λαού μια αστική ηγεσία. Για τι τον χρειάζεται και σε τι τον προορίζει.

Όσο κι αν τοποθετήθηκαν σκωπτικά η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ για τη διαδικασία και το αποτέλεσμα των εκλογών στον ΣΥΡΙΖΑ, η αλήθεια είναι ότι την ίδια ακριβώς μεθοδολογία και την ίδια ακριβώς αστική αντίληψη μεταλαμπαδεύουν στα μέλη, τους φίλους τους και ευρύτερα την κοινωνία. Αναζητούν βαστάζους και ιδίως χειροκροτητές των αντιλαϊκών και αντεργατικών πολιτικών τους. Στην ουσία θέλουν ένα εκλογικό ακροατήριο διευρυμένο, αφού οι εκλογές γι' αυτούς είναι η “μητέρα των μαχών”, μια μάζα που να “ακουμπά” τις τύχες της σε ηγεσίες που έχουν τόση σχέση με τις ανάγκες των τάξεων που καταπιέζονται όση σχέση έχει η ελευθερία και η δημοκρατία με την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές προστάτες της. Μόνο που αυτά τα θέματα είναι που δεν πρόκειται ποτέ να ανοίξει στα μέλη της καμιά αστική ηγεσία τύπου ΣΥΡΙΖΑ.

Συζητήθηκε η αγωγή της “Ελληνικός Χρυσός” κατά του Alterthess και της Σταυρούλας Πουλημένη

Την Πέμπτη, 19 Μάη, στο Πρωτοδικείο Αθηνών συζητήθηκε η αγωγή κατά της δημοσιογράφου Σταυρούλας Πουλημένη και του alterthess.gr από το στέλεχος της “Ελληνικός Χρυσός” Ευστάθιο Λιάλιο. Ο Λιάλιος κατέθεσε αγωγή, ζητώντας αποζημίωση 100.000 ευρώ και κράτηση ενός έτους στην περίπτωση που δεν καταβληθεί το όποιο ποσό επιδικαστεί, για παράνομη επεξεργασία των προσωπικών του δεδομένων. Στην πραγματικότητα η δημοσιογράφος σύρεται στα δικαστήρια γιατί, στο ρεπορτάζ της για τα δυο υψηλόβαθμα στελέχη της Ελληνικός Χρυσός που δικάστηκαν και καταδικάστηκαν και σε δεύτερο βαθμό τον Σεπτέμβριο του 2021 για την πρόκληση μόλυνσης των επιφανειακών υδάτων της ανατολικής Χαλκιδικής, είχε αναφέρει τα ονόματά τους. Κατηγορείται δηλαδή για προσβολή προσωπικών δεδομένων, όταν καταγράφει την αλήθεια.

Η αλήθεια, όμως, έρχεται σε σύγκρουση με την καμπάνια εξιδανίκευσης της εξόρυξης στις Σκουριές που επιχειρείται από το σύστημα. Την προβολή της ως μιας μεγάλης ξένης επένδυσης που δήθεν θα φέρει ανάπτυξη και θα δημιουργήσει θέσεις εργασίας, μια επένδυση που δήθεν σέβεται το περιβάλλον, αποκρύπτοντας την καταστροφή του δάσους και τη συνολικότερη υποβάθμιση της περιοχής. Γι' αυτό και η αλήθεια θα πρέπει να πνιγεί.

Η αγωγή αυτή αποτελεί μια ξεκάθαρη προσπάθεια εκφοβισμού και φιμώματος εκείνων των λίγων μέσων ενημέρωσης που, κόντρα στις κυρίαρχες πολιτικές των μεγαλοκαναλιών που υπηρετούν ξεδιάντροπα τα συμφέροντα του κεφαλαίου -ντόπιου και ξένου - και των κυβερνήσεών του, επιμένουν να αποκαλύπτουν και να δημοσιοποιούν τα γεγονότα, να στηρίζουν κινήσεις εργαζομένων και νεολαίας που υπερασπίζονται και διεκδικούν δικαιώματα και κατακτήσεις.

Η αγωγή κατατέθηκε το Νοέμβρη, συζητήθηκε το Μάη και η απόφαση αναμένεται να εκδοθεί έπειτα από μήνες. Όλο αυτό το διάστημα η δημοσιογράφος και ο ιστότοπος να παραμένουν σε ιδιότυπο καθεστώς ομηρίας. Η ίδια ωστόσο δηλώνει αποφασισμένη να συνεχίσει το έργο της. Παράλληλα έχει εκδηλωθεί ένα πλατύ κύμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης από πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες κι οργανώσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Αμπελόκηποι Θεσσαλονίκης

Οι κάτοικοι αντιδρούν στην τσιμεντοποίηση του πάρκου στις Εργατικές Κατοικίες

Στις παρυφές των Αμπελοκήπων, δίπλα στο πρώην στρατόπεδο Μεγάλου Αλεξάνδρου, βρίσκεται το συγκρότημα των Εργατικών Κατοικιών που έχουν χτιστεί εδώ και πάνω από 40 χρόνια. Είναι περιστοιχισμένο από χώρο πρασίνου με δένδρα, θάμνους και γρασίδια, από τους ελάχιστους χώρους πρασίνου σε όλη την έκταση του δήμου.

Εδώ και τρία χρόνια, ακολουθώντας τη λογική της τσιμεντοποίησης που συνάδει με την αντίληψη του δημάρχου περί περιβαλλοντικής πολιτικής, αποφασίστηκε η «ανάπλαση» ενός τμήματος του χώρου («αναβάθμιση», όπως λέγεται επισήμως), με κόψιμο δένδρων και αντικατάσταση των παρτεριών και των χλοοταπίτων με πλάκες τσιμέντου και πλακόστρωτους διαδρόμους, αφήνοντας ελάχιστες εκτάσεις με γρασίδι.

Από την αρχή οι κάτοικοι αντιδρούν, καθώς ουδέποτε ζητήθηκε η γνώμη τους γι' αυτές τις μετατροπές. Ο δήμαρχος ισχυρίζεται πως έκανε «διαβούλευση» με τους κατοίκους, ενώ το μόνο που έκανε ήταν να θυροκολλήσει μιας ανακοίνωσης-μαντάτο αφού υπέγραψε τη σύμβαση με τον εργολάβο. Από δείγμα της περιφρόνησης προς τους ενδιαφερόμενους δημότες! Και τώρα που αποφασίστηκε η τσιμεντοποίηση όλου συνολικά του χώρου, το ποτήρι ξεχείλισε. Ύστερα από παράσταση διαμαρτυρίας στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου, όπου οι κάτοικοι αντιμετώπιστηκαν με αυταρχισμό, με τον πρόεδρο να αφαιρεί επιδεικτικά το λόγο από όσους ήθελαν να εκφράσουν τη γνώμη τους, καλέστηκε ανοι-

κτή συνέλευση των κατοίκων της περιοχής ώστε να αποφασιστούν περαιτέρω δράσεις. Ορίστηκε μια επιτροπή η οποία θα αναλάβει πρωτοβουλίες αγώνα για να σταματήσουν οι εργασίες καταστροφής του πάρκου, σε συνεννόηση βεβαίως με τους άμεσα ενδιαφερόμενους και λογοδοτώντας σε αυτούς.

Μια πρώτη πικετοφορία προς την κεντρική πλατεία της πόλης εγκαινιάζει μια καμπάνια ενημέρωσης του κόσμου της γειτονιάς. Ακολούθησε μάζεμα υπογραφών και αφισοκολλήσεις και προβλέπεται παραπέρα κινητοποίηση σε όλες τις συνοικίες των Αμπελοκήπων. Ταυτόχρονα, εκφράστηκαν απόψεις για δικαστική προσφυγή κατά του δημάρχου, που όμως δεν φέρνει από μόνη της αποτελέσματα, όπως καλά γνωρίζουμε για παρόμοιες περιπτώσεις.

Η πλατιά και ενεργή συμμετοχή και κινητοποίηση του κόσμου της γειτονιάς είναι ο μόνος τρόπος να ασκηθεί πίεση στη δεξιά δημοτική αρχή και να διασφαλισθεί η ποιότητα ζωής των κατοίκων.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ «ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ»

Ένας οργανωμένος μηχανισμός λεηλασίας του λαϊκού εισοδήματος

Η εκτίναξη των τιμών της ενέργειας και οι υπερδιογκωμένοι λογαριασμοί του ηλεκτρικού ρεύματος που αντιστοιχούν πλέον σε ένα έως δύο μισθούς, λεηλατούν και εξανερπίζουν το λαϊκό εισόδημα, σπρώχνοντας βίαια τα λαϊκά νοικοκυριά σε ακραία φτώχεια. Μπροστά σε αυτήν την κατάσταση εξελίσσεται μια εκστρατεία αποπροσανατολισμού του λαού. Η σημασία αυτής της εκστρατείας για το σύστημα υπογραμμίζεται από τον πρόεδρο της Metron Analysis, που χαρακτήρισε το 58% των πολιτών που απάντησαν ότι η ακρίβεια είναι αποτέλεσμα των διεθνών εξελίξεων ως «γραμμή άμυνας της κυβέρνησης απέναντι στην ακρίβεια»!!!

Προφανώς, ο πόλεμος στην Ουκρανία, ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και ο ενεργειακός «πόλεμος» έχουν επιδράσει. Ωστόσο, η εκτίναξη στους λογαριασμούς ξεκίνησε πολύ πριν από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, διαμορφώνοντας στην Ελλάδα την υψηλότερη τιμή ρεύματος στο πλαίσιο των χωρών της ΕΕ. Αυτό τελικά που πληρώνει ο λαός είναι τα υπερκέρδη των ντόπιων κεφαλαιοκρατών και των ξένων ληστικών funds που λυμαίνονται την «αγορά της ενέργειας».

«Η απελευθέρωση της ενέργειας»

Σταδιακά και μεθοδικά, εδώ και τρεις δεκαετίες, ο ντόπιος εξαρτημένος καπιταλισμός, λαμβάνοντας υπόψη τον ανταγωνισμό των ξένων μονοπωλίων αλλά και τις δικές του ιδιαιτερότητες, διαμόρφωσε το σημερινό αντιλαϊκό πλαίσιο, με όχημα την «απελευθέρωση της ενέργειας». Μια διαδικασία που φέρει την ανεξίτηλη σφραγίδα των ευρωπαϊκών οδηγιών και της αντιλαϊκής πολιτικής που διαχρονικά άσκησε η ντόπια αστική διαχείριση. Μια διαδικασία που προστέθηκε στο γενικότερο μηχανισμό μεταφοράς πλούτου από τους εργαζομένους προς το κεφάλαιο και από τις εξαρτημένες χώρες προς τις ιμπεριαλιστικές μπτροπόλεις.

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ του 1992 που ολοκλήρωσε τη «κοινή ευρωπαϊκή αγορά» –ως συνέχεια της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα (ΕΚΑΧ, 1951), της ΕΟΚ και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (1957) που οδήγησαν στην Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη (1986)– ενεργοποίησε στην Ελλάδα, την ίδια χρονιά, τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για την «εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας».

Η Ευρωπαϊκή Οδηγία 96/92/ΕΚ (1996) «Σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας» οδηγεί στους νόμους 2773/99 και 2774/99 (1999) που αποτελούν βάση προσδιορίζοντας τη μετάβαση από το κρατικό μονοπώλιο της ενέργειας στο «άνοιγμα της αγοράς». Τα επόμενα χρόνια με κρατική παρέμβαση η ΔΕΗ αποσύρεται από τμήμα της «αγοράς», παραχωρώντας στους κεφαλαιοκράτες μερίδιο από την «πίτα». Παρέχονται άδειες για νέους ιδιώτες παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας και χρηματοδοτείται αδρά η παραγωγή από ΑΠΕ, αποκτώντας προτεραιότητα στην κατανομή φορτίων.

Η νέα Ευρωπαϊκή Οδηγία 2003/54/ΕΚ ενσωματώθηκε στο νόμο 3426/2005 για την «Επιτάχυνση της διαδικασίας για την απελευθέρωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας», ενώ με το νόμο 3175/2003 διαμορφώνεται το πλαίσιο για να υποδεχτεί το σημερινό «Χρηματιστήριο Ενέργειας».

Το 2009 υιοθετήθηκε η οδηγία 2009/72/ΕΚ που οδήγησε στο νόμο 4001/2011 και στην έναρξη του ΑΔΜΗΕ ΑΕ (2012), που ανέλαβε τις λειτουργίες του ΔΕΣΜΗΕ και τις

ΔΕΗ, ενώ η λειτουργία της αγοράς καθορίζεται από τον «Λειτουργό Αγοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας» (ΛΑΓΗΕ) ΑΕ. Στη συνέχεια, ο νόμος 4237/2014 άνοιξε το δρόμο για την ιδιωτικοποίηση του 66% του ΑΔΜΗΕ.

Σταδιακά, λοιπόν, μέσα από τις ευρωπαϊκές ντιρεκτίβες, η ΔΕΗ αποδυναμώνεται, κομματιάζεται και ιδιωτικοποιείται «σαλαμωτά». Σπίνεται το θεσμικό πλαίσιο, συγκροτείται η ΡΑΕ (Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας) που αναλαμβάνει την εποπτεία αλλά και το συντονισμό με τις αντίστοιχες ΡΑΕ των ευρωπαϊκών χωρών, μπαίνουν στην αγορά οι ιδιώτες παραγωγοί (και στη συνέχεια πάροχοι), προωθείται η απολιγνιτοποίηση αλλάζοντας το ενεργειακό μίγμα στην παραγωγή της ηλεκτρικής ενέργειας, με το φυσικό αέριο να αποκτά δεσπόζουσα θέση.

Το «Χρηματιστήριο των ρύπων»

Στο μεταξύ, το Φλεβάρη του 2005 οι ρύποι μπαίνουν στον «τζόγο» της καπιταλιστικής οικονομίας με τη σύσταση του «Χρηματιστηρίου ρύπων», ως αποτέλεσμα της ενεργοποίησης του Πρωτοκόλλου του Κιότο. Με πρόσημα την προστασία του περιβάλλοντος, ένα νέο πεδίο κερδοσκοπίας αναδύεται, στο οποίο «τζογάρονται» επίσης διοξείδιο του άνθρακα (CO₂). Χώρες ή βιομηχανίες μπορούν να πωλούν ή να αγοράζουν δικαιώματα ρύπων CO₂ ανάλογα αν δεν φτάνουν ή ξεπερνούν αντίστοιχα τα επιβαλλόμενα όρια. Εκτός όμως από τα κερδοσκοπικά παιχνίδια που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, το «Χρηματιστήριο των ρύπων» επέδρασε στην αύξηση της χονδρικής τιμής της μεθαβάνης, ενώ έπαιξε καταλυτικό ρόλο ως μοχλός πίεσης στην προαποφασισμένη απολιγνιτοποίηση, δηλαδή στην παραγωγή ενέργειας και ηλεκτρικού ρεύματος από φυσικό αέριο και ΑΠΕ (φωτοβολταϊκά και ανεμογεννήτριες).

Το αφήγημα της «πράσινης ενέργειας και μετάβασης» έχει καταρρεύσει παταγωδώς, ενώ η σημερινή κατάσταση με τις υψηλά διαμορφωμένες τιμές του φυσικού αερίου αλλά και τα όρια παραγωγής, καθώς και η αδυναμία αποθήκευσης ενέργειας από ΑΠΕ, καθιστούν και οικονομικά το εγχείρημα ασύμφορο. Την ίδια στιγμή που η απολιγνιτοποίηση έχει γιγαντώσει την ενεργειακή εξάρτηση της χώρας.

«Το Ελληνικό Χρηματιστήριο Ενέργειας»

Με δεδομένη την υποχρέωση της Ελλάδας να εναρμονιστεί με τις ευρωπαϊκές οδηγίες, επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, ψηφίζεται ο νόμος 4425/2016 για την «αναμόρφωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας» σύμφωνα με το Μοντέλο Στόχο (Target Model), μια διαδικασία που υποτίθεται ότι θα εξυπηρετούσε την αύξηση του ανταγωνισμού και της ρευστότητας των αγορών, με αποτέλεσμα τη μείωση των τιμών σε ευρωπαϊκό επίπεδο περιορίζοντας, έτσι το

συνολικό κόστος ενέργειας για τους τελικούς καταναλωτές. Η πραγματικότητα, βέβαια, απέδειξε με δραματικό τρόπο το ακριβώς αντίθετο. Εξάλλου, σε όλα τα πεδία (και όχι μόνο του ηλεκτρικού ρεύματος) έχει αποδειχτεί ότι η λεγόμενη ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας όχι μόνο δεν έχει φέρει μειώσεις στις τιμές, αλλά έχει φέρει το ακριβώς αντίθετο: αυξήσεις στις τιμές και μειώσεις στους μισθούς.

Οι «θεσμοί» εντάσσουν την ολοκλήρωση της διαδικασίας «αναμόρφωσης» της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας στα προαποφασισμένα του 3^{ου} Μνημονίου (2017), ενώ το 2018 έχουμε τη δημιουργία του «Ελληνικού Χρηματιστηρίου Ενέργειας», πάλι επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, με τον νόμο 4512/18. Στην τελική του μορφή το Ελληνικό Χρηματιστήριο Ενέργειας ενεργοποιείται από την κυβέρνηση της ΝΔ την 1η Νοεμβρίου του 2020, εν μέσω πανδημίας και καραντίνας.

Για την επίτευξη του Μοντέλου Στόχου (Target Model), ο ν.4425/2016 θέσπισε τέσσερις επιμέρους χονδρικοποικίες Αγορές Ηλεκτρικής Ενέργειας: α) την προμερήσια αγορά, στην οποία δημοπρατούνται οι προσφορές των μονάδων για τον ενεργειακό προγραμματισμό της επόμενης ημέρας, β) τη ενδοημερήσια αγορά, στην οποία γίνονται συμπληρωματικές αγορές και πωλήσεις την ίδια μέρα, γ) την αγορά εξισορρόπησης, όπου οι παραγωγοί ενέργειας καταθέτουν προσφορές σε πραγματικό χρόνο, κατά τη διάρκεια μιας ημέρας, για πακέτα ενέργειας που μπορούν να διαθέσουν άμεσα, ώστε να καλυφθούν ελλείμματα ή απώλειες του συστήματος, δηλαδή ενεργειακές ανάγκες τις οποίες το σύστημα δεν μπορεί να καλύψει από την ενέργεια που διατέθηκε στην προμερήσια και την ενδοημερήσια αγορά, δ) τη προθεσμιακή αγορά όπου συνάπτονται συμβόλαια παροχής ηλεκτρικής ενέργειας σε προσημωφωμένες τιμές.

Όπως σημειώνει στις 27/1/22 άρθρο της ιστοσελίδας Reporters United (<https://www.reportersunited.gr/7579/poios-ftaiei-gia-tin-energeiaki-akriveia-stin-ellada/>), ενώ στις δύο πρώτες αγορές οι προσφορές από τους παραγωγούς-παρόχους είναι μειοδοτικές, στην αγορά εξισορρόπησης «ο κανονισμός της αγοράς επιτρέπει να ζητήσουν τιμές μέχρι 4.240 ευρώ ανά MWh (μεγαβατώρα), έναντι του μεταβλητού κόστους των 50-100 ευρώ που κοστίζει η παραγωγή της». Εδώ, λοιπόν, είναι που γίνεται το παιχνίδι της λεγομένης κερδοσκοπίας. Το ίδιο άρθρο σημειώνει ότι όταν ο ΑΔΜΗΕ ενταχθεί σε αντίστοιχες πλατφόρμες του εξωτερικού, προκειμένου να μπορεί να αγοράζει «από τις διεθνείς αγορές για να εξισορροπήσει το σύστημα, εκεί θα λειτουργεί με τα μεγάλα όρια που έχουν θεσπιστεί από τον Ευρωπαϊκό ρυθμιστή στα 99.999 ευρώ». Ενδεικτικά, την εβδομάδα 30/11-6/12/2020 στην αγορά εξισορρόπησης κατατίθενται προσφορές 3.000 ευρώ ανά MWh.

Σε αντίθεση, μάλιστα, με τα αντίστοιχα χρηματιστήρια στις άλλες χώρες της ΕΕ, όπου το ποσό της ενέργειας που τζογάρεται κυμαίνεται από 1%-38% του συνόλου της ενέργειας που χρειάζεται μια χώρα, από το ελληνικό χρηματιστήριο ενέργειας διέρχεται το 100% της απαιτούμενης ενέργειας! Ταυτόχρονα, ανεξάρτητα από το ενεργειακό μίγμα που συμμετέχει στη παραγωγή των προσφερόμενων πακέτων ενέργειας και ρεύματος, οι «παίχτες» μπαίνουν με τιμές φυσικού αερίου που έχουν διαμορφωθεί στα ύψη.

Με αυτόν τον τρόπο, ο δήθεν «ελεύθερος ανταγωνισμός» έχει διαμορφώσει 4 μεγάλους παραγωγούς και παρόχους ενέργεια και ηλεκτρικού ρεύματος (ιδιωτικοποιημένη ΔΕΗ, Protergia, ΗΡΩΝ, Elpedison). Μέσω του παραπάνω μηχανισμού οι εταιρείες αυτές καθορίζουν τις τιμές της χονδρικής και μέσω της αυθαίρετης ρήτρας αναπροσαρμογής περνάνε τις τεχνικές ανατιμήσεις (ασύνδετες ακόμη και από προσφορά και ζήτηση) στα τιμολόγια της λιανικής.

Πρόκειται, λοιπόν, για έναν –οργανωμένο από πάνω προς τα κάτω– μηχανισμό λεηλασίας και υφαρπαγής του λαϊκού εισοδήματος, μεταφοράς παραγόμενου από την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό πλούτου, στα ταμεία του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

Αυτόν τον μηχανισμό είναι προφανές ότι η κυβέρνηση και συνολικά οι καθεστωπικές δυνάμεις ούτε θέλουν αλλά ούτε και μπορούν να τον μπλοκάρουν. Πόσο μάλλον να τον ακυρώσουν. Δεν είναι τυχαίο ότι όλα τα μέτρα που έχει ανακοινώσει η κυβέρνηση για την «ανακούφιση» των νοικοκυριών από τις τεράστιες αυξήσεις, δεν θίγουν στο ελάχιστο το μηχανισμό αυτό, ενώ ακόμη και η εξαγγελία για αποσύνδεση της τιμής της ηλεκτρικής ενέργειας από το φυσικό αέριο έχει παραπεμφθεί για τον Ιούλιο και βλέπουμε. Όμως ούτε και ο ΣΥΡΙΖΑ σκοπεύει να θίξει «τα ιερά και τα όσια» της ΕΕ και τον μηχανισμό καταλήστευσης του λαού. Εξάλλου, είναι ο ίδιος που ψήφισε όσο ήταν κυβέρνηση τους σχετικούς νόμους ενεργοποίησης του μηχανισμού αυτού στη χώρα μας. Η τροπολογία που κατέθεσε στη Βουλή στις 26/5 είναι ενδεικτική της απροθυμίας του, καθώς προβλέπει μερικά ψίχουλα επιδότησης (όπως και η ΝΔ). Η δε προσφυγή του στην αστική δικαιοσύνη σχετικά με τη νομιμότητα της ρήτρας αναπροσαρμογής είναι ένα ακόμη κόλπο που αφήνει αυταπάτες ότι μπορεί η αστική δικαιοσύνη να προσβάλει τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου.

Η κατεύθυνση του λαού πρέπει να είναι εντελώς διαφορετική. Κόντρα σε αυτούς που τον θέλουν απλό θεατή της ληστείας που γίνεται σε βάρος του, πρέπει να αγωνιστεί για την ανατροπή αυτής της αντιλαϊκής πολιτικής.

- Να απαιτήσει να παρθούν πίσω οι αυξήσεις στα τιμολόγια με όποια μορφή κι αν εμφανίζονται (ρήτρα αναπροσαρμογής, φόροι κ.λπ.).

- Να αντισταθεί σε κάθε προσπάθεια διακοπής ρεύματος από λαϊκά νοικοκυριά, να αντισταθεί στην επιβολή ενός κοινωνικού μεσαίωνα.

- Και παράλληλα να αγωνιστεί για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, τέτοιες που να καλύπτουν το κόστος της ζωής.

Σε αυτήν την κατεύθυνση και με αυτά τα αιτήματα πρέπει να συγκροτηθεί η λαϊκή πάλη, κόντρα στις κάθε λογής αυταπάτες περί «αυτορρυθμίσεως» της αγοράς, αλλά και κόντρα στις πάσης φύσης εκλογικές αυταπάτες και τα «καθρεφτάκια» που μοιράζουν οι αστικές δυνάμεις ενόψει εκλογών.

Η επίσκεψη Μητσοτάκη στις ΗΠΑ και η ομιλία στο Κογκρέσο Η υποτέλεια στα καλύτερά της

Η υποτέλεια, που αποτελεί φυσική κατάσταση για το ντόπιο εξαρτημένο εκμεταλλευτικό σύστημα, βρίσκεται στην ανώτερη βαθμίδα της, μέχρι την επόμενη φάση, που θα καθοριστεί από τις εξελίξεις και τις ανάγκες των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Οι δεσμεύσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι τόσο ισχυρές, που δεν αφήνουν καμία αμφιβολία ότι θα προχωρήσει χωρίς δισταγμό σε ό,τι απαιτήσουν οι ΗΠΑ.

Όταν ανακοινώθηκε επίσημα ότι ο Μητσοτάκης θα γίνει δεκτός από τον Μπάιντεν και μάλιστα θα μιλήσει στο Κογκρέσο ο πρώτος Έλληνας πρωθυπουργός, κύματα ενθουσιασμού κατέκλυσαν τα ελεγχόμενα ΜΜΕ και τους συστημικούς δημοσιογράφους. Επιτέλους, οι υπηρεσίες και η πλήρης ευθυγράμμιση σε όλες τις απαιτήσεις αποδίδουν καρπούς. Και όταν μάλιστα αυτό γίνεται σε βάρος του γείτονα ανταγωνιστή, τότε τα πράγματα δείχνουν ότι μπορούν να πάνε πολύ καλύτερα στο μέλλον, αρκεί η υποταγή στα κελεύσματα των ΗΠΑ να είναι απόλυτη και χωρίς αστερίσκους και υποσημειώσεις. Η υποτέλεια, που αποτελεί φυσική κατάσταση για το ντόπιο εξαρτημένο εκμεταλλευτικό σύστημα, βρίσκεται στην ανώτερη βαθμίδα της, μέχρι την επόμενη φάση, που θα καθοριστεί από τις εξελίξεις και τις ανάγκες των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Οι δεσμεύσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι τόσο ισχυρές, που δεν αφήνουν καμία αμφιβολία ότι θα προχωρήσει χωρίς δισταγμό σε ό,τι απαιτήσουν οι ΗΠΑ.

Η επίσκεψη αποτέλεσε το αντάλλαγμα της διοίκησης Μπάιντεν στον «πιστό σύμμαχο», που ψήφισε την «αμυντική συμφωνία» για την παραμονή και την επέκταση των αμερικάνικων βάσεων, που γίνεται πλέον αορίστου χρόνου μετά τα πέντε πρώτα χρόνια, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές από τη μία να εγκαθιστούν όλο και περισσότερους στρατιωτικούς σχηματισμούς και επιθετικό πολεμικό εξοπλισμό και από την άλλη να έχουν την ευχέρεια για καλύτερο και πιο μακρόπνοο στρατηγικό σχεδιασμό για τις πολεμικές τους εξορμήσεις ενάντια στους ανταγωνιστές τους.

Σε μία περίοδο που το «αργοκίνητο υπερωκεάνιο» της ΕΕ δεν μπορεί να καλύψει και να στηρίξει τη ντόπια αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό απέναντι στις επιπτώσεις της κρίσης, γίνεται αναγκαιότητα η ακόμα μεγαλύτερη πρόσδεση στο ιμπεριαλιστικό άρμα των ΗΠΑ. Όσον αφορά τις πιθανές συνέπειες από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αυτές μάλλον δεν υπολογίζονται προσωρινά και όσο διαρκεί ο πόλεμος στην Ουκρανία, καθώς οι Γερμανοί και Γάλλοι έχουν στριμωχτεί σοβαρά από τους Αμερικάνους. Παρόλα αυτά, φαίνεται ότι οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν χωνεύουν εύκολα τέτοιες απαξιώσεις και το «ουδέν σχόλιο» του εκπροσώπου της ΕΕ σε σχέση με την επιλογή Ερντογάν να μην συνομιλήσει ξανά με τον Μητσοτάκη ήταν ιδιαίτερα εκκωφαντικό.

Η στρατηγική συμμαχία των «3+1», με Ισραήλ και Κύπρο κάτω από τον άμεσο έλεγχο των ΗΠΑ, όχι μόνο δεν υποχωρεί κάτω από βάρος της οριστικής εγκατάλειψης του αγωγού East Med, που με συνοπτικές διαδικασίες αποφάσισαν και ανακοίνωσαν οι Αμερικάνοι, αλλά συνεχίζει, ενισχύεται και αναβαθμίζεται. Αυτό σημαίνει άμεση συμμετοχή

στους αντιδραστικούς σχεδιασμούς των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και των σιωνιστών στη Μέση Ανατολή και τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο.

«Πρέπει να ενδυναμώσουμε τους δημοκρατικούς μας θεσμούς, ώστε να αντιμετωπίσουμε τη δυσπιστία και τον θυμό, να μετασχηματίσουμε τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ώστε να είναι λιγότερο διαβρωτικοί παράγοντες για την κοινωνία», λέει ο Μητσοτάκης προς τους Αμερικανούς παράγοντες, αναζητώντας βοήθεια για να χτυπηθεί ακόμα περισσότερο ο... λαϊκιστής λαός, έτσι ώστε να μην μπορέσει να μετατρέψει την οργή και τον θυμό του σε οργανωμένη αντίσταση, πάλη και διεκδίκηση. Η παρέμβαση των Αμερικάνων στον τομέα αυτό μπορεί να πάρει διάφορες μορφές και σε διάφορα επίπεδα και η ιστορία έχει δείξει ότι μπορεί να φτάσει και μέχρι την ωμή επέμβαση, για να αποτρέψει οποιονδήποτε κίνδυνο για το ντόπιο καθεστώς της εξάρτησης.

Καθώς ο Μητσοτάκης γνωρίζει πολύ καλά ότι η κρίση (οικονομική, ενεργειακή, γεωπολιτική) είναι βαθιά και εν πολλοίς αξεπέραστη, αναζητά προστασία από τους «προστάτες». «Τα απολυταρχικά καθεστώτα αμφισβητούν την ικανότητα να προσφέρουμε ευημερία σε όλους. Πολλοί δυστυχώς προτίθενται να το αποδεχθούν», λέει στο Κογκρέσο. Εδώ τα ζητήματα είναι κατά βάση δύο: ο ανταγωνισμός με την Τουρκία και η πίεση που προκύπτει από αυτή την κατάσταση από τη μία και από την άλλη τα παρακάλα για επενδύσεις, δηλώνοντας με κάθε τρόπο ότι δεν έχει κανέναν ενδιασμό να παραδώσει οτιδήποτε του ζητηθεί, προκειμένου να εξασφαλίσει την εύνοια των

ΗΠΑ και ταυτόχρονα να ευνοήσει το ντόπιο κεφάλαιο στον μεταπρατικό του ρόλο. Το αμερικάνικο ενδιαφέρον είναι μεγάλο, αλλά το αποτέλεσμα μικρό. Αντί αυτού, η κυβέρνηση προχωράει σε νέα αφαίμαξη του λαού, που στενάζει κάτω από το βάρος της ακρίβειας, με νέα εξοπλιστικά προγράμματα αγοράς επιθετικών αεροπλάνων F-35 αξίας 4 δισ. τουλάχιστον.

Με την αναφορά στις υπερπτήσεις στο Αιγαίο (που έφτασαν μόλις 2,5 ναυτικά μίλια από την Αλεξανδρούπολη μετά την επίσκεψη), στις εξελίξεις στο Κυπριακό και στο ζήτημα των εξοπλισμών της Τουρκίας, ο Μητσοτάκης προσπαθεί να κερδίσει πόντους απέναντι στον ανταγωνιστή και ταυτόχρονα να κάνει πιο «βατό» στο εσωτερικό της χώρας τον οποιοδήποτε συμβιβασμό χρειαστεί να κάνει, κατά απαίτηση των ΗΠΑ, για την ενίσχυση της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ.

Από την άλλη, η ανιστόρητη σύγκριση της Μαριούπολης με την έξοδο του Μεσολογγίου αποτελεί το προκάλυμμα για τη μετατροπή της χώρας σε βάση πολεμικών εξορμήσεων των Αμερικανών από το προκεχωρημένο φυλάκιο της Αλεξανδρούπολης και προσπαθεί να καλύψει... διπλωματικά την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο, με τις επίσημες και ανεπίσημες αποστολές όπλων στην Ουκρανία. Για τον Μητσοτάκη, τη ΝΔ και όλους τους απολογητές της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, η «σωστή πλευρά της ιστορίας» είναι πάντα στις διαταγές των ιμπεριαλιστών, από την εποχή που κάποιος μεγαλόσχημος αστός πολιτικός (Π. Κανελλόπουλος) υποδεχόταν τον Αμερικάνο στρατηγό Βαν Φλιτ με το εξευτελι-

στικό «στρατηγέ, ιδού ο στρατός σας» μέχρι τον σημερινό υπουργό Άμυνας Παναγιωτόπουλο να δηλώνει ότι «οι άνδρες μας μάτωσαν δίπλα σε Αμερικανούς στρατιώτες στους πολέμους στους οποίους συμμετείχαμε και αυτό θα γίνει επίσης και στο μέλλον».

Με πολύ ενθουσιασμό και πολλές υποσχέσεις στις αποσκευές του επέστρεψε ο Μητσοτάκης από τις ΗΠΑ, για να αναγκαστεί μέσα σε πολύ λίγες μέρες να σκεφτεί και αυτός, όπως ο Καραμανλής, η αδερφή του Ντόρα, ο Αποστολάκης και πολλοί άλλοι από το ντόπιο αστικό στερέωμα ότι «όταν φτάσει η ώρα της σύγκρουσης, θα είμαστε μόνοι μας», καθώς επακολούθησε ένας ορμηγός δηλώσεων και κινήσεων από τη μεριά του Ερντογάν και της Τουρκίας, που προβλημάτισαν σοβαρά την κυβέρνηση. Όχι τόσο για την έντασή τους, αλλά για τη στάση των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και ΕΕ, η οποία κινήθηκε ξανά στα γνωστά πλαίσια της εξισορρόπησης των εντάσεων ανάμεσα σε «συμμάχους».

Στο αστικό πολιτικό σύστημα, η σκυτάλη της εξάρτησης και της υποτέλειας μεταφέρεται εύκολα από τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στη ΝΔ, που σήμερα τη διευρύνει και την οδηγεί σε επικίνδυνους δρόμους για τον λαό. Αντίθετα, η σκυτάλη του αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος από τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία και στο Ιράκ και παλιότερα ενάντια στις βάσεις, τους Αμερικάνους και το ΝΑΤΟ, αναζητάει σήμερα παραλήπτες-συνεχιστές, για να οικοδομήσουν μαζικούς όρους κινήματος από τη «σωστή πλευρά της ιστορίας».

Για τη Συλλογική Σύμβαση των Οικοδόμων

Η υπογραφή νέας συλλογικής σύμβασης από την Ομοσπονδία Οικοδόμων είναι ένα ζήτημα σοβαρό από μόνο του, ακριβώς επειδή γίνεται μέσα σε μια περίοδο που χαρακτηρίστηκε απ' την απαξίωση, το πάγωμα και τελικά τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων.

Αντιλαμβανόμενοι λοιπόν τη σοβαρότητα του πολιτικού και συνδικαλιστικού αυτού ζητήματος, οφείλουμε να παρατηρήσουμε κάποια δεδομένα σε σχέση με τη νέα αυτή σύμβαση και με στόχο την αξιολόγηση των στοιχείων που παρουσιάζει το ΠΑΜΕ σαν μεγάλη επιτυχία.

Η προηγούμενη σύμβαση είχε υπογραφεί 13 χρόνια πριν, το 2009. Μέσα απ' το χτύπημα των συμβάσεων, μετά τη λήξη της παλιάς οι εργαζόμενοι υπάγονταν τυπικά στον κατώτατο μισθό. Βέβαια, ένα διαχρονικό δεδομένο ιδιαίτερα για την οικοδομή είναι πως η πραγματική

αμοιβή, το μέσο μεροκάματο, ρυθμιζόταν «επί τόπου», ακριβώς επειδή το κίνημα των οικοδόμων είχε δεκαετίες που υποχωρούσε. Ανάλογα με την περίοδο της δραστηριότητας της οικοδομής, παρατηρούνταν αποκλίσεις τότε προς τα πάνω και τότε προς τα κάτω. Είναι επίσης καταγεγραμμένο πως έχει πλέον ανοίξει ο κύκλος εργασιών στην οικοδομή σε σύγκριση με την περίοδο 2008-2018, γεγονός που έχει οδηγήσει σε μεροκάματα αρκετά πάνω απ' τον κατώτατο και ανάλογα με τις ειδικές συνθήκες ανά περιοχή, είδος έργου κτλ.

Η αναφορά σ' αυτές τις «σταθερές» γίνεται ακριβώς γιατί η ουσία του ζητήματος συσκοτίζεται απ' το ΠΑΜΕ, που χρησιμοποίησε αυτή την υπογραφή ως απόδειξη της δικής του ικανότητας να πετυχαίνει νίκες και να βγάζει ασπρόσωπη την εργατική τάξη. Η παρουσίαση

του νέου μεροκάματος λοιπόν δεν μπορεί να γίνεται με όρους τεχνάσματος και «δημιουργικής λογιστικής», με σκοπό την κάλυψη προπαγανδιστικών αναγκών, ώστε να παρουσιάζεται μια αύξηση κατά 38% (που αφορά ειδικευμένο τεχνίτη, παντρεμένο, με 6 τριετίες, συγκρίνοντας με το κατώτατο ημερομίσθιο). Η εικόνα είναι συγκεκριμένη.

Το βασικό μικτό μεροκάματο του ανειδίκευτου εργάτη με τη νέα σύμβαση είναι 35 ευρώ. Το αντίστοιχο με τη σύμβαση του 2009 ήταν 52,35 ευρώ. Αυτό είναι ενδεικτικό σαν μέτρο σύγκρισης. Το κατώτατο ημερομίσθιο, από 1 Μάη 2022, είναι 31,85 ευρώ.

Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας των οικοδόμων δήλωσε πως η πίεση υποχρέωσε την εργοδοσία να υπογράψει. Αξίζει να σημειωθεί πως η πρόταση των εργοδοτικών ενώσεων στις διαπραγματεύσεις

ήταν, για τον ανειδίκευτο εργάτη, 35 ευρώ! Η δε πρόταση της ΓΣΕΕ για τον κατώτατο ήταν αύξηση 18%, που επίσης καταλήγει στα 35 ευρώ! Αυτό απλά σαν σχόλιο για το ποιος υποχρέωσε ποιον.

Δεν θα μπορούσε άλλωστε ν' αποτυπωθεί κάτι διαφορετικό, παρ' όλες τις αγωνιστικές κορώνες του ΠΑΜΕ, αφού με 2 κλαδικές απεργίες και κάποιες στάσεις εργασίας, χωρίς την πλατιά και ουσιαστική συμφωνία και συμμετοχή των οικοδόμων, δεν αναπτύσσεται αγώνας αποτελεσματικός. Όσο κι αν θέλει να παρουσιάσει άλλη εικόνα το ΠΑΜΕ, τα σωματεία των οικοδόμων τα λειτουργεί με όρους σφραγίδας και αυτό αποτυπώνεται -θέλει δεν θέλει. Βέβαια με όρους πραγματικού συσχετισμού και όχι σφραγίδας θα κριθεί, ανάλογα και με τις εξελίξεις στην οικοδομή, το πόσο και από ποιους θα γίνει σεβαστή αυτή η νέα σύμβαση.

Απολύσεις περιλαμβάνει το νέο σύστημα αξιολόγησης στο δημόσιο

Στις 10 Μάη κατατέθηκε σε «δημόσια διαβούλευση» νομοσχέδιο του υπουργείου Εσωτερικών που αλλάζει το σύστημα αξιολόγησης στο δημόσιο. Η κίνηση αυτή εξηγεί εν μέρει το γεγονός της έλλειψης πιέσεων για την εφαρμογή του υπάρχοντος συστήματος αξιολόγησης. Εξηγείται δε από το ότι αυτό έχει αποβεί μάλλον αναποτελεσματικό για την κυβέρνηση, καθώς δεν κατάφερε μέχρι τώρα να το αξιοποιήσει στην κατεύθυνση για ένα «πιο σφικτό» δημόσιο, με απολύσεις και ευρεία κατάργηση της μονιμότητας. Ίσα ίσα, ο αγώνας που είχε δοθεί το 2013 κόντρα στο σύστημα αξιολόγησης Μητσοτάκη το οδήγησε στην απαξίωση που, ακόμα κι οι «βελτιωτικές» κινήσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ στη συνέχεια, δεν κατάφεραν να αναστρέψουν.

Με το «νέο» σύστημα θεσπίζονται εννέα κριτήρια αξιολόγησης μεταξύ των οποίων «η επίλυση των προβλημάτων, η ευελιξία, η ανθεκτικότητα», που μεταφράζονται στον καθημερινό αγώνα κόντρα στις ελαστικές σχέσεις εργασίας, την έλλειψη προσωπικού, υλικών και υποδομών. Τρία από τα εννέα κριτήρια θα πρέπει υποχρεωτικά να αξιολογούνται «προς ανάπτυξη» και να καταλήξουν είτε σε «επιβράβευση της απόδοσης» είτε ακόμα και σε **κατάργηση της σύμβασης του εργαζόμενου** μετά από τέσσερις δυσμενείς αξιολογήσεις. Για να ξεπεραστεί δε ο σκόπελος της μη συμμετοχής των εργαζομένων, θεσπίζεται η υποχρεωτικότητα για τους προϊσταμένους, οι οποίοι σε περίπτωση δυσμενούς αξιολόγησης απειλούνται έως και με καθαίρεση, με στόχο τη μετακύληση της πίεσης στους εργαζόμενους.

Για την υλοποίηση, επιστρατεύεται ένα πλέγμα στελεχών από συμβούλους ανάπτυξης ανθρώπινου δυναμικού και επιτροπές εποπτείας αξιολόγησης σε κάθε υπουργείο, με επικεφαλής το υπουργείο Εσωτερικών, που καλείται να εντοπίζει τις «αποκλίσεις» και να εισηγείται τη λήψη διορθωτικών μέτρων.

Ενδιαφέρον έχει το γεγονός ότι πλέον θα εκδίδεται **πιστοποιητικό ορθής και ολοκληρωμένης εφαρμογής του κοινού πλαισίου αξιολόγησης για κάθε δημόσια υπηρεσία**, που θα συνδέεται με τον προγραμματισμό των προσλήψεων, των μετατάξεων και των αποσπάσεων και, γιατί όχι αργότερα, με τη χρηματοδότηση και εν τέλει την ύπαρξή της. Επίσης, επαναλαμβάνονται τα περί στοχοθεσίας συνδεδεμένα με την αξιολόγηση που μετατρέπεται σε διαρκή έλεγχο σε τρεις φάσεις κάθε χρόνο και όχι σε μια, όπως ισχύει.

Τέλος, στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο εντάσσονται και τα περιφημα μπόνους για τα οποία έχουμε ήδη αναφερθεί σε προηγούμενο φύλλο, που προορίζονται για τα στελέχη που διαχειρίζονται δημόσιο χρήμα και προγράμματα του ΕΣΠΑ και τους δικαστικούς υπαλλήλους στο όνομα της επιτάχυνσης της απονομής της δικαιοσύνης. Πάντα όμως μετά από πρόταση των διευθυντών και ασφαλώς όχι για όλους. Κατά τ' άλλα, το νομοσχέδιο αποτελεί επανάληψη ήδη διατυπωμένων ρυθμίσεων.

Αυτό που όμως φαίνεται να αλλάζει είναι η **βούληση της κυβέρνησης να τις εφαρμόσει**. Με κατοχυρωμένη την επιβίωση του υπάρχοντος συστήματος αξιολόγησης, σε μια φάση που το κίνημα των δημοσίων υπαλλήλων είναι σε υποχώρηση, σε μια φάση που οι συνδικαλιστικές ηγεσίες διαπραγματεύονται μονάχα την επιβίωσή τους, η κυβέρνηση, έχοντας πάρει αέρα και απ' την εφαρμογή του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη, νιώθει αρκετά δυνατή για να προχωρήσει στις στοχεύσεις της για το δημόσιο, έναν εργασιακό χώρο που συνεχίζει να αποτελεί αγκάθι, με βασική την κατάκτηση της μονιμότητας και με οργανωμένη συλλογική δράση.

Εργαζόμενοι ΟΑΣΘ

Κινητοποιήσεις για την υπογραφή ΣΣΕ

Από τις αρχές του Απριλίου, οι εργαζόμενοι στον ΟΑΣΘ βρίσκονται σε συνεχή απεργιακή κίνηση, με σκοπό την υπογραφή της Συλλογικής τους Σύμβασης. Αρχικά, το Σωματείο συμμετείχε στην 24ωρη πανελλαδική απεργία στις 6/4, ενώ στις 8/4 πραγματοποίησε στάση εργασίας. Στις 12/4, πριν καν ανακοινωθεί η αποφασισμένη απεργία, η διοίκηση του Οργανισμού, εφαρμόζοντας άμεσα τις διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη, απευθύνθηκε στην «δικαιοσύνη» και κρίθηκε παράνομη.

Ακολούθησε η συμμετοχή στη απεργία της Πρωτομαγιάς και Γενική Συνέλευση του σωματείου, η οποία αποφασίζει την απεργία στις 12/5. Αυτή, ενώ κρίνεται άλλη μια φορά παράνομη, πραγματοποιείται με μεγάλη συμμετοχή των εργαζομένων. Σύμφωνα με τον Διευθύνων Σύμβουλο του ΟΑΣΘ κ. Σκόδρα: «*Η Θεσσαλονίκη ταλαιπωρήθηκε ... από μία ακόμη αδικαιολόγητη κινητοποίηση του Συνδικάτου Εργαζομένων ΟΑΣΘ, η οποία μάλιστα κρίθηκε από τη Δικαιοσύνη ότι είναι παράνομη. Οι αποφάσεις της Δικαιοσύνης και οι νόμοι πρέπει να εφαρμόζονται από όλους, είτε βολεύουν (κυβέρνηση, σύστημα) είτε όχι (εργαζόμενους, λαό και νεολαία). Παρ' όλα αυτά, ο ΟΑΣΘ δεν προχωρά σε νομικές ενέργειες κατά του Συνδικάτου, καθώς δεν θέλει να ρίξει νερό στον μύλο της αντιπαραθέσης.*»

Στις 19/5 αποφασίστηκε σε νέα συνέλευση των εργαζομένων η συνέχιση των κινητοποιήσεων. Η απόφαση ελήφθη με τη σύμφωνη γνώμη όλων των παρατάξεων του σωματείου. Το κλίμα στη Γενική Συνέλευση ήταν εξαιρετικά δυσάρεστο, ως προς το υπουργείο Υποδομών και Μεταφορών. Οι βασί-

κές διεκδικήσεις των εργαζομένων είναι η υπογραφή της νέας επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και η επαναφορά των δύο επιδομάτων, θέσης ευθύνης και ανθυγιεινού, τα οποία έχουν περικοπεί από τη μισθοδοσία του Μαρτίου και του Απριλίου.

Όσον αφορά το πρώτο θέμα, η κυβέρνηση τους διαβεβαίωνε πριν από περίπου 15 ημέρες ότι το ζήτημα θα είχε τακτοποιηθεί πριν από την απεργία της 12ης Μαΐου, καθώς ο το υπουργείο είχε εγκρίνει το μεγαλύτερο μέρος όσων είχαν συμφωνηθεί ήδη από τον περασμένο Δεκέμβριο μεταξύ διοίκησης και σωματείου στον ΟΑΣΘ. Παρόλα αυτά, η εγκριθείσα ΣΣΕ δεν ήρθε ποτέ για υπογραφή. Το υπουργείο εμπαιζει τους εργαζομένους. Δεν έχει σταλεί ποτέ το αίτημα προς το Οικονομικών. Από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και μετά βρίσκονται σε κατάσταση ανασφάλειας και αβεβαιότητας. Σημειωτέον, οι μισθολογικές καταβολές οι οποίες προβλέπονται στη νέα ΣΣΕ, υπολογίζονται σε αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ για τη διετία 2021-2022. Χρήματα των εργαζομένων!

Σε μια περίοδο που μικροί ή μεγάλοι εργατικοί αγώνες ξεσπάνε στη χώρα μας, με σκοπό τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, προστίθεται και ο αγώνας των εργαζομένων στον ΟΑΣΘ. Ενάντια στην αντεργατική πολιτική του συστήματος, κόντρα στα όπλα του και τους νόμους του, εργαζόμενοι σε όλη τη χώρα καταλαβαίνουν τη δύναμη της οργάνωσής τους στα σωματεία τους. Αντιλαμβάνονται ότι μόνο με τον μαζικό αγώνα τους μπορούν να διεκδικήσουν και να ξανακερδίσουν τα δικαιώματά τους. Για δουλειά με αξιοπρέπεια, ασφάλεια και απολαβές στο κόστος της ζωής.

Συνέδριο ΠΟΕΔΗΝ

Ομοφωνίες και προσχηματικές διαφωνίες σταθερά μακριά από τις ανάγκες των εργαζομένων

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, βρίσκονται σε εξέλιξη οι εργασίες του 16ου Συνεδρίου της ΠΟΕΔΗΝ, που ξεκίνησε την Τρίτη 24 Μάη και θα ολοκληρωθεί με την εκλογή οργάνων και αντιπροσώπων για την ΑΔΕΔΥ την Παρασκευή 27 Μάη.

Η πρώτη μέρα ήταν αφιερωμένη στην αλλαγή του καταστατικού. Κατά τη διαδικασία, με συνοπτικό τρόπο και με διάθεση ν' αποκλειστούν τοποθετήσεις πριν τη σχετική ψηφοφορία, κατατέθηκε προς ψήφιση μόνο η πρόταση νέου καταστατικού (ως ενιαίο κείμενο) που είχε συμφωνηθεί ομόφωνα στο απερχόμενο Γενικό Συμβούλιο. Η βασική αλλαγή αφορούσε τις προϋποθέσεις εγγραφής μέλους στα πρωτοβάθμια σωματεία που ανήκουν στην ομοσπονδία. Ο λόγος για τους εκατοντάδες συναδέλφους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου (ΣΟΧ) που με μαζικότατο τρόπο εγγράφηκαν στα σωματεία των νοσοκομείων το τελευταίο διάστημα ώστε να έχουν δικαίωμα ψήφου στις εκλογές για ανάδειξη ΔΣ και αντιπροσώπων για το συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ. Στο προηγούμενο καταστατικό, αναφερόταν ρητά ότι «Δικαίωμα εγγραφής στις οργανώσεις αυτές (σ.σ. εννοεί τα πρωτοβάθμια σωματεία) έχουν οι εργαζόμενοι με μόνιμη θέση εργασίας δημοσίου δικαίου ή ιδιωτικού αορίστου χρόνου», που σημαίνει ότι οι εγγραφές των συναδέλφων ΣΟΧ το προηγούμενο διάστημα και ενόψει συνεδρίου της ΠΟΕΔΗΝ έγιναν αντικαταστατικά. Ποιος είναι όμως ο λόγος που οδήγησε σε τέτοια μεταστροφή τη συνδικαλιστική ηγεσία, που μέχρι πριν λίγα χρόνια, μπροστά στη σχετική διεκδίκηση απ' τη μεριά των αριστερών δυνάμεων συμπεριλαμβανομένης της Ταξικής Πορείας, ήταν αδιάλλακτη στο θέμα και, παρακάμπτοντας τα πολιτικά ζητήματα, επικα-

λούταν νομικίστικου και διαδικαστικού χαρακτήρα επιχειρήματα;

Η σκοπιμότητα των κυριάρχων δυνάμεων να επιτρέψουν την εγγραφή των συμβασιούχων στα σωματεία, μια κατεύθυνση κατά τα άλλα σωστή και αναγκαία, έχει να κάνει με τη διεύρυνση της βάσης στήριξης των ίδιων, και όχι με την ουσιαστική κάλυψη και εμπλοκή στη ζωή των σωματείων αυτής της σκληρά εκμεταλλευόμενης και με περιορισμένα δικαιώματα κατηγορίας εργαζομένων μέσα στα νοσοκομεία. Αυτό φάνηκε καθαρά από το γεγονός ότι οι συνάδελφοι ενημερώθηκαν πως μπορούν να γραφτούν στα σωματεία (από γενικούς συμβούλους της ΠΟΕΔΗΝ) μόλις λίγες μέρες πριν τις εκλογές. Από το ζήλο που επέδειξαν προϊστάμενοι και προϊστάμενες τμημάτων για να τους οδηγήσουν όχι σε αγωνιστική κατεύθυνση αλλά στις κάλπες και πάντα με τη λογική της «χάρης». Πέτυχαν έτσι πράγματι την αύξηση της συμμετοχής στις εκλογές, γεγονός που φαίνεται και στην αύξηση του πλήθους των συνέδρων, από όλες τις παρατάξεις.

Αυτό βέβαια που δεν τέθηκε ποτέ στο Γενικό Συμβούλιο που εισηγήθηκε ομόφωνα το νέο καταστατικό ήταν η ένταξη στα σωματεία και των εργολαβικών εργαζομένων. Ζήτημα που κατάφερε ν' αναδείξει η Ταξική Πορεία με παρέμβασή της στο συνέδριο, ζητώντας και να τεθεί σε ψηφοφορία στο σώμα. Το ίδιο ζήτησε σχετικά με την πρόταση κατοχύρωσης της απλής αναλογικής αντί του καλπονοθευτικού συστήματος του ν.1264 στις διαδικασίες της ομοσπονδίας. Μπορεί να μη βρήκε συμμάχους στις οργανωμένες δυνάμεις, γεγονός που επέτρεψε στο προεδρείο να μη θέσει ποτέ τις 2 προτάσεις της Ταξικής Πορείας σε ψηφοφορία, δημιουργήσε όμως πίεση στην ΑΣΥ (ΠΑΜΕ),

η οποία πρότεινε εκ των υστέρων τροποποίηση του καταστατικού που είχε μόλις ψηφίσει. Η «δική της» πρόταση τέθηκε σε ψηφοφορία, χωρίς βέβαια να πάρει την απαιτούμενη για καταστατικές αλλαγές αυξημένη πλειοψηφία. Είναι κι αυτό ενδεικτικό τόσο της λογικής όσο και των πραγματικών όρων με τους οποίους κινείται, όσο κι αν θέλει να παρουσιάζει π.χ. την ένταξη των συμβασιούχων σαν αποτέλεσμα της πίεσης που ασκεί και όχι των προσυμφωνημένων κομπρεμι με τις καθεστωτικές δυνάμεις.

Κατά τ' άλλα, καμία έκπληξη δεν περιμένουμε από το συνέδριο, καθώς αναμένεται να χαρακτηριστεί βασικά από το διαγκωνισμό μεταξύ ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ, με «στενό μαρκάρισμα» απ' το ΠΑΜΕ, πράγμα που δεν αφορά τους εργαζόμενους υγειονομικούς αλλά τους μικροκομματικούς σκοπούς από τη μια της κυβέρνησης και από την άλλη του... νεκραναστημένου ΠΑΣΟΚ, που σίγουρα δεν θέλει να χάσει ένα παραδοσιακό του προπύργιο στο συνδικαλιστικό χώρο. Όσο για το ΠΑΜΕ, βασική του επιδίωξη στον κλάδο συνεχίζει ν' αποτελεί η αναγνώριση του από τις αστικές κυβερνήσεις ως επίσημο και σοβαρό συνομιλητή, με μελετημένες προτάσεις και ολοκληρωμένα μοντέλα λειτουργίας της περίθαλψης.

Η Ταξική Πορεία, με τέσσερις συνέδρους, θέλει να παρέμβει με πολιτικούς όρους στη διαδικασία, κόντρα στο κλίμα παζαρέματος εδρών και προειλημμένων αποφάσεων, και ν' αναδείξει όλο το εύρος των ζητημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία. Την ακρίβεια σε τρόφιμα, ενέργεια, καύσιμα κτλ. που κατατρώει το ήδη τσακισμένο εισόδημα. Την ανάγκη του αγώνα για μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και μονιμοποίησης όλων των εργαζόμε-

νων με ελαστικές μορφές εργασίας. Τις συνέπειες αλλά και τους κινδύνους που αντιμετωπίζει και ο λαός μας απ' τον πόλεμο στην Ουκρανία, τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών και την εμπλοκή της χώρας μας. Την επίθεση που δέχεται το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά μέσα απ' τη θέση χιλιάδων υγειονομικών σε αναστολή και ενδεχόμενα απόλυση (και τυπικά). Την εντατικοποίηση, την έκθεση στον κίνδυνο της πανδημίας χωρίς ουσιαστικά μέτρα προστασίας (που οδήγησε στο θάνατο πλήθος συναδέλφων), την ελαστικοποίηση των όρων δουλειάς. Την προώθηση του «νέου ΕΣΥ» από την κυβέρνηση. Την ανάγκη οι υγειονομικοί να αντισταθούν στην επίθεση, να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, να παλέψουν για την ανατροπή του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη, να διεκδικήσουν μαζί με το λαό το δικαίωμα όλων σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη.

Αυτά τα ζητήματα, με το ειδικό βάρος του αγώνα για αυξήσεις, μαζικές προσλήψεις και μονιμοποίηση εκτιμάμε ότι μπορούν ν' αποτελέσουν επίκεντρο των διεκδικήσεων των υγειονομικών και, επομένως, πεδίο κοινής δράσης για το επόμενο διάστημα όσων δυνάμεων θέλουν να ενισχύσουν μια ταξική, αγωνιστική κατεύθυνση. Με διαφορετικό προσανατολισμό φάνηκαν να κινούνται δυνάμεις με αγωνιστικές αναφορές, που όμως κινούνται με λογική κουκουλώματος αντί ανάδειξης των πολιτικών ζητημάτων και ειδικά μπροστά στις «ευρύτερες πολιτικές εξελίξεις», δηλαδή τις εκλογές. Η Ταξική Πορεία υπερασπίστηκε τη γραμμή του αγώνα με βάση τα δικαιώματα εργαζομένων και λαού, σε αντιπαράθεση με κατευθύνσεις υπεράσπισης του ΕΣΥ ως μοντέλο, που συνδυάζονται με το αίτημα για χρηματοδότηση του ΕΣΥ, την επίταξη του ιδιωτικού τομέα (που κυριάρχησε στη διάρκεια της πανδημίας), το στόχο για ανατροπή της κυβέρνησης κ.ά., σπέρνοντας αυταπάτες και υπονομεύοντας την προσπάθεια συγκρότησης και αγωνιστικής κινητοποίησης των εργαζομένων.

Ο ΟΑΣΘ απαιτεί υπέρογκα πρόστιμα

Με καταγγελία της η «Πρωτοβουλία Εργαζομένων, Φοιτητών, Συνταξιούχων για τις Αστικές Συγκοινωνίες» διαμαρτύρεται για την προκλητική ανακοίνωση της διοίκησης του ΟΑΣΘ, που απαιτεί από χιλιάδες πολίτες να πληρώσουν τα υπέρογκα πρόστιμα που έκοψαν οι ελεγκτές στο διάστημα 2017-2020. Πρόκειται για 12.000 πρόστιμα των 30 ευρώ, ενώ απειλεί σε περίπτωση μη άμεσης εξόφλησης να αυξήσει το ποσό σε 300 ευρώ το πρόστιμο.

Πρόκειται για μια προκλητική πρωτοβουλία της διοίκησης του ΟΑΣΘ, που πλήττει άμεσα τα φτωχότερα λαϊκά στρώματα. Την απαίτηση αυτή, που γίνεται με τις ευλογίες της κυβέρνησης, επιχειρούν να την εμφανίσουν ως αναγκαστική από τον νόμο.

Η διοίκηση του ΟΑΣΘ ζητά τώρα και τα ρέστα για την προβληματική συγκοινωνία της Θεσσαλονίκης. Απόσυρση λεωφορείων λόγω βλάβης των κλιματιστικών, λεωφορεία χωρίς κλιματιστικά, αυτανάφλεξη μηχανών, έκρηξη καλοριφέρ, αδιανόητο στρίμωγμα κόσμου, ελλιπή δρομολόγια, εξοργιστικές καθυστερήσεις δρομολογίων και φυσικά ακριβό για τις λαϊκές τσέπες εισιτήριο, όλα αυτά είναι μόνο ένα μέρος της απαράδεκτης κατάστασης των συγκοινωνιών της πόλης.

Πρέπει να τονιστεί ότι οι εργαζόμενοι στον ΟΑΣΘ αντιδρούν στη μείωση των αποδοχών τους και διεκδικούν συλλογική σύμβαση με ανθρώπινους μισθούς και συνθήκες εργασίας.

Σε μια εποχή που η επίθεση στα λαϊκά συμφέροντα και τις διεκδικήσεις δεν γνωρίζει όρια, η διοίκηση του ΟΑΣΘ δεν μπορούσε να υπολείπεται του εσμού, που οδηγεί τον λαό μας στην εξαθλίωση.

Ακόμα και σ' αυτές τις συνθήκες, ο εργαζόμενος λαός μας και η νεολαία μας πρέπει να βρουν τα μέσα και τους τρόπους για να συνεχίσουν τον αγώνα για τα δικαιώματά τους. Η άμεση διαγραφή των προστίμων του ΟΑΣΘ είναι η τελευταία μιας σειράς διεκδικήσεων που μπορεί να επιβάλλει με τον αγώνα του ο λαός της Θεσσαλονίκης.

Θεσσαλονίκη ΕΔΟΘ

Πραξικοπηματική εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη

Σε λιγότερο από ένα χρόνο από την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη, την Παρασκευή 13/5/2022 μεθοδεύτηκε η πραξικοπηματική εφαρμογή του από τη ΔΑΚΕ και τη ΔΗΣΥΠ (πρώην ΠΑΣΚ) στο Συνέδριο της Ένωσης Δημοσίουπαλληλικών Οργανώσεων Θεσσαλονίκης (ΕΔΟΘ). Πιο συγκεκριμένα, την πρώτη κιόλας μέρα των εργασιών του, οι δύο παρατάξεις αρνήθηκαν να θέσουν στο σώμα του Συνεδρίου τη νομιμοποίηση των συνέδρων 5 σωματείων, τα οποία πραγματοποίησαν την εκλογική διαδικασία για την ανάδειξη των αντιπροσώπων τους στο Συνέδριο και με ηλεκτρονική ψηφοφορία. Ουσιαστικά δηλαδή, τα σωματεία αυτά υλοποίησαν έμπρακτα τις διατάξεις του ν. Χατζηδάκη για τις αρχαιρεσίες τους και οι κυρίαρχες παρατάξεις στην ΕΔΟΘ, όχι μόνο το αποδέχθηκαν, αλλά μέχρι και αργά το βράδυ της πρώτης ημέρας, με τραμπουκικές συμπεριφορές, αρνούσαν να θέσουν το ζήτημα στο σώμα, όπως προβλέπεται από το καταστατικό της ΕΔΟΘ.

Την επόμενη μέρα, εντελώς πραξικοπηματικά, οι δύο αυτές παρατάξεις προχώρησαν, μόνες τους, χωρίς το πρωί, στην αναγνώριση των συνέδρων, «εξέλεξαν» εφορευτική επιτροπή με συνοπτικό τρόπο και πολύ βιαστικά έληξαν τις βασικές διαδικασίες του Συνεδρίου χωρίς να γίνει καμία συζήτηση και χωρίς να παρθούν αποφάσεις.

Οι πρακτικές αυτές δεν είναι τίποτα άλλο παρά η αποδοχή από τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές παρατάξεις του ν. Χατζηδάκη, που ψηφίστηκε για να ελέγξει πλήρως τη συλλογική δράση των σωματείων, να φακелώσει τα ίδια και τα μέλη τους με το «Μητρώο», να φимώσει τις αγωνιστικές φωνές των εργαζομένων, να καταργήσει το δικαίωμα στην απεργία. Είναι η πρώτη

φορά που η κυβέρνηση βρίσκει πρόθυμους να εφαρμόσουν -ακόμα και πραξικοπηματικά- τον νόμο σε τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο. Και μάλιστα σε εποχές που καταργούνται κατακτήσεις και δικαιώματα δεκαετιών, σε εποχές που η εργοδοτική τρομοκρατία είναι η αμείλικτη πραγματικότητα που βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών και η Ταξική Πορεία απέσυραν τις υποψηφιότητές τους από την εκλογική διαδικασία του Συνεδρίου της ΕΔΟΘ, καταγγέλλοντας στους εργαζομένους τις πραξικοπηματικές μεθοδεύσεις. Παρ' όλες τις λεκτικές καταγγελίες από τις υπόλοιπες παρατάξεις, σχεδόν όλες, ΠΑΜΕ, ΕΑΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), Παρεμβάσεις, Αγωνιστική Συνεργασία (ΜΕΤΑ) και Αντεπίθεση συμμετείχαν στην ψηφοφορία, νομιμοποιώντας κι αυτές τελικά την πρώτη αυτή εφαρμογή του νόμου σε τέτοιο επίπεδο. Κατανοούμε απόλυτα τη στάση των άλλων συνδικαλιστών, όπως του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν έχουν καμία διάθεση να παλέψουν για την κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη. Όμως μας προκαλεί αλγεινή εντύπωση η τοποθέτηση των Παρεμβάσεων, που μέσα από άρθρο του «Πριν» (21-22/5/2022) προσπερνάνε τη στάση της αποχής των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών και της Ταξικής Πορείας, λέγοντας απλώς ότι «δεν συμμετείχαν φέτος», χωρίς περισσότερες εξηγήσεις. Αποδεικνύοντας τελικά με τη συμμετοχή τους ότι η «απειθαρχία» που πολλές φορές προτείνουν είναι κούφια λόγια.

Ο αγώνας για την κατάργηση του ν. Χατζηδάκη και την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών μας ελευθεριών πρέπει να ανοίξει όσο γίνεται πλατύτερα, γιατί αφορά το σύνολο των εργαζομένων και την ίδια την υπόσταση των συνδικαλιστικών τους οργάνων.

Χιλιάδες κενές θέσεις εργασίας στη «βαριά βιομηχανία» της χώρας Αποτύπωση της τραγικής κατάστασης που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι

Οι θριαμβευτικοί τόνοι με τους οποίους τα κυβερνητικά επιτελεία κάνουν λόγο για ρεκόρ 20ετίας όσον αφορά στο ισοζύγιο προσλήψεων-απολύσεων, με τον κλάδο του τουρισμού-επισιτισμού να παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο, σε καμία περίπτωση δεν αποτυπώνει την πραγματική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι εργαζόμενοι συνολικά, αλλά και συγκεκριμένα του κλάδου αυτού. Και μπορεί η έκθεση του προγράμματος «ΕΡΓΑΝΗ» να καταγράφει 96.222 προσλήψεις σε καταλύματα και εστίαση για τον Απρίλη, αλλά την ίδια ώρα η φετινή τουριστική σεζόν ξεκινά με 55.000 κενές θέσεις εργασίας στα ξενοδοχεία σύμφωνα με τους επιχειρηματίες του κλάδου. Η ουσία δεν βρίσκεται στα ρεκόρ που παρουσιάζει η κυβέρνηση, τα οποία άλλωστε συμπεριλαμβάνουν προσλήψεις έκτακτες και περιστασιακές, μέχρι και κάποιων ωρών, αλλά στην ερμηνεία της μαζικής αποχώρησης εργαζομένων από τη «βαριά βιομηχανία» της χώρας.

Οι χιλιάδες κενές θέσεις εργασίας στον τουρισμό-επισιτισμό αποτελούν συνέπεια των τραγικών συνθηκών εργασίας που έχουν διαμορφωθεί στον κλάδο τα προηγούμενα χρόνια, ιδιαίτερα στην περίοδο της καραντίνας. Οι τσακισμένες και

πλήρως ελαστικοποιημένες σχέσεις εργασίας που έχουν επικρατήσει, τα πενιχρά μεροκάματα, οι ατέλειωτες υπερωρίες και η ασυδοσία της εργοδοσίας, εντάθηκαν δραματικά τα τελευταία δύο χρόνια. Επιπλέον, τα κυβερνητικά μέτρα που πάρθηκαν στο διάστημα των lock down είχαν στόχο μονάχα την επιδότηση των επιχειρήσεων και άφησαν εντελώς ξεκρέμαστους τους εργαζόμενους. Χιλιάδες απολύθηκαν, εξαναγκάστηκαν σε παραίτηση, βγήκαν σε αναστολή ή εντάχθηκαν σε προγράμματα επιδότησης της μισοδουλειάς, με χαρακτηριστικό το πρόγραμμα «ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ». Η πολιτική αυτή οδήγησε σε μια στρατιά ανέργων που δεν είχε στον ήλιο μοίρα, δε δικαιούνταν ούτε τα πεσοκομμένα επιδόματα ανεργίας και βρέθηκε αντιμέτωπη με τη φτώχεια και την ανασφάλεια. Οι κυβερνητικές υποσχέσεις για τη φετινή τουριστική σεζόν και την υποτιθέμενη εκτίναξη της οικονομίας που θα φέρει, ούτε πείθει αλλά ούτε και αφορά τους εργαζόμενους του κλάδου. Γι' αυτό κι ένα μεγάλο κομμάτι του οδηγήθηκε στην αναζήτηση άλλων εργασιακών επιλογών, εντός ή εκτός της χώρας.

Οι πρόσφατες καταγγελίες εργαζομένων σε σχέση με τις συνθήκες εργα-

σίας έρχονται να διαψεύσουν την προσπάθεια κυβέρνησης κι εργοδοτών ν' αποποιηθούν τις ευθύνες τους και να παρουσιάσουν μια ψευδή εικόνα για τους όρους δουλειάς στον κλάδο. Ο εργοδότης που ξυλοκόπησε έγκυο εργαζόμενη στην εστίαση στη Λάρισα είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα της κατάστασης που επικρατεί. Απ' την άλλη, οι «δεσμεύσεις» του υπουργού Εργασίας πως θα ενταθούν οι έλεγχοι του ΣΕΠΕ και πως θα κηρυχθεί υποχρεωτική η Συλλογική Σύμβαση στον επισιτισμό, όπως έγινε με την αντίστοιχη των ξενοδοχοπαλλήλων, προκειμένου να καθυστερήσει τους εργαζόμενους που αγωνιούν, δεν πείθουν κανέναν. Άλλωστε, τα κυβερνητικά επιτελεία σχεδόν ομολογούν πως δεν τους καίγεται καρφί για τους εργαζόμενους, αλλά το μόνο που τους απασχολεί είναι η επιτυχία της τουριστικής σεζόν, προκειμένου να μπει ζεστό χρήμα για το ντόπιο και το ξένο κεφάλαιο που δραστηριοποιείται στη χώρα. Ο ίδιος ο Χατζηδάκης δήλωσε σε τηλεδιάσκεψη με ομοσπονδίες εστίασης πως «το ζήτημα έχει να κάνει, όχι μόνο με τα δικαιώματα των εργαζομένων, αλλά και με την εικόνα της Ελλάδας. Εικόνες που δείχνουν ότι οι εργαζόμενοι δεν αντιμετω-

πίζονται σωστά, έχουν αρνητική αντανάκλαση, όχι μόνο στους ίδιους, αλλά και στη χώρα». Με άλλα λόγια, «ας μη βγουν προς τα έξω οι τραγικές συνθήκες που βιώνουν οι εργαζόμενοι, γιατί επηρεάζουν τη λειτουργία της «ατομικότητας» της ελληνικής οικονομίας».

Είναι βέβαιο πως για τον κόσμο της δουλειάς στον κλάδο του τουρισμού-επισιτισμού καμία καλύτερη μέρα δε θα ξημερώσει, αν δεν γίνει αντικείμενο δικής του πάλης. Οι αρμόδιοι υπουργοί και ο εκάστοτε εργοδότης σε καμία περίπτωση δεν έχουν πραγματική έγνοια τα δικαιώματα των εργαζομένων. Αυτά θέλουν να τα τσακίσουν μέχρι τέλους. Μοναδική τους έγνοια είναι η απρόσκοπτη κερδοφορία του ντόπιου κεφαλαίου κι η ομαλή διεξαγωγή της τουριστικής σεζόν, προκειμένου να πάρει μια «ανάσα» η οικονομία της χώρας. Οι εργαζόμενοι απ' την άλλη, συνεχίζοντας και ενισχύοντας τις κινητροποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος και μέσα απ' την οργάνωσή τους μπορούν και πρέπει να πάρουν οι ίδιοι «ανάσα». Να διεκδικήσουν και να κατακτήσουν ΣΣΕ για όλους, πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας.

Λεωνίδα Δημούσης, ένας ακόμα νεκρός της εργατικής τάξης

Η μακάβρια και ατελείωτη λίστα των νεκρών εργατών στο βωμό του κέρδους μεγάλωσε την Κυριακή 15 Μάη με το θάνατο ενός εργάτη στη γαλακτοβιομηχανία «Όμηρος» στην περιοχή των Τρικάλων.

Πρόκειται για τον 48χρονο Λεωνίδα Δημούση, πατέρα δύο παιδιών, ο θάνατος του οποίου θα καταχωρηθεί ως ένα ακόμη «εργατικό ατύχημα» για το οποίο θα φταίει για άλλη μια φορά η «κακιά στιγμή» και όχι οι τραγικές συνθήκες ασφάλειας και εργασιακών σχέσεων που επικρατούν στους τόπους δουλειάς.

Η κατάσταση γνωστή σε όλες τις βιομηχανίες της περιοχής μας, όπως φυσικά και σε όλη τη χώρα. Οι εργαζόμενοι αναγκάζονται σε υπερεργασία, φυσικά απλήρωτη, ακόμα και τις Κυριακές και τις αργίες. Καμία μέριμνα για μέτρα προφύλαξης, ακόμα και για ημέρα ξεκούρασης, καθώς πολλοί εργαζόμενοι από τη βραδινή βάρδια πηγαίνουν την επόμενη μέρα σε πρωινή ή απογευματινή και το αντίθετο. Και όπως ο ίδιος ο πρωθυπουργός δήλωνε προεκλογικά, όλα αυτά γίνονται «με τη σύμφωνη γνώμη των εργαζομένων».

Είναι φανερό ότι η πολιτική της κυβέρνησης αποθρασύνει το κεφάλαιο και στο βωμό του κέρδους εργαζόμενοι χάνουν ακόμα και τη ζωή τους κάτω από τον τυπικό τίτλο «εργατικό ατύχημα», όταν αυτά χαρακτηρίζονται ως τέτοια.

Ο χαμός του Λεωνίδα Δημούση και όλων όσων χάθηκαν την ώρα της εργασίας τους δεν θα πάει χαμένος. Μας πεισιμώνει ακόμα περισσότερο να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για αυξήσεις στους μισθούς, για ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, για να μην υπάρξει νέος νεκρός.

Η Ταξική Πορεία παρενέβη στο κέντρο των Τρικάλων με πανό και μοίρασμα προκήρυξης, καταγγέλλοντας τη δολοφονική αυτή πολιτική.

Η 24ωρη απεργία μετά το συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ Διαθέσεις που πνίγονται απ' τη συνδικαλιστική ηγεσία

Πεντάστερο ξενοδοχείο στη Χαλκιδική επέλεξε η ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ για την πραγματοποίηση του συνεδρίου της στις αρχές Μάη. Μακριά απ' τους εργαζόμενους στους δήμους και τα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν, εξαιτίας της αντιλαϊκής και αντεργατικής πολιτικής της κυβέρνησης αλλά και των δημάρχων που λειτουργούν σαν το μακρύ χέρι της ίδιας πολιτικής, κινήθηκε και το περιεχόμενο των διαδικασιών του. Στα αποτελέσματα αποτυπώθηκαν τα δεδομένα που διαμόρφωσε η πλήρης υποταγή των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων στις πολιτικές κατευθύνσεις της κυβέρνησης, ειδικά για ολόκληρο το διάστημα της πανδημίας.

Η παράταξη «Συνδικαλιστική Ανατροπή», όχι μόνο παρέμεινε πρώτη δύναμη αλλά πέτυχε και την αυτοδυναμία στο Γενικό Συμβούλιο (αυξάνοντας τις έδρες της από 15 σε 18), με τον επικεφαλής Ν.Τράκα να επανεκλέγεται πρόεδρος της ομοσπονδίας. Η ΔΑΣ-ΟΤΑ παρέμεινε δεύτερη στις 9 έδρες (είχε προηγηθεί και μια «μεταγραφή» γενικού συμβούλου απ' το ΜΕΤΑ-ΟΤΑ προ διετίας) και η ΔΑΚΕ παρέμεινε τρίτη αλλά με 4 αντί 6 εδρών. Η ΑΣΚ-ΟΤΑ (που πρόσκειται στον ΣΥΡΙΖΑ) ενισχύθηκε φτάνοντας στις 3 έδρες (από 2) και ξεπερνώντας το ΜΕΤΑ-ΟΤΑ, που σ' αυτό το συνέδριο κατέληξε χωρίς γενικό σύμβουλο. Έναν σύμβουλο εξέλεξαν και πάλι οι Αγωνιστικές Κινήσεις-Συμπειρώσεις ΟΤΑ.

Η προκήρυξη της 24ωρης πανελλαδικής απεργίας στους ΟΤΑ στις 24 Μάη φαίνεται να συνδέεται με τα αποτελέσματα του συνεδρίου, δυστυχώς με τη γνωστή λογική του «πυροτεχνήματος». Κι αυτό γιατί έχει προηγηθεί μια ολόκληρη πορεία της ίδιας ηγεσίας που έχει δημιουργήσει αρνητικά δεδομένα. Το ζήτημα των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, που αποτέλεσε το κεντρικό ζήτημα της απεργίας με αίτημα τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων, μόνο καινούριο δεν είναι. Ήδη στα τέλη Μάη χάνουν τη δουλειά τους 4.000 συμβασιούχοι, με την ομοσπονδία, αλλά και τη μεγάλη πλειοψηφία των σωματείων, να τους έχουν αφήσει στην τύχη τους, πραγματοποιώντας -στην καλύτερη περίπτωση- υπονομιμμένες στάσεις εργασίας και κινητοποιήσεις για τις οποίες έχουν φροντίσει από πριν ώστε να μην είναι μαζικές και με διάρκεια. Άλλωστε η

λογική που καλλιεργούν είναι αυτή της ανάθεσης στους «σωτήρες» εργατοπατέρες. Τα προβλήματα όμως που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ είναι πολλά και σοβαρά και απαιτούν μαζικές διαδικασίες, συνελεύσεις, ενεργοποίηση όλων των εργαζομένων -μόνιμων και συμβασιούχων- σε κοινό αγώνα με διάρκεια και αποφασιστικότητα.

Γι' αυτό και, όταν τους δίνεται η δυνατότητα, οι εργαζόμενοι εκφράζουν αγωνιστικές διαθέσεις. Τέτοιες εκφράστηκαν και στη μαζική συγκέντρωση στις 24 Μάη, με εργαζόμενους από την Αττική και από κάποιες επαρχιακές πόλεις. Στους συγκεντρωμένους έξω απ' τα γραφεία της ΠΟΕ-ΟΤΑ απευθύνθηκε ο πρόεδρος της ομοσπονδίας λέγοντας χαρακτηριστικά ότι «θα αγωνιστεί και θα παλέψει με όλες του τις δυνάμεις», λες και πρόκειται για προσωπική υπόθεση, απαξιώνοντας τη δύναμη που έχουν οι εργαζόμενοι όταν διεκδικούν αγωνιστικά τα δικαιώματά τους. Ακολούθησε πορεία προς το υπουργείο Εσωτερικών και τα γραφεία της ΚΕΔΕ, όπου η νεοεκλεγείσα Εκτελεστική Επιτροπή συναντήθηκε με τον αναπληρωτή υπουργό και τον πρόεδρο της ΚΕΔΕ σχετικά με το ζήτημα της μονιμοποίησης των συμβασιούχων. Δεν έλλειψαν κι οι προσπάθειες εντυπωσιασμού, μ' ένα περιστατικό μεταξύ του προέδρου και τους αστυνομικούς εντός του υπουργείου.

Ως προς το αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης, είναι καθαρό ότι οι όποιες «δεσμεύσεις» κυβέρνησης και τοπικής αυτοδιοίκησης δεν είναι παρά λόγια του αέρα. Η διεκδίκηση, ο αγώνας για όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι είναι υπόθεση της δικής τους πάλης. Τόσο για το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, όσο και για τις εργασιακές συνθήκες, την εντατικοποίηση, την έλλειψη μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, τα πολυπληθή εργατικά «ατυχήματα», θανατηφόρα και μη, στους δήμους. Και βέβαια το ζήτημα των πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς, οι οποίοι, πρόσθετα στην κατάργηση του 13ου και του 14ου μισθού, ροκανίζονται απ' την ακρίβεια σε όλα όσα έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι. Λύσεις για τους εργαζόμενους μπορούν να υπάρξουν μόνο συλλογικά, κόντρα στη λογική της αναμονής, της ανάθεσης και του καθουσιασμού που καλλιεργούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες προς όφελος του συστήματος.

Μόνη λύση για τους εργαζόμενους η οργάνωση κι ο αγώνας!

Αντιμέτωποι με πολλαπλά και κρίσιμα προβλήματα βρίσκονται οι εργαζόμενοι στη χώρα. Προβλήματα που έρχονται να προστεθούν στα δεδομένα που έχει διαμορφώσει η επίθεση χρόνων στο εισόδημα, στα δικαιώματα, στις εργασιακές τους σχέσεις. Κι όμως, εν μέσω τραγικών συνθηκών, οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να στηριχτούν ούτε στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, ούτε στις δυνάμεις που αρέσκονται να δηλώνουν «στο πλευρό τους», οι οποίες μοιάζουν να κινούνται χωρίς κατεύθυνση. Σωστότερα, κινούνται στην κατεύθυνση που ορίζει το γενικευμένο προεκλογικό κλίμα που έχει επιβληθεί και το οποίο ενισχύει τις λογικές της αναμονής, των αυταπατών, της «ελπίδας» σε μια κυβερνητική αλλαγή, σε μια εκλογική ενίσχυση, σε προεκλογικές «παροχές» και άμβλυνση της αντεργατικής επίθεσης.

Η ΓΣΕΕ, παρά την αρχική της «γκρίνια», αποδεικνύεται πολύ ευχαριστημένη με την αύξηση του κατώτατου μισθού απ' την κυβέρνηση, επομένως δεν προγραμματίζει κανενός είδους κινητοποίηση για το... ορατό διάστημα. Το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, που ελέγχει σημαντικό αριθμό συνδικαλιστικών οργανώσεων, παρά τις μεγαλοστομίες, κινείται με αποκλειστικό γνώμονα την ενίσχυση της εικόνας του και του συνολικού του προγράμματος, προπαγανδίζοντας τη δυνατότητά του να... εκπροσωπεί τους εργαζόμενους, βασικά στη Βουλή. Κατά τα λοιπά, αναμένει τις όποιες κινήσεις της ΓΣΕΕ. Το ίδιο μεγάλο σχέδιο φαίνεται πως ακολουθεί κι η ΑΔΕΔΥ, χωρίς να θέτει ουσιαστικά το παραμικρό ζήτημα προς διεκδίκηση.

Στην πραγματική ζωή, τα προβλήματα συσσωρεύονται στην πλάτη των εργαζόμενων και τους οδηγούν σε απόγνωση.

- Η ακρίβεια μόνο «παροδικό φαινόμενο» δεν είναι. Αντίθετα, ο εργαζόμενος καλείται εδώ και πολύ πια καιρό να δίνει ολοένα και μεγαλύτερο μέρος του μισθού για ενοίκιο, για ρεύμα, για τρόφιμα, για καύσιμα. Είχε ήδη χρυσοπληρώσει την -όποια- θέρμανση και σύντομα θα βρεθεί στην ίδια και χειρότερη κατάσταση για τον -όποιο- κλιματισμό. Έτσι κι αλλιώς, αποταμιεύσεις δεν επέτρεπε εδώ και χρόνια το τσάκισμα των

μισθών, η διάλυση των συλλογικών συμβάσεων, η μαζική ανεργία, οι κάθε είδους περικοπές στις κοινωνικές λεγόμενες παροχές. Για εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους, είναι μεγάλο ερωτηματικό το πώς θα αντιμετωπιστεί το πρόσθετο βάρος των τελευταίων μηνών, το οποίο όλα τα δεδομένα οδηγούν στην εκτίμηση ότι θα αυξηθεί, καθώς και τα χρέη που ήδη πολλαπλασιάζονται.

- Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται, χωρίς να διαφαίνονται όροι για τον τερματισμό του. Αντίθετα, παράγει ολοένα πιο αρνητικά δεδομένα για όλους τους λαούς του κόσμου, όπως και για το λαό μας. Στην ίδια κατεύθυνση λειτουργεί και η κλιμακούμενη ένταση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των απαιτήσεων που θέτουν για χώρες εξαρτημένες, όπως η δική μας, που «πρέπει» να στοιχιστεί απόλυτα στα σχέδια των αμερικανονατοϊκών, ανεξάρτητα από συνέπειες και κόστη. Άλλωστε αυτά μεταφέρονται εξ ολοκλήρου στο λαό και τους εργαζόμενους, οι οποίοι βομβαρδίζονται και με την απαιτούμενη προπαγάνδα. Όστε να στοιχιστούν με τη σειρά τους πίσω από την άρχουσα τάξη, να προσφέρουν τα δικαιώματά τους θυσία στα «εθνικά οράματα», ν' αποδεχτούν τη χρήση της χώρας ως προγεφύρωμα και «σταθερό πυλώνα» των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, να νομιμοποιήσουν τις εξωφρενικές εξοπλιστικές δαπάνες για «την αντιμετώπιση του εχθρού».

- Η αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης και συνολικά των εργαζόμενων δείχνει τις τραγικές της συνέπειες μέσα σ' αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα. Ο αγώνας για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής, αποτελεί μεγάλο ζητούμενο που ουσιαστικά δεν τίθεται. Αυτή όμως είναι η κατεύθυνση που θα μπορούσε πραγματικά ν' ανακουφίσει, με μόνιμο τρόπο, την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους και, σε μια πορεία, να τους οδηγήσει σε βελτίωση της θέσης τους. Η αμνηχανία που κυριαρχεί σχετικά με το πώς ένα τέτοιο -τεράστιο αλλά και τεράστιας σημασίας- ζήτημα μπορεί να τεθεί πραγματικά, δηλαδή με αποφασιστικούς, παρατεταμένους απεργιακούς αγώνες, είναι ενδεικτική του προβλήμα-

τος. Και απαιτεί την ενίσχυση της κατεύθυνσης τόσο της οργάνωσης κάθε εργαζόμενου σε σωματείο, όσο και της σταθερής και αποφασιστικής παρέμβασης με στόχο τα σωματεία να ενεργοποιηθούν, να μαζικοποιηθούν, να εξυπηρετήσουν την κινητοποίηση των εργαζόμενων και τη συγκρότησή τους για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους.

- Στην αντίθετη κατεύθυνση έχει προσφέρει ήδη πολλά (στο σύστημα) και έχει να προσφέρει πολλά περισσότερα ο νόμος 4808/2021 («Χατζηδάκη»). Οι διατάξεις του εμφανίζονται φαρδιές-πλατιές στις δικαστικές αποφάσεις που βγάζουν σωρηδόν παράνομη ουσιαστικά κάθε απεργιακή κινητοποίηση που μπαίνει στο στόχαστρο. Οι απολύσεις έχουν απελευθερωθεί, αφού μια αυξημένη αποζημίωση αρκεί για να εξαγοράσει ένας εργοδότης το «δικαίωμα» ν' απολύει «παράνομα». Ο ασφυκτικός κλοιός γύρω απ' τη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση αποτρέπει, μ' έναν πρόσθετο τρόπο, την ενεργοποίηση των εργαζόμενων και απελευθερώνει την εργοδοτική τρομοκρατία και αυθαιρεσία. Η στάση που κρατάει το ΠΑΜΕ, που προσπαθεί να «προσπεράσει» την ανάγκη οι εργαζόμενοι να παλέψουν για την κατάργηση του ν.4808 υποστηρίζοντας ότι αυτός «έχει μείνει στα χαρτιά», είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα του πώς επιχειρεί ταυτόχρονα να εμφανίζεται «δικαιωμένο» (αφού η γραμμή του «έγινε πράξη») και ν' απέχει απ' το καθήκον της οργάνωσης του αγώνα.

- Η πάλη για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, που συνδέεται τόσο με τον αγώνα για πραγματικές αυξήσεις όσο και με την ανάγκη συλλογικής οργάνωσης, είναι θετικό ότι αρχίζει να τίθεται, έστω επιμέρους. Είναι όμως πρόβλημα η αποφυγή, η απόκρυψη απ' τους εργαζόμενους, των απαιτήσεων αυτής της πάλης. Γιατί πρόκειται για μια δύσκολη υπόθεση μέσα στους σημερινούς συσχετισμούς, η οποία είτε θα παλευτεί πραγματικά, δη-

λαδή θα γίνει κτήμα των εργαζόμενων, οι οποίοι είναι αυτοί που θα δώσουν τους απεργιακούς αγώνες και θα μαζικοποιηθούν τις κινητοποιήσεις που θα χρειαστούν για να εξαναγκάσουν την εργοδοσία σε υποχώρηση, είτε θα γίνει με εικονικούς όρους, καταλήγοντας (ακόμα κι αν η εργοδοσία «κάνει τη χάρη» να υπογράψει μια ΣΣΕ) κενό γράμμα, χωρίς περιεχόμενο ή χωρίς εφαρμογή.

Το κλίμα παραίτησης, υποταγής και αναμονής που καλλιεργούν οι κυρίαρχες δυνάμεις δεν πρέπει να περάσει. Κάθε προσπάθεια για ανάπτυξη αντιστάσεων, για θέση των εργατικών δυνάμεων σε κίνηση, πρέπει να ενισχύεται και να υπηρετείται με αποφασιστικότητα και διάρκεια. Η πραγματικά δύσκολη καθημερινότητα που αντιμετωπίζουμε όλοι οι εργαζόμενοι μπορεί να βρει μόνο συλλογικές απαντήσεις, σε κατεύθυνση υπεράσπισης και διεκδίκησης των δικών μας δικαιωμάτων. Τους όρους που χρειαζόμαστε για ν' αναμετρηθούμε με την πολιτική του συστήματος, όποιος κι αν την υπηρετεί, θα τους χτίσουμε μόνο μέσα στην πάλη, με επιμονή και εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας.

Αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές για αυτοαπασχολούμενους και εργαζόμενους με «μπλοκάκι»

Με τη νέα εγκύκλιο του ΕΦΚΑ με τίτλο «Μείωση ασφαλιστικών εισφορών του κλάδου επικουρικής ασφάλισης από 01.06.2022» έρχεται νέα αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των μη μισθωτών (αυτοαπασχολούμενοι, ελεύθεροι επαγγελματίες και αγρότες) από την 1/1/2023.

Ήδη απ' τον τίτλο, γίνεται προσπάθεια η εν λόγω εγκύκλιος να παρουσιαστεί σαν ευνοϊκή. Τα καθεστωτικά ΜΜΕ σπεύδουν να προπαγανδίσουν τις «πολυαναμενόμενες μειώσεις» και η κυβέρνηση καυχιέται ότι βρίσκεται ολοένα και πιο κοντά στις προεκλογικές της δεσμεύσεις. Αυτό γιατί στην εγκύκλιο περιλαμβάνεται η μείωση των εισφορών για την επικουρική ασφάλιση κατά 0,5%, που αναλύεται σε 0,25% απ' τις εισφορές που βαρύνουν απ' ευθείας τον εργαζόμενο και 0,25% απ' του εργοδότη. Στην περίπτωση των αυτοαπασχολούμενων, στους οποίους βέβαια περιλαμβάνονται

και χιλιάδες εργαζόμενοι με «μπλοκάκι» σε μια τακτική που υποκρύπτει τη μισθωτή σχέση που υπάρχει πραγματικά για να αφαιρεί απ' τον εργαζόμενο την όποια προστασία έχει απομείνει στην εργατική νομοθεσία (καθόλου αμελητέα όμως), η μείωση αντιστοιχεί σε 3 ως 5 ευρώ το μήνα, ανάλογα με την ασφαλιστική κατηγορία. Αυτό το δεδομένο αναδεικνύει και την εναγώνια κυβερνητική προσπάθεια να κάνει λόγο για «ελαφρύνσεις» σε μια περίοδο που το βάρος που προστίθεται στον εργαζόμενο λαό τον βυθίζει στη φτώχεια και την εξαθλίωση και τον φέρνει αντιμέτωπο με την επιβίωση.

Πιο σημαντική όμως είναι η επισήμανση που γίνεται στο τέλος της εγκυκλίου:

«- Από 01.01.2023 έως 31.12.2024 τα ποσά των εισφορών για κάθε κατηγορία στον Κλάδο Επικουρικής Ασφάλισης θα προσαυξάνονται με διαπιστωτική πράξη

του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, κατά το ποσοστό μεταβολής του μέσου ετήσιου γενικού δείκτη τιμών καταναλωτή του προηγούμενου έτους.

- Από την 01.01.2025 και εφεξής τα ως άνω ποσά των ασφαλιστικών κατηγοριών θα προσαυξάνονται κατ' έτος κατά τον δείκτη μεταβολής μισθών».

Οι εισφορές λοιπόν που αφορούν την επικουρική ασφάλιση για τους αυτοαπασχολούμενους σύντομα θ' αυξηθούν, και μάλιστα μ' έναν «αυτόματο» και «αντικειμενικό» τρόπο, ακολουθώντας τον πληθωρισμό, ο οποίος, σύμφωνα με τις επίσημες πηγές, αναμένεται φέτος να κυμανθεί μεταξύ 5,5 και 6,3%. Στο βάρος λοιπόν που φορτώνεται έτσι κι αλλιώς απ' την ακρίβεια σε ό,τι έχει ανάγκη κάθε εργαζόμενος για να ζήσει, θα προστεθεί η αντίστοιχη αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών. Φυσικά, κανένας παρόμοιος μηχανισμός δεν υπάρχει για την προσαρμογή σύμφωνα με τον

πληθωρισμό του τσακισμένου εισοδήματος των εργαζόμενων.

Η κυβέρνηση με κάθε μέσο και τρόπο φροντίζει να υπενθυμίζει (και να επιβάλλει) ότι ο λαός πρέπει να προσαρμόζει τις ανάγκες του σύμφωνα με τις ανάγκες και τις «αντοχές» της οικονομίας. Μόνο ως πρόκληση μπορεί να εκληφθεί η προπαγανδιστική προσπάθεια αντιστροφής της πραγματικότητας με αφορμή τις ασφαλιστικές εισφορές, από μια κυβέρνηση που έχει προχωρήσει σοβαρά στην κατεύθυνση διάλυσης του καθολικού δικαίωματος του λαού στην κοινωνική ασφάλιση, ενώ έχει στοχοποιήσει ειδικά την επικουρική ασφάλιση με το σχετικό νόμο τον περινό Σεπτέμβρη. Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση, ο λαός πρέπει να διεκδικήσει τα δικαιώματά του με μοναδικό γνώμονα τις δικές του ανάγκες και όχι του συστήματος που τον ξεζουμίζει και τον εκμεταλλεύεται.

Ο πόλεμος συνεχίζεται, τα διλήμματα πληθαίνουν

Ουκρανία

Στον τέταρτο μήνα έχει μπει η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και ο αιματηρός πόλεμος μεταξύ της Μόσχας και του ενεργού μελών των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ καθεστώτος του Κιέβου, συνεχίζεται ακατάπαυστα, αλέθοντας κορμιά, πολλαπλασιάζοντας τους νεκρούς, τους τραυματίες και τους πρόσφυγες, που ξεπερνούν σε σύνολο (εκτός της Ουκρανίας και εκτοπισμένοι στο εσωτερικό) τα δέκα εκατομμύρια!

Από επικοινωνία πάει καλά το Κιέβο, στο πεδίο των μαχών όμως;

Αν διαβάσει κανείς το περιεχόμενο αλλά και το ύφος των δηλώσεων του Ζελένσκι και της ηγετικής ομάδας του Κιέβου, με τις οποίες απορρίπτουν σχεδόν καθημερινά κάθε σκέψη ή πρόταση για επανέναρξη των διαπραγματεύσεων με τη Ρωσία, θα είχε αποκομίσει την εντύπωση πως σύντομα επίκειται μια σημαντική νίκη στο πεδίο των μαχών έναντι των ρωσικών δυνάμεων. Η πραγματικότητα, όμως, τους διαψεύδει και δεν θα αργήσει η ώρα που θα αναμετρηθούν με τις συνέπειες των επιλογών της. Διότι στην Ανατολική Ουκρανία, εκεί που έχουν επικεντρωθεί οι ρωσικές επιχειρήσεις εδώ και αρκετές εβδομάδες, βρισκόμαστε μπροστά σε συνεχείς ήττες των ουκρανικών δυνάμεων, που επιπλέον κινδυνεύουν με περικύκλωση ενόσω δεν δίνεται εντολή υποχώρησης και που δεν είναι απίθανο να οδηγήσουν ακόμα και στην κατάρρευση του ουκρανικού μετώπου.

Οι ρωσικές δυνάμεις από τη μια συνεχίζουν και κλιμακώνουν την καταστροφή των αποθηκών και του δικτύου μεταφοράς του δυτικού πολεμικού εξοπλισμού, δυσχεραίνοντας τον ανεφοδιασμό των ουκρανικών δυνάμεων που βρίσκονται στο Ντονμπάς. Από την άλλη, για να μην κινδυνεύσουν μεγάλες απώλειες προσωπικού, δεν επιχειρούν προελασείς και κυκλωτικές κινήσεις, παρά μόνο όταν το

σφυροκόπημα από το βαρύ πυροβολικό τους έχει συντρίψει το μεγάλο μέρος των οχυρωμένων θέσεων του ουκρανικού στρατού σε κρίσιμα σημεία. Αυτή η τακτική έχει αποδώσει, με αποτέλεσμα 15 έως 20 χιλιάδες στρατιώτες των ουκρανικών δυνάμεων να απειλούνται άμεσα από περικύκλωση και εξουδετέρωση. Παράλληλα, ο ρωσικός στρατός κατακτά ή είναι προ των πυλών σημαντικών πόλεων.

Στον Βορρά, είναι θέμα ημερών αν όχι ωρών, να κατακτηθεί πλήρως η πόλη Λίμαν και έτσι να απειληθεί το Σλαβιάνσκ, όπου βρίσκεται το κέντρο διοίκησης των ουκρανικών δυνάμεων που μάχονται στο Ντονμπάς. Το Σεβερντονέτσκ πολιορκείται 24 ώρες το 24ωρο από τα βορειοανατολικά. Στα νοτιοανατολικά του Ντονμπάς, η κατάκτηση στις 10 Μαΐου της πόλης Ποπανάγια (που βρίσκεται σε στρατηγικό ύψωμα), έσπασε το ουκρανικό δίκτυο οχυρώσεων. Με εφελτήριο την πόλη αυτή και με τη βοήθεια δυνάμεων που έχουν απελευθερωθεί μετά την παράδοση του Αζοφστάλ, είχαμε δύο σημαντικές κυκλωτικές κινήσεις: μία προς τα βορειοανατολικά, κυκλώνοντας την περιοχή της Ζολότε, αλλά και ώστε να προωθηθούν πιο βόρεια, για να να κλείσουν και «από τα κάτω» (δηλαδή από τον Νότο) τις ουκρανικές δυνάμεις που είναι οχυρωμένες στις πόλεις Λιτσιάνσκ- Σεβερντονέτσκ. Η άλλη, προς τα νοτιοδυτικά, οδήγησε στην κατάληψη της Σβετλοντόρσκ, γεγονός που άνοιξε τον δρόμο προς τις πόλεις Σολεντάρ και το Μπακμούτ, καθώς και προς την κατάκτηση του στρατηγικού αυτοκινητόδρομου Ε40, που ενώνει τις πόλεις αυτές με το Σεβερντονέτσκ και που αποτελεί την κύρια πηγή ανεφοδιασμού των ουκρανικών δυνάμεων.

Οι Ευρωπαίοι στα πρόθυρα νευρικής κρίσης...

Το «κάρφωμα» των ευρωπαϊκών εταιρειών που πληρώνουν σε ρούβλια το ρω-

Η παράδοση των ναζιστών του ταγματός Αζόφ στο Αζοφστάλ

σικό φυσικό αέριο από τον Ιταλό πρωθυπουργό Ντράγκι κατά τη συνάντησή του με τον Μπάιντεν στην Ουάσιγκτον, αποτέλεσε ταυτόχρονα και μια πραγματιστική αποτύπωση των ορίων στα οποία έχουν φτάσει τα ευρωπαϊκά κράτη από τις συνέπειες των (αυτο)κυρώσεων και τη συνεχιζόμενη πίεση των ΗΠΑ (απευθείας ή μέσω του φερέφωνού τους Ζελένσκι) αυτές (οι κυρώσεις δηλαδή) να επεκταθούν και να κλιμακωθούν. Ακόμα περισσότερο, υπογράμμισε τα όρια της ΕΕ (και όχι μόνο στο οικονομικό επίπεδο) η πρότασή του για την ανάγκη ο Αμερικανός πρόεδρος να σηκώσει το τηλέφωνό του και να μιλήσει με τον Ρώσο ομόλογό του, πρόεδρο Πούτιν, για να ανοίξει ο δρόμος της διαπραγματεύσεως! Έτσι, ήρθε το ιταλικό σχέδιο ειρήνευσης για να επισφραγίσει αυτή την αγωνία

και να αναδείξει το γεγονός πως οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές βρίσκονται πράγματι σε διηνική θέση και προσπαθούν με κάθε τρόπο να βρουν διέξοδο από την ασφυξία που έχει δημιουργηθεί, λόγω της όξυνσης της αμερικανορωσικής αντιπαράθεσης και των κλιμακούμενων πιέσεων των ΗΠΑ. Επιπλέον, να μην ξεχνάμε πως Γερμανία, Γαλλία και από κοντά τελευταία και η Ιταλία, έχουν ακόμα ένα πρόβλημα στα «πόδια τους»: τη Βρετανία, που λειτουργεί σαν ο πρόθυμος προβοκάτορας των ΗΠΑ, στοχεύοντας παράλληλα την αναβάθμιση της διεθνούς θέσης της («παγκόσμια Βρετανία») και η οποία καθημερινά πρωμοδοτεί την ένταση στην Ουκρανία, γυρνάει στην περιοχή «πουλώντας» προσασία σε Μολδαβία, Φιλανδία και Σουηδία και χρησιμοποιεί τις σχέσεις της με την Πολωνία για να φτυλιάζει την ήδη έκρυθμη κατάσταση. Το μόνο που δεν έχει κάνει ακόμα η Βρετανία είναι να... ζητήσει μετ' επιτάσεως να αρθούν οι αντιρρήσεις των Γαλλογερμανών και να επισπευθεί η ένταξη της Ουκρανίας στην ΕΕ!

Μέσα σ' αυτό το καθόλου ευχάριστο γι' αυτούς τοπίο, οι ιμπεριαλιστές της ηπειρωτικής δυτικής Ευρώπης και διαφοροποιούνται μέσω δηλώσεων από την αμερικανική εμπρηστική ρητορική περί ήττας της Ρωσίας και παράλληλα, με την προσπάθεια να κρατήσουν τους διαύλους επικοινωνίας με τη Μόσχα ανοικτούς, θέτουν πιο έντονα την ανάγκη διαπραγματεύσεων για τον τερματισμό του πολέμου. Παράλληλα με την άρνηση και των δύο να αποδεχθούν μια ταχεία ένταξη της Ουκρανίας στην ΕΕ, όχι μόνο επιχειρούν να κοντύνουν τον Ζελένσκι, αλλά κυρίως να στείλουν μηνύματα δυσάρεσκας προς την Ουάσιγκτον για το παιχνίδι που παίζεται σε βάρος τους. Διότι γνωρίζουν καλά πως ενόσω ο πόλεμος συνεχίζεται, όχι μόνο τα περιθώριά τους για διαφοροποίηση μικραίνουν, αλλά επιπλέον δημιουργούνται δεδομένα που οδηγούν ακόμα και στην ακύρωση των όποιων φιλοδοξιών μιας έστω και σχετικής χειραφέτησής τους έναντι του υπερατλαντικού συμμαχού.

Όχι τυχαία, ο Λαβρόφ και με σκοπό να εντείνει τις ενυπάρχουσες δυσάρεσκεις, δηλώνει πως η ΕΕ έπαψε να είναι «μια εποικοδομητική οικονομική πλατφόρμα» και μετατρέπεται σε «παράρτημα του ΝΑΤΟ».

...και μερίδες της αμερικανικής άρχουσας τάξης σε προβληματισμό

Τελικά, και τα δύο σώματα του Αμερικανικού Κογκρέσου (η Γερουσία και η Βουλή των Αντιπροσώπων) επικύρωσαν τη γιγάντια «βοήθεια» ύψους 40 δισ. δολαρίων προς το καθεστώς του Κιέβου, που ξεκινούσαν στην πιο μετριοπαθή εκδοχή τους από το να φθαρεί τόσο η Ρωσία που να μην ξανασηκώσει κεφάλι και έφταναν έως την πιο ακραία, που ζητούσαν την με κάθε τρόπο συντριβή της Ρωσίας στις ουκρανικές πεδιάδες.

Ταυτόχρονα είχαμε τις αιτήσεις ένταξης της Φιλανδίας και της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ (αναλυτική αναφορά υπάρχει σε άλλο άρθρο της εφημερίδας), που αν και η διαδικασία προσχώρησής τους επισκιάστηκε από τις αντιρρήσεις και τα ζητήματα που έθεσε η τουρκική ηγεσία, ήταν και αυτές εξελίξεις στην κατεύθυνση της ένταξης, της διεύρυνσης και της κλιμάκωσης της κρίσης. Και αυτό ισχύει ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ο Πούτιν, εκτιμώντας ότι δεν μπορεί να αποτρέψει την εξέλιξη αυτή, δήλωσε πως αυτή δεν συνιστά απειλή, εφόσον δεν συνδυαστεί με τη δημιουργία βάσεων και την εγκατάσταση οπλικών συστημάτων του ΝΑΤΟ στις χώρες αυτές. Πάντως, η Ρωσία ανακίνησε ως αντίμετρα τη δημιουργία 12 νέων βάσεων στα δυτικά σύνορά της, για την αντιμετώπιση των νέων δεδομένων και προειδοποιώντας γενικά ότι αυτές οι αποφάσεις θα έχουν εκτεταμένες επιπτώσεις στις συνηθές ασφάλειες της περιοχής.

Με όλα τα προηγούμενα, είναι φυσικό οι συνομιλίες του Αμερικανού πρόεδρου Τζακ Σάλιβαν στη Μόσχα καθώς και η τηλεφωνική επικοινωνία του Υπουργού Άμυνας Όστιν με τον Ρώσο ομόλογό του Σόγκου, να εμφανιστούν όχι ως άνοιγμα μιας νέας φάσης, αλλά ως μια προσπάθεια να υπάρξει μια στοιχειώδης συνεννόηση με σκοπό να αποτραπούν τα αδιανόητα (γραφάρων εκείνες τις μέρες πως οι Ρώσοι επιτελείς είχαν «κατεβάσει» τα «κόκκινα» τηλέφωνα για να πολλές εβδομάδες και δεν απαντούσαν στις κλήσεις της άλλης πλευράς, δημιουργώντας ερωτηματικά και ανησυχία στις ΗΠΑ για το τι σημαίνει αυτό). Ωστόσο, οι εξελίξεις στο πεδίο των μα-

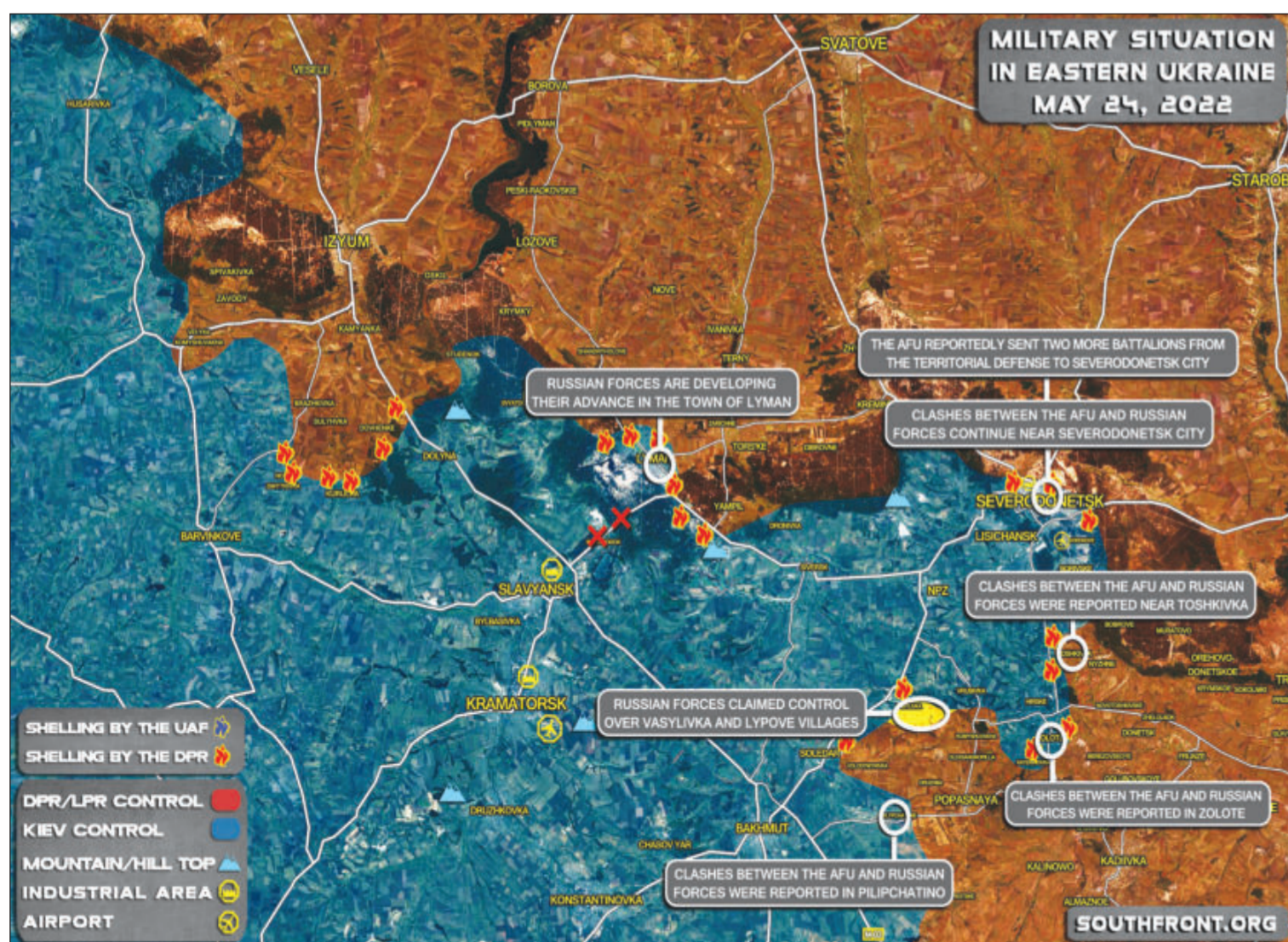
χών, αλλά και τα διλήμματα που απορρέουν από το ενδεχόμενο κλιμάκωσης και διάχυσης του πολέμου, τα προβλήματα που θα αντιμετώπισει συνολικά ο δυτικός κόσμος και ο διαφανόμενος κίνδυνος να διαρραγεί το μέτωπο της Δύσης (όπως έδειξε η κίνηση της Ιταλίας να το «σχέδιο ειρήνευσης») έναντι της Ρωσίας και να χαθούν οι ημιτελείς επιτυχίες των ΗΠΑ, θεωρούμε πως οδήγησαν σε μια σειρά παρεμβάσεις σημαντικών παραγόντων, που εξέφρασαν ακριβώς αυτές τις ανησυχίες μερίδων της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης των ΗΠΑ. Προσμετρήστε στα προηγούμενα το γεγονός πως η Ρωσία, παρά τις δυσκολίες που έχει, όχι μόνο αντιμετωπίζει τις κυρώσεις, αλλά έχει αναβαθμίσει τις οικονομικές της σχέσεις και επαφές με Κίνα και Ινδία, ενώ έχει δημιουργήσει ρήγμα μέσα

στην ίδια την ΕΕ. Οι τρεις πιο σημαντικές από αυτές τις παρεμβάσεις ήταν το εκτενές άρθρο του Τσαρλς Κάπτσαν, καθηγητή διεθνών σχέσεων του αμερικανικού πανεπιστημίου Georgetown, (ανώτερου στελέχους του think tank Council on Foreign Relations και πρώην κορυφαίου συμβούλου των Ομπάμα και Κλίντον) στην ιστοσελίδα The Atlantic, η ομιλία του διαβόητου Χένρι Κίσινγκερ στην πρόσφατη Σύνοδο του Νταβός και το κεντρικό άρθρο των «Τάιμς της Νέα Υόρκης». Ο πρώτος υπογράμμισε πως «το δικαίωμα του Κιέβου να αγωνίζεται για πλήρη εδαφική κυριαρχία δεν το καθιστά στρατηγικά σοφό. Ούτε η αξιοσημείωτη επιτυχία της Ουκρανίας στην απόκρουση της αρχικής προέλασης της Ρωσίας θα πρέπει να είναι αιτία υπερβολικής εμπιστοσύνης για τις επόμενες φάσεις της σύγκρουσης. Πράγματι, ο στρατηγικός πραγματισμός δικαιολογεί μια ειλικρινή συνομιλία μεταξύ του ΝΑΤΟ και της Ουκρανίας σχετικά με τον περιορισμό των φιλοδοξιών του Κιέβου και τη συμβιβαστική λύση για ένα αποτέλεσμα που υπολείπεται της «νίκης» και έθεσε τρία σημεία που «απαιτούν μια τέτοια αυτοσυγκράτηση». Πρώτο σημείο: η συνέχιση των κυρώσεων ενάντια στη Ρωσία και η διακοπή λόγω του πολέμου στις αλυσιδές εφοδιασμού «τροφολογίων την αύξηση των τιμών σε πολλές χώρες και θα μπορούσαν να προκαλέσουν παγκόσμια έλλειψη τροφίμων». Δεύτερον, υπάρχει ο κίνδυνος της κλιμάκωσης είτε στην περίπτωση που πάνε καλά τα πράγματα για τη Ρωσία (να κινηθεί προς δυτικά) είτε, εάν κάνει, να χρησιμοποιήσει όπλα μαζικής καταστροφής και με τον κίνδυνο να πραγματοποιούνται χτυπήματα κοντά σε εδάφη χωρών του ΝΑΤΟ. «Τρίτον, παρόλο που η Δύση έχει επιδείξει εντυπωσιακή ενότητα υποστηρίζοντας την Ουκρανία και αντιστάθηκε στη ρωσική επιθετικότητα, η αλληλεγγύη της Δύσης μπορεί να εξασθενήσει με την πάροδο του χρόνου». Στο σημείο αυτό, θέτει και το ζητή-

μα των εξελίξεων στο εσωτερικό των ΗΠΑ και την άνοδο του Τραμπ. Το κεντρικό άρθρο των NYT υπερθεματίζει και αυτό στην «αυτοσυγκράτηση» των ΗΠΑ και στον προσδιορισμό ρεαλιστικών στόχων για την Ουκρανία, από την ηγεσία της οποίας πρέπει να απαιτηθούν δύσκολες αποφάσεις... Ο Χένρι Κίσινγκερ ανοικτά και καθαρά προέτρεψε τη Δύση να εγκαταλείψει τον στόχο της για συντριπτική ήττα των ρωσικών δυνάμεων στην Ουκρανία και να πιέσει παράλληλα την Ουκρανία να δεχθεί διαπραγματεύσεις εντός των επόμενων δύο μηνών, οι οποίες περιλαμβάνουν εδαφικές παραχωρήσεις από μέρους της, «πριν δημιουργηθούν εντάσεις που δεν θα μπορούν να ξεπεραστούν εύκολα». Για να επαναφέρει την παλιότερη θέση του πως: «Το ιδανικό αποτέλεσμα θα ήταν να πάρει η Ουκρανία τη θέση ενός ουδέτερου κράτους, ως γέφυρα μεταξύ Ρωσίας και Ευρώπης».

Μια αναγκαία συνύψιση

Αν θέλαμε να συνοψίσουμε τις εξελίξεις των τελευταίων δύο εβδομάδων, θα λέγαμε πως τόσο οι εξελίξεις στο πεδίο των μαχών όσο (ή και περισσότερο) η προοπτική παράτασης της σύγκρουσης και διάχυσής της, απειλούν τη δυτική συνοχή, έχουν δημιουργήσει αντίρροπες σκέψεις και έχουν μεγαλώσει τα σοβαρά διλήμματα που αντιμετωπίζουν όλες οι δυνάμεις, με πρώτες τις ΗΠΑ, από την αρχή ακόμα της πολεμικής όξυνσης. Ωστόσο, δεν φαίνεται να είναι ακόμα ικανές - και δεν γνωρίζουμε πότε και αν θα το καταφέρουν - να δρομολογήσουν μια πορεία όχι φυσικά προς την ειρήνη, αλλά προς ενός είδους διαπραγματεύση μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας και με στόχο μια έστω προσωρινή ανάπαυλα. Η αλλιώτικη περίπτωση, έχουμε μπροστά μας πολύ αίμα ακόμη!

Γιατί το κράτος κερνάει(;) επιδόματα

Η πανδημία έφερε τους εργαζόμενους και τους άνεργους αντιμέτωπους με πρωτόγνωρες και δύσκολες συνθήκες. Αποκάλυψε για ακόμη μια φορά την σκληρή πραγματικότητα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης που βιώνουν.

Η προσπάθεια του συστήματος της εκμετάλλευσης να ρεφάρει τη χασούρα που είχε τα τελευταία χρόνια έχει ως κύριο και βασικό στόχο την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους και τον λαό. Η πολιτική της ακρίβειας και της φορομπηξίας βαθαίνει και εντείνεται καθημερινά. Οι αυξήσεις στους λογαριασμούς τους ρεύματος και σε είδη πρώτης ανάγκης, όπως το ψωμί και τα φάρμακα, υπογραμμίζουν την πραγματικότητα: Ο μισθός ενός εργαζόμενου ή το επίδομα ανεργίας (για όσους το παίρνουν) δεν φτάνει!

Έτσι λοιπόν, η κυβέρνηση ανακοινώνει επιδόματα, που τα πλασάρει ως μια οικονομική ανάσα και αγαθοεργία από μέρους της. Μόνο που ο στόχος της κυβέρνησης της ΝΔ και των επιτελείων της κάθε άλλο παρά αυτός είναι!

Βασικός και κύριος στόχος τους είναι οι λαϊκές συνειδήσεις. Μέσα από τα επιδόματα, αφενός κατευνάζουν τη δίκαιη λαϊκή οργή και αγανάκτηση που γεννά η αντιλαϊκή και ληστρική πολιτική που εφαρμόζουν. Αφετέρου, προωθούν τη λογική της ατομικής λύσης σε ένα ζήτημα που, επί της ουσίας, αποτελεί συλλογικό πρόβλημα, ενώ ταυτόχρονα παροπλίζει τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζόμενων.

Αντί δηλαδή οι εργαζόμενοι να οργανωθούν και να διεκδικήσουν μέσα από μαζικούς αγώνες αυξήσεις στους μισθούς, κατάργηση των αυξήσεων στο ρεύμα και επιδόματα ανεργίας στο κόστος ζωής για όλους, οδηγούνται ο καθένας μόνος του σε ηλεκτρονικές δηλώσεις, προκειμένου να ζητήσουν κάποια ψίχουλα για να συμπληρώσουν στο μηνιαίο τους, ώστε για να πληρώσουν τα χαράτσια που η κυβέρνηση τους φόρτωσε! Μια λύση ακίνδυνη για την κυβέρνηση και το σύστημα που υπηρετεί, αφού ο καθένας κινείται μόνος του και τα κριτήρια συνήθως είναι τέτοια που αποκλείουν το μεγαλύτερο κομμάτι του λαού. Με λίγα λόγια, η δήθεν φιλολαϊκή πολιτική των επιδομάτων μετατρέπει τους εργαζόμενους σε ζητιάνους, που προσπαθούν να καλύψουν τα κριτήρια του κράτους και της κυβέρνησης, εμποδίζοντάς τους να βαδίσουν τον δρόμο της μαζικής κινηματικής διεκδίκησης επιδομάτων για όλους! Και φυσικά, εκτός από το φιλολαϊκό προφίλ που πλασάρουν, έχουν και οικονομικό όφελος από όλα αυτά, μιας και το χρηματιστικό κεφάλαιο, μέσα από όλες αυτές τις ηλεκτρονικές αιτήσεις και τις παρακρατήσεις, βγάζει και το κατιτίς του σε βάρος του λαού!

Και ενώ προσπαθούν να πείσουν για το αντίθετο, η ταλαιπωρία για όσους προσπαθούν να πάρουν κάποιο επίδομα παραμένει η ίδια. Γιατί μπορεί να μην περιμένουν στην ουρά κάποιες δημόσιες υπηρεσίες για να εξυπηρετηθούν, αλλά θα πρέπει να έχουν συλλέξει σε ηλεκτρονική μορφή τα διάφορα πειστήρια που χρειάζεται το κράτος και, αν είναι τυχεροί και δεν τους έχει ξεφύγει κάτι ή δεν κολλήσει η πλατφόρμα, να καταθέσουν εγκαίρως. Και φυσικά είναι πολλοί εκείνοι που δεν έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν λογιστή για να τους κάνει την αίτηση και τα παρατάνε. Κι έτσι το κράτος γλυτώνει κάποια επιδόματα που είχε τάξει ότι θα δώσει, αλλά δεν τα δίνει χωρίς αυτό να φέρει κάποια ευθύνη! Σε αντίθεση με τα γνωστά πρόστιμα των τελευταίων ετών, όπου ήταν πολύ εύκολα και τα απαραίτητα στοιχεία να βρεθούν και το πρόστιμο να καταλήξει στον ...ενδιαφερόμενο! Έχει και η ηλεκτρονική διακυβέρνηση τα... καλά της!

Όσοι βλέπουν την πραγματικότητα μέσα από αυτό το πρίσμα, δεν σημαίνει και πως θα πρέπει να αρνηθούν να κάνουν αιτήσεις για κάποιο επίδομα. Αποτελούν χρήματα δουλεμένα από το λαό μας. Χρήματα που τα έχουν στερήσει ή αφαρπάξει. Ακριβώς για αυτό όμως και η Αριστερά μας οφείλει και πρέπει να ξεκαθαρίζει με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο και σε όλους τους τόνους, πως οι ηλεκτρονικές αιτήσεις για τα επιδόματα δεν λύνουν το πρόβλημα. Δίνουν απλά μια πρόσκαιρη ανάσα. Η πολιτική της ακρίβειας και της εκμετάλλευσης θα συνεχίζει να επιβάλλεται. Γι' αυτό και ο μόνος ουσιαστικός, ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος για να υπερασπιστεί η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία τα δίκια τους δεν είναι άλλος από αυτόν της οργανωμένης αντίστασης σε αυτήν την πολιτική και της μαζικής διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους.

M.B.

Ολομέτωπη επίθεση του συστήματος στους φοιτητές Γκλόμπ, κρότου λάμψης, συλλήψεις και διάλυση των συλλόγων

Το σύστημα είναι αποφασισμένο να τελειώσει μια και καλή με τους φοιτητικούς συλλόγους και το φοιτητικό κίνημα. Την ώρα που τα ΜΑΤ έχουν στρατοπεδεύσει στο ΑΠΘ και ανοίγουν κεφάλια φοιτητών και τους ρίχνουν κρότου λάμψης στο πρόσωπο, η Κεραμέως παρουσιάζει νέο νόμο-Πλαίσιο, που καταργεί τους φοιτητικούς συλλόγους.

Με ενιαία ψηφοδέλτια, κατάργηση των παρατάξεων και μπόλικη συνδιοίκηση θέλουν να τελειώσουν με την πολιτικοποίηση των φοιτητών και με το κίνημα. Δεν είναι απλά η ήττα της ΔΑΠ στις εκλογές. Η διάλυση των συλλόγων και η πλήρης αποστείρωση των Πανεπιστημίων είναι διακαής πόθος του συστήματος, ώστε να καθυποτάξει τη νεολαία. Είναι η αναγκαία πολιτική που συμπληρώνει και κατά βάση συμπληρώνεται από τα ΜΑΤ, τους ασφαλίτες και την πανεπιστημιακή αστυνομία μέσα στο Άσυλο.

Φοβούνται τους φοιτητές και γι' αυτό τους χτυπάνε μανιασμένα τις τελευταίες μέρες. Με το επιχείρημα της "βιβλιοθήκης" -που δεν τη

θέλουν κάποια παλιόπαιδα, λες και περί αυτού πρόκειται- έχουν κάνει καθημερινότητα την παρουσία ΜΑΤ και ασφαλιτών στο ΑΠΘ. Χτυπούν δολοφονικά τους φοιτητές που αντιδρούν και συλλαμβάνουν φοιτητές μέσα στο Άσυλο, χωρίς καμία αιτιολογία.

Νομίζουν ότι με την ωμή τρομοκρατία μπορούν να καθυποτάξουν τους δίκαιους αγώνες των φοιτητών και να προωθήσουν τους νόμους τους που διαλύουν τις σπουδές και καταργούν τους φοιτητικούς συλλόγους. Δεν θα τους περάσει! Κάθε δημοκρατικός άνθρωπος μόνο φρίκη μπορεί να αισθανθεί με τους αστακούς των ΜΑΤ να χτυπούν δολοφονικά τους φοιτητές. Το φοιτητικό κίνημα δεν καταργείται με νόμους και διατάξεις, γιατί το φοιτητικό κίνημα είναι ο δίκαιος αγώνας των φοιτητών για το δικαίωμα σε σπουδές, δουλειά, ελευθερίες. Ο δίκαιος αγώνας της νεολαίας για ζωή και μέλλον μέσα σε αυτό το σύστημα που του τάζει μόνο εκμετάλλευση, φτώχεια και πόλεμο.

Με το φοιτητικό κίνημα δεν πρόκειται να ξεμπερδέψουν. Θα το βρουν μπροστά τους ανασυγκροτημένο κι αποφασισμένο.

Κάτω τα χέρια από τις εστίες! Αξιοπρεπής και δωρεάν στέγη για κάθε φοιτητή

Σε πρόσφατη συνέντευξη του ο Μησοστάκης δήλωσε υπέρμαχος της καταβολής ενοικίου από φοιτητές που διαμένουν στις φοιτητικές εστίες και έκανε λόγο για σύμπραξη δημόσιου - ιδιωτικού τομέα και σε αυτό το επίπεδο.

Την ώρα που φοιτητές αποκλείονται από την τριτοβάθμια εκπαίδευση επειδή δεν έχουν πρόσβαση στις φοιτητικές εστίες και αδυνατούν να νοικιάσουν, όταν η ακρίβεια έχει τσακίσει το λαϊκό εισόδημα και τα νοικοκυριά, ο Μησοστάκης δηλώνει με θράσος ότι «θα κατασκευαστούν φθηνές και ανταγωνιστικές φοιτητικές στέγες, που δεν είναι αναγκαίο να είναι δωρεάν»!

Τέτοιες ιδέες ούτε πρωτάκουστες είναι ούτε πέφτουν από τον ουρανό. Κινούνται στο πλαίσιο του χτυπήματος σε δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών. Είναι η αποκρουστικότητα της πολιτικής των ταξικών φραγμών που υψώνονται στην τριτοβάθμια και πετάνε παιδιά από τα φτωχά και τα λαϊκά στρώματα έξω από αυτήν.

Το σύστημα μέσω της κυβέρνησης της ΝΔ ξεκαθαρίζει ότι θα χτυπήσει ακόμα περισσότερο το δικαίωμα των φοιτητών στη στέγα-

ση. Άλλωστε οι απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης στις εστίες, ο περιορισμένος αριθμός δωματίων, τα οικονομικά και πλέον και ακαδημαϊκά (!) κριτήρια που πρέπει να πληροί κάποιος για να έχει πρόσβαση σε ένα δωμάτιο είναι από καιρό γνωστά.

Δεν πάει επίσης πολύς καιρός και από την ανακοίνωση της Κεραμέως για ηλεκτρονικά ή και επί πληρωμή συγγράμματα, ενώ ταυτόχρονα αμφισβητείται ανοιχτά και το δικαίωμα στη δωρεάν σίτιση, με ολοένα και περισσότερες λέσχες να ζητούν αντίτιμο από φοιτητές.

Το σύστημα χτυπάει με κάθε ευκαιρία και τρόπο το δωρεάν πλέγμα σύγγραμμα - σίτιση - στέγαση - μεταφορές. Το σύστημα τα φοιτητικά δικαιώματα προσπαθούσε ανέκαθεν να τα παρουσιάσει στο φοιτητικό κοινό σαν παροχές. Στην πραγματικότητα όμως κατακτήθηκαν από τους αγώνες και την πάλη των φοιτητών. Μόνο έτσι μπορεί ο φοιτητόκοσμος να βάλει φρένο στην επίθεση σε βάρος των δικαιωμάτων του. Με γενικές συνελεύσεις και διαδηλώσεις, συλλογικά και οργανωμένα να απαντήσουν οι φοιτητές στην πολιτική που χτυπάει τα δικαιώματά τους.

Αποτελέσματα φοιτητικών εκλογών 2022

Επιτακτικό καθήκον η ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλογών, κόντρα στα αστικά σχέδια διάλυσης και τη ρεφορμιστική γραμμή απονέκρωσής τους

Στις 18 Μάη πραγματοποιήθηκαν οι φοιτητικές εκλογές, έπειτα από τρία χρόνια «πάγου». Το λοκντάουν που μεσολάβησε και η πολιτική επιλογή του συστήματος να κλειδώσει για περίπου δύο χρόνια τις σχολές, συνέβαλλαν στην ακόμη μεγαλύτερη αποσύνδεση των φοιτητών από τα συλλογικά τους όργανα. Η αποχή παρέμεινε υψηλή με περίπου 52.000 φοιτητές (10.000 λιγότερους από το 2019) να συμμετέχουν στη διαδικασία. Ωστόσο, σε πείσμα των καιρών, χιλιάδες φοιτητές επιβεβαίωσαν με τη συμμετοχή τους ότι οι φοιτητικές εκλογές παραμένουν πανελλαδικό πολιτικό γεγονός. Πόσο μάλλον που κατάφεραν να πραγματοποιηθούν με τον «παραδοσιακό» τρόπο, όταν πέρυσι η Υπουργός Παιδείας Ν. Κεραμέως, εισηγούνταν την πλήρη αλλαγή του τρόπου σχεδιασμού των φοιτητικών εκλογών, με την κατάργηση των φοιτητικών παρατάξεων και τη διεξαγωγή των εκλογών με ενιαίο ψηφοδέλτιο. Πρόκειται για μέτρα που η κυβέρνηση προανήγγειλε ότι θα συμπεριλάβει στο νέο Νόμο Πλαίσιο για τα πανεπιστήμια που βρίσκεται στα σκαριά.

Αδιαμφισβήτητο αποτέλεσμα των φετινών φοιτητικών εκλογών είναι το γκρέμισμα της κυβερνητικής παράταξης, της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, στη δεύτερη θέση, μετά από τρεις δεκαετίες και η ανάδειξη της Πανσπουδαστικής (ΠΚΣ) σε πρώτη δύναμη. Αυτό, μόνον η κυβέρνηση και τα δημοσιογραφικά παπαγαλάκια της αρνούται να αποδεχτούν. Τα ζητήματα που αναδεικνύει αυτή η εξέλιξη είναι πολλαπλά.

Κρίσιμος παράγοντας είναι η δυσαρέσκεια της φοιτητικής νεολαίας απέναντι στην κυβερνητική πολιτική της καταστολής και των ταξικών φραγμών. Αυτή η δυσαρέσκεια κλιμακώθηκε μέσα στην πανδημία του τηλεφιάσκου και της φασιστικοποίησης και εκδηλώθηκε την περασμένη άνοιξη στα συλλαλητήρια ενάντια στον νόμο 4777 των Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη (ΟΠΠΙ, ΕΒΕ, διαγραφές) και στους δρόμους της Νέας Σμύρνης. Είναι μια δυσαρέσκεια που συνεχίζει να μεγαλώνει με τα μέτρα λιτότητας, την ακρίβεια και την έλλειψη εργασιακής προοπτικής. Που διογκώνεται με τις άγριες εισβολές της αστυνομίας μέσα στις σχολές. Θετικό μήνυμα των φετινών εκλογών αποτελεί το ότι η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ πληρώνει το τίμημα για την κυβερνητική επίθεση σε βάρος της νεολαίας.

Αφετέρου, στο αποτέλεσμα της ΔΑΠ συνέβαλε και ο τρόπος που επέλεξε να συμμετάσχει σ' αυτές τις εκλογές -πιο υποτονικά- από παλιότερες της παρεμβάσεις, όταν θεωρούσε ότι οι εκλογές στους φ.σ. έδιναν αέρα στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό υπέρ της ΝΔ κι επειδή δεν έβλεπε τους φοιτητικούς συλλόγους μέσα από το πρίσμα του ν-π της Κεραμέως, που προτείνει να υποκαταστήσει τους συλλόγους από το συμβούλιο φοιτητών που θα διαμορφώνεται με ενιαίο ψηφοδέλτιο. Η ΔΑΠ για πρώτη φορά απουσίαζε προεκλογικά ή συγκρότησε ισχνά ψηφοδέλτια σε μεγάλους συλλόγους που κυριαρχούσε (βλ. Πάντειος), ενώ σε πλήθος συλλόγων δεν συμμετείχε καθόλου. Για πρώτη χρονιά δεν εμφανίσε προεκλογική αφίσα. Οι αιτιολογίες «είμαστε κατά της αφισορρύπανσης» και «δεν κόπηκε φέτος κονδύλι» εναρμονίζονται πλήρως με τις

δηλώσεις Μητσοτάκη στην 82η ΔΕΘ το 2017: «Δεν θέλω να ξαναδώ αφίσα της ΔΑΠ σε κανένα πανεπιστήμιο», όπου τονίζονταν ότι: «Αλλάζει ο ρόλος της ΔΑΠ, δεν έχει λόγο να συμμετέχει σε φοιτητικές εκλογές που αφορούν τους λίγους και αποξενώνουν τους πολλούς. Αντίθετα, η έμφαση πρέπει να δοθεί στη δημιουργία Εθνικού Συμβουλίου Φοιτητών, όπου η ΔΑΠ θα μπορεί να συμμετέχει, αλλά με ενιαίο ψηφοδέλτιο, έτσι ώστε να περιοριστεί το αποτύπωμα των φοιτητικών παρατάξεων στον τρόπο με τον οποίο διοικούνται τα Πανεπιστήμια». Η γραμμή αυτή γέννησε όλα τα προηγούμενα χρόνια σφοδρές κόντρες στο εσωτερικό της γαλάζιας παράταξης, που είδε ξαφνικά να χάνει «ρόλους» και «πόστα» και την οδήγησε σήμερα να πληρώσει το τίμημα της «απόσυρσης» από τον φοιτητικό συνδικαλισμό και τους συλλόγους, με τους οποίους η κυβέρνηση επιδιώκει να ξεμπερδέψει ολοκληρωτικά. Ήδη ο νέος Νόμος Πλαίσιο τίθεται ως σταθμός από κυβερνητικά χείλη. Η έκβαση, φυσικά, μένει να κριθεί στο πεδίο της πάλης.

Την ίδια ώρα, η άνοδος της ΠΚΣ-ΚΝΕ στη θέση της πρώτης δύναμης, όχι απλά δεν εγγυάται το ζωντάνεμα και την ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων, αλλά πρόκειται να αποτελέσει ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια όσων επιχειρήσουν να κινηθούν προς αυτή την κατεύθυνση το επόμενο διάστημα. Ως πολιτική παράταξη έχει δώσει εξετάσεις «υπευθυνότητας» απέναντι στο σύστημα όλα αυτά τα χρόνια. Είναι η πολιτική δύναμη που στη διάρκεια των απαντών lockdown «τα μασούσε» απέναντι στο βάσανο της τηλεκπαίδευσης. Που τη στιγμή που φούντωνε το κίνημα ενάντια στον ν. Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη, με πρόσημο το λουκέτο των σχολών απέφευγε τον αγώνα για την ανατροπή του και «πάγωσε» κάθε κινητοποίηση στην πρωτεύουσα. Που ζητούσε αναπληρώσεις, ενισχύοντας την εντατικοποίηση σε βάρος των φοιτητών αμέσως μετά την καραντίνα. Που καλλιεργώντας τη λογική της ανάθεσης στους «εκλεγμένους της» και επενδύοντας σε μία κεντρώα μετατόπιση λόγων και έργων μέσα στις σχολές, προσπάθησε να καλύψει το κενό εκ δεξιών της και να καρπωθεί την αντικυβερνητική διάθεση ενός κόσμου. Οι φοιτητικοί σύλλογοι που βρέθηκαν όλα τα προηγούμενα χρόνια υπό την πολιτική κυριαρχία της ΠΚΣ-ΚΝΕ, «σφραγιστοποιήθηκαν», απονεκρώθηκαν από μαζικές διαδικασίες (για συνελεύσεις ούτε λόγος) και μπήκαν στην... «κόκκινη λίστα» ως πολιτικά τρώπαλα στις ανακοινώσεις του ΚΚΕ. Τα παραπάνω αρκούν για να σκιαγραφήσουν την επόμενη μέρα των εκλογών.

Την ίδια ώρα, τα αποτελέσματα των ΕΑΑΚ αποτύπωσαν άνοδο στη συνιστώσα ΑΡΑΣ-ΝΑΡ-ΑΡΕΝ και πτώση της συνιστώσας της ΑΡΙΣ. Ωστόσο, η συνολική συγκράτηση και άνοδος των ψήφων των ΕΑΑΚ, παρά τη χρόνια οργανωτική αποδιοργάνωση και την αδιέξοδη πολιτική τους, δείχνει ότι ο «ριζοσπαστικός» ρεφορμισμός στην Ελλάδα συνεχίζει να παγιδεύει μεγάλο κομμάτι της φοιτητικής νεολαίας στα αδιέξοδά του. Είναι η γραμμή του να φύγουν οι πολιτικοί εκφραστές (βλ. «κάτω η κυβέρνηση» και «...παραίτησου»), θεωρώντας ότι αλλάζει η αντιδραστική πολιτική με άλλα πρόσωπα. Είναι η

γραμμή που παρά τις συγκρουσιακές κορώνες, τα «μασάει» γύρω από τη δυνατότητα ανατροπής των νόμων Κεραμέως και ζητάει «να μείνουν στα χαρτιά». Που συνεχίζει να αναπαράγει κοινοβουλευτικές αυταπάτες για «μεταβατικές λύσεις» με αριστερούς πρωταγωνιστές και πιο «συνεπείς» εκδοχές του ΣΥΡΙΖΑ. Που αναζητά συμμαχίες με καθηγητές και «αντιπολιτευόμενους» πρυτάνεις. Που διψάει για συνδιοίκηση και «φοιτητικό έλεγχο» στο αστικό ταξικό πανεπιστήμιο. Που σε κρίσιμα ζητήματα, όπως αυτό του πολέμου στην Ουκρανία, καταλήγει σε αντιτιθέμενες και επικίνδυνες θέσεις, με την ΑΡΑΣ να επιλέγει το στρατόπεδο του ρωσικού ιμπεριαλισμού στον άδικο πόλεμο.

Με τη σειρά της, η φοιτητική παράταξη Βλοο σημείωσε άνοδο, αποτυπώνοντας την προσπάθεια οργανωτικής αναβάθμισης του ΣΥΡΙΖΑ -όπως έδειξε και το πρόσφατο συνέδριό του- με ξεκάθαρο συστημικό αντιλαϊκό προσανατολισμό. Ωστόσο, συνεχίζει να απέχει παρασάγγας από το να αναδειχθεί σε «αξιωματική αντιπολίτευση» μέσα στους χώρους σπουδών, διατηρώντας χαμηλή σύνδεση με τις φοιτητικές μάζες και αδυνατώντας να πείσει ότι έχει πράγματι κάτι το διαφορετικό να πει.

Την ίδια ώρα, η προσπάθεια της ΠΑΣΠ να ανασυγκροτήσει την παρουσία της στους φοιτητικούς συλλόγους δεν έδωσε ιδιαίτερους καρπούς. Οι φοιτητές δεν έδειξαν να αναζητούν «αντιπολιτευτική διέξοδο» σε μία αστική παράταξη που δεν έχει τίποτα το νέο να παρουσιάσει, παρά μόνο την ίδια αντιλαϊκή πολιτική, φτιασιδωμένη με ένα άλλο περιτύλιγμα.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις συμμετείχαν στις φοιτητικές εκλογές σε 26 συλλόγους σε 9 πόλεις της χώρας με κεντρικό σύνθημα «Για τη γενιά που δεν έχει αύριο, οι αγώνες είναι το μέλλον». Το αποτέλεσμα των 336 ψήφων και των 11 εδρών καταγράφει τη διάθεση πανελλαδικά μερίδας του φοιτητόκοσμου να παλέψει τη γραμμή της αντίστασης και της διεκδίκησης, της ανεξαρτησίας των φοιτητικών συλλόγων και της αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Αυτή η σύνδεση σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνεται στις σημερινές κρίσιμες συνθήκες επίθεσης στα φοιτητικά και λαϊκά δικαιώματα, αλλά φανερώνει ότι ένα πανελλαδικό δίκτυο αγωνιστών, παρά τη χρόνια αποδιοργάνωση του φοιτητικού κινήματος και τη δεξιά μετατόπιση του πολιτικού καμβά, είναι εδώ και επιμένει. Το εκλογικό αποτέλεσμα θέτει καθήκοντα αναβάθμισης των σχέσεων με τις φοιτητικές μάζες και γείωσης των κατευθύνσεων μέσα στις σχολές. Θέτει το καθήκον πιο αποφασιστικής δουλειάς, για να εκφραστεί ενιαία και πανελλαδικά μέσα στους συλλόγους η γραμμή του μαζικού αγώνα κόντρα στην «ανάθεση» και τη συνδιαλλαγή. Η οργή της νεολαίας πρέπει πέρα από τις κάλπες να αποτυπωθεί στους δρόμους και στις συνελεύσεις άμεσα. Το κρίσιμο στοιχείο είναι η ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων κόντρα στα αστικά σχέδια διάλυσης και τη ρεφορμιστική γραμμή απονέκρωσής τους. Απαιτείται τολμηρή και μαζική έξοδος των φοιτητών ξανά στον δρόμο του αγώνα για να σπάσει ο κλοιός της επίθεσης.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΝ
ΕΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2022

ΑΘΗΝΑ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (6)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	35	1
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ	9	0
ΠΑΔΑ-ΣΕΤΠ	11	0
ΠΑΝΤΕΙΟΣ	11	0
ΠΑΠΕΙ	12	0
ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΝΟΜΙΚΗΣ	1	0
ΣΥΝΟΛΟ	79	1

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (6)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	14	0
ΦΥΣΙΚΟ	17	1
ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ	15	1
ΗΜΒΥ	12	0
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	18	1
ΓΙΑΜΑΚ	6	0
ΣΥΝΟΛΟ	82	3

ΓΙΑΝΝΙΝΑ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (3)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	11	0
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ	5	0
ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΥΛΙΚΩΝ	16	1
ΣΥΝΟΛΟ	32	1

ΞΑΝΘΗ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (1)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ	54	1
ΣΥΝΟΛΟ	54	1

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (1)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΙΑΤΡΙΚΗ	25	1
ΣΥΝΟΛΟ	25	1

ΠΑΤΡΑ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (3)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΗΜΒΥ	9	0
ΦΥΣΙΚΟ	10	0
ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΕΠΟΥΔΩΝ	1	0
ΣΥΝΟΛΟ	20	0

ΒΟΛΟΣ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (2)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ	10	2
ΗΜΒΥ	3	0
ΣΥΝΟΛΟ	13	2

ΗΡΑΚΛΕΙΟ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (2)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΓΕΩΓΟΝΙΑ - ΕΛΜΕΓΑ	4	0
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ	7	1
ΣΥΝΟΛΟ	11	1

ΧΑΝΙΑ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ (2)	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΕΝΙΑΙΟΣ	17	0
ΕΛΜΕΓΑ	3	1
ΣΥΝΟΛΟ	20	1

ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ		
ΣΥΛΛΟΓΟΙ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
26	336	11

Ανταπόκριση από το διήμερο “σχολείο” νεολαίας στη λίμνη Πλαστήρα (7-8 Μάη)

Το Σαββατοκύριακο 7-8 Μάη, στη λίμνη Πλαστήρα και συγκεκριμένα στο χωριό Μούχα, διεξήχθη το πολιτικό σχολείο της νεολαίας του ΚΚΕ(μ-λ). Μια σημαντική και ζωντανή διαδικασία, τόσο στο κομμάτι των συζητήσεων και των ομιλιών, όσο και στην προσπάθεια ιστορικής ανάγνωσης της περιοχής, ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να ανοίξει όλη η «βεντάλια» των ιδεολογικών και πολιτικών ζητημάτων, να απαντηθούν ερωτήματα και να γεννηθούν ακόμα περισσότερα.

Πρώτη πράξη του διήμερου το Σάββατο πρωί, η εκδρομή-πεζοπορία προς το μνημείο του εμφυλίου στη Νιάλα των Αγραφών. Στο σημείο αυτό, μετά την αρκετά κουραστική αλλά όμορφη διαδρομή, έγινε η ιστορική αναφορά στα γεγονότα του Πάσχα του 1947, εκεί όπου μαχητές του ΔΣΕ, στελέχη του ΚΚΕ Καρδίτσας, αλλά και άμαχοι πολίτες κατέφτασαν, για να διαφύγουν την περικύκλωση του Κυβερνητικού Στρατού. Λόγω της μεγάλης χιονοθύελλας που ξέσπασε εκείνο το βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής, προκειμένου να επιβιώσουν από την παγωνιά, οι αντάρτες του ΔΣΕ «έσιξαν πλάτη με πλάτη» με στρατιώτες του Κυβερνητικού Στρατού που είχαν κατασκηνώσει εκεί. Το επόμενο πρωί όμως, Βαθμοφόροι του Κυβερνητικού Στρατού έκαναν συλλήψεις, αρκετοί αγωνιστές περάσανε στρατοδικείο και τελικά 10 εκτελέστηκαν στο νεκροταφείο της Ξηριάτισσας. Λέγεται ότι οι άντρες που ανέλαβαν την εκτέλεση αρνήθηκαν να το κάνουν, και ότι τελικά το έπραξαν Μαυροσκούφηδες και ΜΑΥδες, ενώ οι ετοιμοθάνατοι αγωνιστές με μπροστάρισσα τη Βαγγελίτσα Κουσιάντζα (στέλεχος της τοπικής οργάνωσης Καρδίτσας) έστησαν χορό

μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Το ίδιο απόγευμα, έγινε και η πρώτη συζήτηση με βασικό θέμα την πορεία του μ-λ κινήματος. Μέσα από τις εισηγήσεις, αλλά και την πλούσια και ζωντανή συζήτηση που ακολούθησε, αναλύθηκαν μια σειρά ζητήματα. Η πάλη αλλά και η διαπάλη του κομμουνιστικού κινήματος τον 20ο αιώνα, η προσπάθεια ερμηνείας των αιτιών της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στη Σοβιετική Ένωση και η αντιπαράθεση στο ρεβιζιονισμό, η απόπειρα απόληψής τους με τη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση (ΜΠΠΕ) στην Κίνα. Οι εισηγήσεις καταπίστηκαν και με θεμελιώδη ζητήματα πολιτικής οικονομίας (νόμος της αξίας, ιδιοκτησία στο σοσιαλισμό) ενώ τέθηκαν βασικά συμπεράσματα από την πολύτιμη πείρα των προσηλασθικών σοσιαλιστικής οικοδόμησης του περασμένου αιώνα. Ενδεικτικά αναφέρουμε κάποια, από την εισήγηση του σ. Δημήτρη Μάνου:

- Ο σοσιαλισμός είναι μία περίοδος που η ταξική πάλη -με διαφορετικές μορφές από τον καπιταλισμό- συνεχίζεται.

- Ο σοσιαλισμός είναι μία μεταβατική περίοδος κατά βάση κοινωνικών μετασχηματισμών.

- Αυτή η μεταβατικότητα και παρά τις υποχωρήσεις αναγκαστικές ή μη κρίνεται και επανακρίνεται στην πράξη.

- Κρίσιμο ζήτημα αποτελεί για την σοσιαλιστική οικοδόμηση η αλλαγή των παραγωγικών σχέσεων σε κομμουνιστική κατεύθυνση και η ιδεολογική πάλη σε όλα τα επίπεδα.

- Το κόμμα του προλεταριάτου δεν ταυτίζεται με το σοσιαλιστικό κράτος, καθώς η δικτατορία του προλεταριάτου, που το άλλο της όνομα είναι η «προλεταριακή δημοκρατία», είναι ευρύτερη έν-

νοια από το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου.

- Ο ρόλος του κόμματος στις μεταβατικές σοσιαλιστικές κοινωνίες είναι αντικείμενο συζήτησης που συνδέεται με το πώς αναπτύσσεται η πολιτική ζωή, πώς διεξάγεται πάλη των δύο γραμμών (πισωγύρισμα-επαναστατικοποίηση) και πώς η εργατική τάξη μπορεί και πρέπει να χρησιμοποιεί το κορυφαίο «εργαλείο» της, ενδεχομένως και ενάντια στο ίδιο της το κράτος.

- Ο κομμουνισμός είναι ένα επαναστατικό κίνημα, ακόμα και μετά την κατάληψη της εξουσίας.

- Ο σοσιαλισμός φυσικά καθόλου δεν μένει αδιάφορος απέναντι στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Οι σοσιαλιστικές κοινωνίες αναπτύξαν τις παραγωγικές δυνάμεις σε ρυθμούς και ποσότητες «απλησίαστες» για τον καπιταλισμό. Και θα τις ανέπτυσαν και άλλο αν δεν μεσολαβούσε η στασιμότητα της ρεβιζιονιστικής ανατροπής. Την περίοδο του «χάους» της Πολιτιστικής Επανάστασης πραγματοποιήθηκε η δοκιμή της πρώτης πυρηνικής βόμβας, η παραγωγή της σύνθετης ινσουλίνης και από τις πρώτες συγκολληθείς κομμένων μελών ασθενών στον κόσμο! Η κυκλική οικονομία που ανακαλύπτει σήμερα το κεφάλαιο αναπτύχθηκε σε σοσιαλιστική κατεύθυνση στην Κίνα της Πολιτιστικής Επανάστασης. Στο διάστημα ακόμα και η σημερινή καπιταλιστική Ρωσία -ή η πρώην ΕΣΣΔ- εξακολουθούν να προπορεύονται των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Το πρωί της Κυριακής έλαβε χώρα η δεύτερη συζήτηση, με κεντρικό άξονα την ιστορικοπολιτική διαδρομή του ΚΚΕ(μ-λ) και τη φυσιογνωμία και το ρόλο του στο σήμερα. Την πολιτική κατεύ-

θυνση που παλεύει καθημερινά, του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης απέναντι στην επίθεση, με την προοπτική μέσα από αυτή την κίνηση μαζών να ανοίξει ο δρόμος ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά για την Αναμέτρηση με το σύστημα. Την ανάγκη αντιϊμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης των λαών, που πρέπει να είναι προτεραιότητα ιδιαίτερα αυτή την κρίσιμη εποχή του πολέμου, και πόσο δε μάλλον σε μια χώρα βαθιά εξαρτημένη όπως η δική μας.

Συμπερασματικά, το σχολείο αποτέλεσε μια σημαντική διαδικασία για τους νεολαίους του ΚΚΕ(μ-λ), εφελτήριο για ιδεολογικό και πολιτικό δυνάμωμα και μια ευχάριστη διακοπή από τους σκληρούς ρυθμούς της καθημερινότητας. Αντί επιλόγου, παραθέτουμε ένα μέρος της εισήγησης του σ. Νίκου Παπαβασιλείου:

«Η εκ νέου συγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος είναι η πιο επιτακτική, η πιο σπουδαία για τους εργάτες και τους λαούς, ανάγκη της εποχής μας.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι με βάση τα δεδομένα που διαμορφώνονται στην ταξική πάλη, αλλά και με βάση τις σημερινές μας αφετηρίες, τις κατακτήσεις της 40χρονης διαδρομής μας, μπορούμε να βαδίσουμε σε αυτήν την υπόθεση.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι ισχύει η εκτίμηση μας για την δυνατότητα της «ανισόμετρης» -σε σχέση με τα καθατά αποτελέσματα των αγώνων- ενίσχυσης των κομμουνιστικών δυνάμεων.

Σε αυτό λοιπόν τον σπουδαίο, γεμάτο δυσκολίες και απαιτήσεις, δίκαιο και ελπιδοφόρο αγώνα της εκ νέου συγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος καλούμαστε να προχωρήσουμε!»

9.000 λιγότεροι εισακτέοι φέτος στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση!

Είμαστε μια ανάσα πριν την έναρξη των Πανελληνίων Εξετάσεων και οι μαθητές ετοιμάζονται να δώσουν Πανελλαδικές Εξετάσεις με ιδιαίτερα δυσμενείς όρους. Οι μαθητές της Γ' Λυκείου έχουν μπει σε έναν αγώνα δρόμου προς ένα ανεπανόληπτο εξεταστικό σφαιγείο. Η δυσκολία να εισαχθούν στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση απογειώνεται με την εφαρμογή της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ) και στις φετινές Πανελλήνιες, καθώς και με τους περιορισμούς στις επιλογές σχολών που εφαρμόζονται και φέτος στο μηχανογραφικό. Η κυβέρνηση ψαλιδίζει ακόμα περισσότερο τις ελπίδες των μαθητών να περάσουν σε κάποια σχολή της επιλογής τους, αφού ανακοινώνει περαιτέρω ψαλίδισμα των εισακτέων φέτος, κατά 9.000 περίπου!

Οι απανωτές αλλαγές στο σύστημα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση με την εφαρμογή των πιο σκληρών ταξικών φραγμών, σε συνδυασμό με το πετσόκομμα των εισακτέων, θα δώσει δραστικά και βίαια τέλος στο λεγόμενο «μαζικό Πανεπιστήμιο», που πολλές κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια προσπαθούν να συντρίψουν. Η κυβέρνηση λυσσαλέα χτυπά το δικαίωμα των παιδιών του λαού και της εργατικής τάξης να μπορούν να σπουδάσουν, το λαϊκό δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Αυτά τα παιδιά ήδη έρχονται αντιμέτωπα με τα βιοποριστικά προβλήματα που γεννά η βίαιη φτωχοποίηση των οικογενειών τους, δυσκολεύονται ήδη να τα βγάλουν πέρα σε αυτό το εντατικοποιημένο περιβάλλον και δίνουν Πανελλή-

νήνιες Εξετάσεις με άνισους όρους.

Για να μπορέσει ένας μαθητής να επιβιώσει σε αυτό το εξεταστικό κάτεργο των Πανελληνίων Εξετάσεων, θα πρέπει να υπερπηδήσει πλέον πολλά και σοβαρά εμπόδια. Πρώτα απ' όλα, πρέπει να παλέψει με την ογκώδη ύλη, με τα κανά που του άφησαν τα δυο χρόνια τηλε-εκπαίδευσης και η διαλυτική κατάσταση στα σχολεία σε συνθήκες πανδημίας. Αφού κάνει αγώνα δρόμου και καταφέρει να βγάλει αυτόν τον όγκο ύλης, θα έρθει αντιμέτωπος με εξαιρετικής δυσκολίας θέματα στις Πανελλήνιες. Κάθε χρόνο η δυσκολία των θεμάτων απογειώνεται ακόμα περισσότερο. Στο τέλος αυτού του εξαντλητικού αγώνα δρόμου τον περιμένουν τα ταξικά εμπόδια που έχουν στήσει Υπουργείο και πρυτάνεις για να εισαχθεί σε σχολές της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, που διαμορφώνεται από το Υπουργείο και το εκάστοτε Πανεπιστημιακό Τμήμα, θα του αποκλείσει τη δυνατότητα δήλωσης σχολών. Σε συνδυασμό με τους συντελεστές βαρύτητας που ορίζουν τα Πανεπιστήμια στα πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα για τον υπολογισμό των μορίων και την περιορισμένη δυνατότητα επιλογών σχολών στο φετινό μηχανογραφικό, η πανωλεθρία είναι σίγουρη. Και άλλες χιλιάδες υποψηφίων προβλέπεται να μείνουν εκτός σχολών φέτος.

Η δικαιολογία της Κεραμέως για τη δραστική μείωση των εισακτέων είναι ότι δήθεν «θα μειώσουν τους εισακτέους στα κεντρικά πανεπιστήμια και θα τους αυξή-

σουν στα περιφερειακά», δηλαδή σε σχολές που έμειναν πέρσι με ελάχιστους εισακτέους. Μόνο που η κυβέρνηση προορίζει την πλειονότητα αυτών των σχολών για κλείσιμο-συγχώνευση, μέσα από ένα νέο «Σχέδιο Αθηνά» για αναδιάρθρωση του πανεπιστημιακού χάρτη της χώρας. Επιπλέον, η μείωση των εισακτέων στα αστικά κέντρα Αθήνας-Θεσσαλονίκης έχει ταξικό στόχο, είναι ένας ακόμα φραγμός για τις λαϊκές οικογένειες. Η πλειονότητα των υποψηφίων που κατοικεί στα αστικά κέντρα, θα βλέπουν σαν μακρινό όνειρο να περάσουν στην πόλη τους, ώστε να μην επιβαρυνθούν και άλλο οι οικογένειές τους. Αυτές οι οικογένειες θα βρεθούν αντιμέτωπες με το δίλημμα με το αν θα στείλουν τα παιδιά τους να σπουδάσουν σε άλλη πόλη, με έξτρα επιβάρυνση 8.000-9.000 ευρώ στον οικογενειακό προϋπολογισμό που ήδη πετσόκοβεται.

Η κυβέρνηση με τη λυσσαλέα της επίθεση έχει πετύχει τον στόχο της, να χώσουν τα κεφάλια μέσα μαθητές και εκπαιδευτικοί για να προετοιμαστούν με εντατικούς όρους σε αυτό το εξεταστικό σφαιγείο. Δεν θα σταματήσουν, προσπαθούν να εδραιώσουν ολόκληρο οπλοστάσιο με ταξικούς φραγμούς (τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ κ.λπ.) στην εκπαίδευση. Μαθητές, εκπαι-

δευτικοί και γονείς πρέπει να σηκώσουν κεφάλι, για να μην γίνει κανονικότητα αυτή η ζοφερή πραγματικότητα στα σχολεία, όπου παιδιά θα αποκλείονται από τις σπουδές και από το σχολείο κατά χιλιάδες. Σύλλογοι εκπαιδευτικών και γονέων, τα συνδικαλιστικά όργανα των μαθητών (5μελή, 15μελή) πρέπει να ξεσηκωθούν απέναντι στη μείωση των εισακτέων, να διεκδικήσουν απόσυρση της ΕΒΕ και της Τράπεζας Θεμάτων, αλλά και γενναία αύξηση των εισακτέων στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

Μεγάλη αποχή στις εκλογές ενόψει των συνεδρίων των ΟΛΜΕ και ΔΟΕ

Ηλεκτρονικές ψηφοφορίες σύμφωνες με το ν. 4808 πραγματοποιούν κάποια σωματεία πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης
Σε αυτά ΑΠΕΧΟΥΝ οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών

Είναι σε εξέλιξη αυτές τις μέρες εκλογές σε ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ (πρωτοβάθμια σωματεία σε δευτεροβάθμια και πρωτοβάθμια εκπαίδευση αντίστοιχα) για να εκλεγούν συνέδριοι για τα συνέδρια που θα γίνουν τέλη Ιούνη-αρχές Ιούλη.

Μέχρι την ώρα που γράφονταν οι γραμμές αυτές, έχουν πραγματοποιηθεί εκλογές σε αρκετά σωματεία, τόσα ώστε να είναι ασφαλής μια πρώτη εξαγωγή εκτιμήσεων. Βασικό χαρακτηριστικό των μέχρι τώρα αποτελεσμάτων είναι η πολύ αυξημένη αποχή, η οποία κυμαίνεται σε έναν μέσο όρο που υπερβαίνει το 30% σε σχέση με τις προηγούμενες αντίστοιχες εκλογές, που είχαν γίνει το 2019 (δηλαδή έχουν ψηφίσει 30% λιγότεροι από το 2019).

Βασικός αιμοδότης της αποχής είναι η ΔΑΚΕ, η οποία βλέπει τις δυνάμεις της να υποχωρούν σοβαρά. Η ΔΑΚΕ βρίσκεται πραγματικά μεταξύ σφύρας και άκμονος, μιας και έχει να αντιμετωπίσει και την οργή των εκπαιδευτικών για την κυβερνητική πολιτική, αλλά και το κόντευμα του ρόλου της από την κυβέρνηση.

Αριθμητικά, βέβαια, η αποχή χτυπάει το σύνολο των δυνάμεων και, με αυτή την έννοια, θα λέγαμε ότι συνολικά δεν ερμηνεύεται μόνο ως γύρισμα της πλάτης στον άθλιο καθεστωτικό συνδικαλισμό, αλλά έχει κι ένα πιο μικτό πρόσημο, που σχετίζεται με μια αποστοίχιση από την έννοια του σωματείου. Οι άθλιοι χειρισμοί των ΟΛΜΕ και ΔΟΕ στο ζήτημα της αξιολόγησης, καθώς και

η σιωπή τους για μια σειρά αντιδραστικά μέτρα (Τράπεζα Θεμάτων, ΕΒΕ κ.λπ.) κακοποίησαν το αγωνιστικό φρόνημα που υπήρχε στην αρχή της χρονιάς και έφεραν ως αποτέλεσμα αυτό το φαινόμενο.

Την ίδια στιγμή, σε αρκετούς ΣΕΠΕ όπου κυριαρχούν οι παρατάξεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ (και με τη σιωπηλή συνεπικουρία του ΣΥΡΙΖΑ) προχωρούν σε εκλογές σύμφωνες με τον νόμο 4808 (Χατζηδάκη), που επιβάλλει ηλεκτρονική ψηφοφορία παράλληλα με τη δια ζώσης. Τα επιχειρήματα είναι τα γνωστά: Η ανάγκη «νομιμότητας» και η ανάγκη «να μην ταλαιπωρούνται οι συνάδελφοι και να μπορούν να ψηφίσουν από το σπίτι τους». Όμως, οι ηλεκτρονικές εκλογές δεν είναι «βολικές» ή «άβολες». Είναι μια ακόμα προσπάθεια:

- Να χτυπηθούν κι άλλο -έως κατάργησης- οι ήδη χτυπημένες ζωντανές συλλογικές διαδικασίες, ώστε το κίνημα να αντικατασταθεί πλήρως από εικονική συμμετοχή με like και dislike, μια διαδικασία όπου ο αντίπαλος ηγεμονεύει.

- Να ανοίξει ο δρόμος στη συνολική εφαρμογή του απεργοκτόνου ν. 4808, ο οποίος προβλέπει ως προαπαιτούμενο τις αντίστοιχες ηλεκτρονικές ψηφοφορίες για οποιαδήποτε απεργιακή απόφαση.

- Να ελεγχθεί πλήρως η εσωτερική ζωή των Σωματείων.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών παλεύουν να γίνουν συνελεύσεις που να μπλοκάρουν αυτή την διαδικασία και σε αντίθετη περίπτωση ΑΠΕΧΟΥΝ από

τις εκλογές αυτές, για να καταγγείλουν με τον πιο αποφασιστικό τρόπο το νέο αίσχος πλήρους μετάλλαξης του συνδικαλιστικού κινήματος σε κρατική γλάστρα. Αντίστοιχα, έχουν καλέσει τις παρατάξεις και τα σχήματα που έχουν τοποθετηθεί ενάντια στον ν. 4808 να αντιστοιχίσουν τις πράξεις τους στα λόγια τους και να απέχουν.

Η PISA γέρνει επικίνδυνα

Ο διαγωνισμός της ελληνικής PISA για μαθητές ΣΤ΄ Δημοτικού και Γ΄ Γυμνασίου πραγματοποιήθηκε στις 18 Μάη. Ό,τι αφορά τον διαγωνισμό και όσα διαδραματίστηκαν μέχρι αυτός να πραγματοποιηθεί, μας βοηθάνε να βγάλουμε συμπεράσματα και να προβληματιστούμε για πολλά και διαφορετικά ζητήματα.

Είναι φανερό πως η κυβέρνηση δεν χαλαρώνει, προχωράει την πολιτική της κι εφαρμόζει κάθε γραμμή των νόμων που ψηφίζει. Η υπουργός Παιδείας κατέφυγε στη Δικαιοσύνη για να ακυρώσει τη στάση εργασίας που κήρυξαν η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ τη μέρα διεξαγωγής του διαγωνισμού. Άλλη μια απεργία βγήκε παράνομη και καταχρηστική, απόδειξη πως οι νόμοι δεν μένουν στα χαρτιά.

Για τις κακές επιδόσεις των μαθητών φταίνε οι ανεπαρκείς εκπαιδευτικοί, λένε ανελευθέρια και πεντακάθαρα ο ΟΟΣΑ και η κυβέρνηση. Ο διαγωνισμός PISA στρέφεται ευθέως κατά των εκπαιδευτικών και των μαθητών, τους εντατικοποιεί και τους ενοχοποιεί. Η γενικευμένη εφαρμογή του σημαίνει γενικευμένη πίεση να βγει η ύλη των μαθημάτων, που συνεχώς αυξάνεται.

Αν οι 12χρονοι και 15χρονοι απαντήσουν σωστά στις ερωτήσεις του τεστ PISA, αυτό σημαίνει πως έχουν κατακτήσει τις δεξιότητες για να αντιμετωπίσουν τη ζωή! Είναι τόσο γελοίος ο ισχυρισμός, που καταντά τραγική η αποδοχή του. Ωστόσο, το σύστημα έχει πείσει πως οι διάφοροι διαγωνισμοί, οι εξετάσεις κάθε είδους και η απομάκρυνση από την προσωπικότητα και την ταξική θέση κάθε παιδιού είναι ο σωστός τρόπος αξιολόγησης των μαθητών. Όσο για το θέμα της Γλώσσας, τι άλλο από τον εθελοντισμό; Δηλαδή, ελεημοσύνη και έρανος για να ανακουφιστούν οι «μη προνομιούχοι» και όχι αγώνες για να μην υπάρχει φτώχεια και αδικία.

Η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ κήρυξαν, εκτός από στάση εργασίας την ημέρα του διαγωνισμού, νέα στάση εργασίας κατά τις ώρες εκδίκασης των ασφαλιστικών μέτρων του υπουργείου Παιδείας και η ΑΔΕΔΥ έβγαλε στάση εργασίας τη μέρα του διαγωνισμού. Ενώ τυπικά έκαναν τα δέοντα, ουσιαστικά έκαναν τα πάντα για να γίνει ο διαγωνισμός χωρίς σοβαρές αναταράξεις. Δεν κάλεσαν σε διαδήλωση ή συγκεντρώσεις, δεν προπαγάνδισαν, δεν στήριξαν τις στάσεις εργασίας κι έδιναν την εντύπωση πως αυτές αφορούν μόνο τους εκπαιδευτικούς που οι τάξεις τους είχαν επιλεγεί να συμμετέχουν στον διαγωνισμό. Σε ελάχιστες ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ, τα Δ.Σ. οργάνωσαν παρεμβάσεις σε σχολεία. Επιβεβαιώθηκε, για μια ακόμα φορά, πως η συνδικαλιστική ηγεσία είτε αδρανή είτε δρα, κάνει τις ίδιες τρύπες στο νερό, προβοκάρει την έννοια «συνδικαλισμός», σπέρνει απογοήτευση και στηρίζει την κυβέρνηση. Είναι τόσο αναξίπιστη, που απαξιώνει κάθε μέσο πάλης που χρησιμοποιεί. Ο κουρνιαχτός που σήκωσε συγκάλυψε την απραξία της για τη σφαγή των μαθητών από την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής.

Εν κατακλείδι, ο διαγωνισμός της PISA έθεσε κι αυτός την ανάγκη αμφισβήτησης του συνόλου της πολιτικής του συστήματος στην εκπαίδευση και του συνδικαλισμού της υποταγής, της ανάθεσης, του κόλπου και του εικονικού κινήματος.

Αξιολόγηση εκπαιδευτικών

Δεν εφησυχάζουμε! Επιμένουμε στην κατεύθυνση ανατροπής της αξιολόγησης

Όσα συμβαίνουν στο μέτωπο της αξιολόγησης επιβεβαιώνουν ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΟΛΜΕ-ΔΟΕ (ΔΑΚΕ, ΠΕΚ/ΔΗΣΥ, ΣΥΝΕΚ/ΕΡΑ) συνεχίζουν να προωθούν την πολιτική της αδράνειας, της συναίνεσης, τελικά της υποταγής των εκπαιδευτικών στο αντιδραστικό τοπίο που διαμορφώνει η επίθεση κυβέρνησης-συστήματος.

Ενώ το αμέσως επόμενο διάστημα έχει προγραμματιστεί το επόμενο βήμα της αξιολόγησης, δηλαδή η αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου με βάση τα σχέδια/προτάσεις των συντονιστών των ομάδων, η υποτιθέμενη ηγεσία του κλάδου στην ΟΛΜΕ λάμπει με την απουσία και την αφωνία της. Δεν προγραμματίζει τίποτα, ούτε καν φελλίζει κάτι ενάντια στην προωθούμενη αξιολόγηση, συνεχίζοντας την πολιτική των τελευταίων μηνών μετά την προδοτική στάση της το φθινόπωρο.

Στη ΔΟΕ, οι αντίστοιχες ηγεσίες, έχοντας τη σθεναρή υποστήριξη του ΠΑΜΕ και τμήματος των Παρεμβάσεων, προωθούν την ουσιαστική συναίνεση στην αξιολόγηση μέσα από τα ενιαία κείμενα. Μάλιστα, η ΔΟΕ δεν χάνει την ευκαιρία να διοργανώνει όχι αγώνες αλλά επιστημονικές ημερίδες με θέμα την «καλή» αξιολόγηση, ενισχύοντας τη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό των συναδέλφων δασκάλων. Ούτε «καλή» αξιολόγηση μπορεί να υπάρξει στον καπιταλισμό, ούτε με κόλπα τύπου «ενιαία κείμενα» δεν μπορούμε να ξεγελάσουμε τον αντίπαλο. Αλήθεια, με ποιον τρόπο με τα ενιαία κείμενα θα αντιμετωπίσουμε την ατομική αξιολόγηση; Εύκολα, λοιπόν, βγαίνει το συμπέρασμα ότι ανεξάρτητα απ' τις ιδιαίτερες τακτικές που χρησιμοποιούν σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ οι παρατάξεις του πρώην και νυν κυβερνητικού συνδικαλισμού, ηγούνται της προσπάθειας

να περάσει η αξιολόγηση!

Ωστόσο, και οι δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα και στην αριστερά (ΠΑΜΕ, ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ) σε διαφορετικό ίσως βαθμό και ένταση η καθεμία, με την αναγόρευση της απεργίας-αποχής ως μοναδικού μέσου πάλης ενάντια στην αξιολόγηση, δεν προσφέρουν καλές υπηρεσίες στην οικοδόμηση κεντρικής απεργιακής μάχης ενάντια στην αξιολόγηση.

Την προσπάθεια συγκρότησης αγωνιστικής κατεύθυνσης και διεξόδου υπονομεύουν ανοικτά λογικές που είναι ιδιαίτερα έντονες τελευταία στην περιρρέουσα εκπαιδευτική ατμόσφαιρα. Λογικές όπως ότι η αξιολόγηση δεν θα προωθηθεί άμεσα, επειδή θα προκληθούν εκλογές ή ότι η αξιολόγηση θα μείνει στα αζήτητα, αν υπάρξει κυβερνητική αλλαγή. Πρόκειται για λογικές που ενισχύουν τις εκλογικές αυταπάτες, αποκρύπτοντας ότι η αξιολόγηση ως μοχλός της αντιδραστικής επίθεσης ενάντια στα δικαιώματα των μαθητών και εκπαιδευτικών είναι κεντρική συστημική επιλογή, που δεν πρόκειται να «αφεθεί στη μοίρα της» και ούτε να ακυρωθεί από συστημικές δυνάμεις που πλασάρονται ως δήθεν προοδευτικές. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι η αξιολογική περικύκλωση του κλάδου επί ΣΥΡΙΖΑ έστρωσε τον δρόμο στην κατά μέτωπο επίθεση της αξιολόγησης επί ΝΔ.

Σε κάθε περίπτωση, το σημαντικό είναι κόντρα στις λογικές της αδράνειας, του εφησυχασμού, της κοινοβουλευτικής ανάθεσης και της υποταγής, οι οργανωμένες συλλογικότητες και οι μεμονωμένοι αγωνιστές που εναντιώνονται στην αξιολόγηση, μέσα στις δύσκολες συνθήκες που διανύουμε, να προωθούν και να υπηρετούν την πολιτική οικοδόμησης όρων ανατροπής της αξιολόγησης με μαζικούς αγώνες.

Βοσνία

Υποψήφια να γίνει η Ουκρανία των Βαλκανίων;

Ο πόλεμος στην Ουκρανία, εκτός από το ανέβασμα του επιπέδου των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, υπήρξε και “καταλύτης” διεργασιών σε διάφορες εστίες γεωστρατηγικής έντασης. Είτε αυτές αφορούν διενέξεις που βρίσκονται σε εξέλιξη είτε διενέξεις που έχουν “θαφτεί” και ανασύρονται. Και τι πιο αναμενόμενο, η πυριτιδαποθήκη των Βαλκανίων να δεσπόζει σε αυτές τις εξελίξεις. Ειδικά οι ΗΠΑ, που άλλωστε έχουν τη γενική πρωτοβουλία των κινήσεων, μετά τη Μολδαβία και τη Σκανδιναβία θα ήθελαν να ανοίξουν ζητήματα στα Βαλκάνια αλλά και στη Μέση Ανατολή ή και τον Καύκασο, προκειμένου να τεστάρουν την ικανότητα της Μόσχας να ανταποκρίνεται σε πολλαπλά γεωπολιτικά ή και στρατιωτικά μέτωπα. Είναι λογικό ότι εκείνος που έχει λιγότερους πόρους και μέσα δυσκολεύεται να αντεπεξέλθει σε μια διευρυνόμενη αντιπαράθεση. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι η Ρωσία δεν έχει τα δικά της “χαρτιά”, όπως έδειξαν οι πρόσφατες εκλογές στη Βόρεια Μακεδονία.

Επίκεντρο των νέων αντιπαράθεσεων είναι το κράτος-προτεκτοράτο της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, που προέκυψε μετά τον γιουγκοσλαβικό εμφύλιο και τη δυτική επέμβαση. Το τριεθνές αυτό κράτος αποτελείται από τρεις κοινότητες: την κροατική, τη μουσουλμανική και τη σερβική, οι οποίες εκπροσωπούνται στην κεντρική διοίκηση. Όμως αποτελείται από δύο δημοκρατίες, τη Σερβική Δημοκρατία της Βοσνίας (Σέρποκα) και την Ομοσπονδία Βοσνίας και Ερζεγοβίνης. Ουσιαστικά,

οι δυτικές δυνάμεις εγγυώνται την υπόσταση του κράτους, εκφράζοντας τη σχέση πραγμάτων που αποτυπώθηκε στη Συμφωνία του Ντέιτον το 1995, όπου οι δυτικοί ιμπεριαλιστές κατοχύρωσαν τα κέρδη τους.

Τα τελευταία χρόνια, στο φόντο των γενικότερων βαλκανικών ανταγωνισμών, οι εθνικισμοί έχουν ανέβει στο εσωτερικό του βοσνιακού κράτους. “Ο ύπατος εκπρόσωπος του ΟΗΕ για τη Βοσνία, Κ. Σμιντ, είχε ενημερώσει το Συμβούλιο Ασφαλείας ότι η χώρα αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη υπαρξιακή απειλή μετά τους βοσνιακούς πολέμους του 1992-1995 που έληξαν με τη Συμφωνία του Ντέιτον”, αναφέρει δημοσίευμα της “Ναυτεμπορικής”. Τόσο οι Κροάτες όσο και οι Σέρβοι προσπαθούν να κατοχυρώσουν τις θέσεις τους, προεκτείνοντας τον τοπικό έλεγχο και δρώντας ως de facto κρατίδια μέσα στο κράτος. Οι κινήσεις αυτές “δένουν” με το γενικό τοπίο σε όλα τα Δυτικά Βαλκάνια, όπου μια σειρά κινήσεις γίνονται τόσο από τον αλβανικό όσο και από τον σέρβικο εθνικισμό προκειμένου να κατοχυρώσουν θέσεις στις πολλαπλές μειονοτικές περιοχές. Η δε Κροατία, που για πολλά χρόνια έχει μείνει σχετικά αποστασιοποιημένη, έχει δείξει σαφή σημάδια δυσαρέσκειας προς τη Δύση. Αρνήθηκε να εμπλακεί στο Ουκρανικό και υπάρχουν φωνές στο εσωτερικό της να ζητήσει ανταλλάγματα στη Βοσνία προκειμένου να ψηφίσει την ένταξη της Σουηδίας και της Φιλανδίας! Φυσικά η Γερμανία έχει κάθε συμφέρον να υποδαυλίσει αυτές τις

απαιτήσεις της Κροατίας και της Τουρκίας.

Από την άλλη μεριά, οι Σέρβοι έχουν προωθήσει την αποκοπή της Σερβικής Δημοκρατίας της Βοσνίας από την κεντρική διοίκηση, στηρίζοντας τον εθνικιστή σερβοβόσνιο ηγέτη Ντόντικ, με τις πλάτες της Μόσχας. Σε δηλώσεις δυτικών αξιωματούχων ότι το καθεστώς διακυβέρνησης της Βοσνίας πρέπει να αλλάξει σε ενιαίο, με ενοποιημένες εκλογές για τους θεσμούς (ουσιαστικά “πέτωντας έξω” τη σέρβικη μειοψηφία), έχουν δοθεί ξεκάθαρως απαντήσεις ότι η Βοσνία θα ακολουθήσει τη μοίρα της Ουκρανίας και του Ντονμπάς.

Η ίδια όμως η σερβική ηγεσία δεν συμμερίζεται απαραίτητα αυτά τα σενάρια. Ο πανηγυρικός επανεκλεγείς Βούτσιτς πασχίζει να ισορροπήσει ανάμεσα σε Ρωσία, Κίνα και ΕΕ. Η Σερβία έχει δεχθεί αφόρητες πιέσεις κάθε είδους για να συνταχθεί με τις δυτικές κυρώσεις. Οι πιέσεις, τα καλοπιάσματα και οι απειλές προς τη Σερβία δίνουν και παίρνουν. Ο Μπορέλ, εκπροσωπώντας την ΕΕ, ανακοίνωσε την επιτάχυνση των ενταξιακών διαδικασιών για την Αλβανία και τη Βόρεια Μακεδονία. Ο Μπορέλ συμμετείχε σε “άτυπο δείπνο” στις Βρυξέλλες με τις χώρες των Δυτικών Βαλκανίων, όπου συμμετείχαν, εκτός από τις αναγνωρισμένες χώρες, ο σερβοβόσνιος Ντόντικ και ο πρόεδρος του Κοσόβου. Μάλιστα, υπάρχουν δημοσιεύματα που αναφέρουν ότι θα γίνει επίσημο αίτημα για την ένταξη του Κοσόβου στην ΕΕ (κάτι που αποτελεί “κόκκινο πανί” για τη Σερβία). Ο Μπορέλ έκανε ξεκάθαρο ότι τα

δυτικά Βαλκάνια αποτελούν “νο1 προτεραιότητα” για την ΕΕ, εκτοξεύοντας απειλές ενάντια στον Ντόντικ. Η Δύση θέλει να αναγκάσει “με το καλό και με το άγριο” τη Σερβία να ενταχθεί στην ΕΕ και να αποκοπεί από τη Ρωσία.

Για να μην υπάρχουν αμφιβολίες από καμία πλευρά, οι όποιες πολιτικές ενέργειες έχουν συνοδευτεί με ξεκάθαρες κινήσεις στρατιωτικής προετοιμασίας, που δεν μπορούν να παρερμηνευθούν. Η ΕΕ έχει διπλασιάσει τον ευρωπαϊκό στρατό στην πρωτεύουσα Σεράγεβο ώστε να εγυθθεί την “εδαφική ακεραιότητα της Βοσνίας” (τώρα θέλουν εδαφική ακεραιότητα, όταν κομμάτιαζαν τη Γιουγκοσλαβία ήταν καλά...). Η Κίνα (που έχει δυναμικό ρόλο στις εξελίξεις) παρέδωσε στη Σερβία τελευταίας τεχνολογίας πυραυλικό σύστημα. Η Σερβία διεξήγαγε στρατιωτικές ασκήσεις κάνοντας επίδειξη των ρωσικών ελικοπτερόων της. Και, “για να μην ξεχνιόμαστε”, οι Αμερικάνοι φρόντισαν να υπενθυμίσουν την ετοιμότητά τους να επέμβουν στα Βαλκάνια με τον πλέον εμφατικό τρόπο.

Στη ΝΑΤΟϊκή άσκηση “Swift Response 22” που διεξήχθη στο Κρίβολακ της Βόρειας Μακεδονίας συμμετείχαν 4.000 στρατιωτικοί των ΗΠΑ μαζί με: Βρετανία, Ιταλία, Γαλλία, Μαυροβούνιο, Αλβανία, Βόρεια Μακεδονία και φυσικά την Ελλάδα, που δηλώνει παρούσα σε όλες τις πρωτοβουλίες των δυτικών ιμπεριαλιστών. Μαύρα σύννεφα μαζεύτηκαν πάνω από τα Βαλκάνια, με τη χώρα μας άμεσα εμπλεκόμενη...

Παλαιστίνη

Στυγερή δολοφονία δημοσιογράφου από το σιωνιστικό καθεστώς κατοχής!

Χλιαρές αντιδράσεις της «ευαίσθητης» Δύσης

«Δεν είναι εύκολο να αλλάξεις την πραγματικότητα της Παλαιστίνης, αλλά τουλάχιστον μπόρεσα να κάνω να ακουστεί στον κόσμο η φωνή του λαού!»

Σιρίν Αμπού Ακλέχ

Την Τετάρτη 11 Μαΐου 2022, οι Ισραηλινές δυνάμεις κατοχής στην Παλαιστίνη προχώρησαν σε ένα νέο αποτρόπαιο έγκλημα. Δολοφόνησαν εν ψυχρώ τη δημοσιογράφο του τηλεοπτικού δικτύου AlJazeera, τη Σιρίν Αμπού Ακλέχ (Shireen Abu Akleh).

Η Σιρίν Ακλέχ είχε φτάσει μαζί με μια ομάδα άλλων δημοσιογράφων στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν, στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, για να καλύψει τη διεξαγωγή επιδρομών από δυνάμεις του ισραηλινού στρατού.

Λίγη ώρα μετά, δέχτηκαν πυρά από ελεύθερους σκοπευτές του Ισραηλινού στρατού, σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες. Η Αμπού Ακλέχ, που φορούσε ξεκάθαρη σήμανση δημοσιογράφου (το μπλε γιλέκο με την σήμανση press), δέχτηκε μία σφαίρα στο κεφάλι και έπεσε νεκρή.

Αν και ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει μετατοπίσει τα φώτα της δημοσιότητας μακριά από τις σφαγές στην Παλαιστίνη, η πολεμική μηχανή των δολοφόνων του Ισραήλ συνεχίζει να ματοκυλά αμάχους. Οι δολοφονίες δημοσιογράφων από τον φασιστικό σιωνιστικό στρατό είναι δυστυ-

χώς συχνή πρακτική. Συνολικά 40 δημοσιογράφοι είχαν την ίδια ακριβώς μοίρα. Οι Ισραηλινές κατοχικές δυνάμεις εκτελούν ανενόχλητες και ατιμώρητες Παλαιστίνιους δημοσιογράφους.

«Δεν πάμε για ρεπορτάζ για να πεθάνουμε. Πάμε και προσπαθούμε να βρούμε πού να σταθούμε και πώς να προστατεύσουμε όλη την ομάδα, πριν καν σκεφτούμε πότε θα βγούμε ή τι θα πούμε», είχε πει η ίδια η Σιρίν!

Μετά από κάθε δολοφονία, το σενάριο είναι ακριβώς το ίδιο: ο δυτικός, δήθεν πολιτισμένος, κόσμος, ΟΗΕ, ανθρωπιστικές οργανώσεις, κυβερνήσεις καλούν σε «ανεξάρτητη» διερεύνηση της κάθε δολοφονίας! Το Ισραήλ το υπόσχεται ή απλώς σιωπά. Ο χρόνος περνάει χωρίς αποτέλεσμα και, μέχρι σήμερα, ποτέ και κανείς δεν έχει τιμωρηθεί. Στον 21ο αιώνα, οι δολοφονίες δημοσιογράφων είναι μια «κανονικότητα». Αυτή τη φορά, ίσως η αμερικάνικη υπηκοότητα της Σιρίν να ανάγκασε «κάποιους» να ανεβάσουν τους τόνους!

Η 51χρονη Αμερικανο-Παλαιστίνια Σιρίν δεν ήταν απλά μια γυναίκα δημοσιο-

γράφος του Αλ Τζαζίρα σε εμπόλεμη ζώνη. Ήταν η χρονικογράφος του δράματος του Παλαιστινιακού λαού και των εγκλημάτων των Ισραηλινών δυνάμεων κατοχής επί 20 χρόνια, από το 1997. Η ίδια της η δουλειά την είχε μετατρέψει σε σύμβολο. Αυτός ήταν και ο λόγος που στοχοποιήθηκε από τους Ισραηλινούς στρατοκράτες! Βλέπετε, κανείς δολοφόνος δεν επιθυμεί να έχει μάρτυρες που καταγράφουν τα εγκλήματα που κάνει κατά αμάχων!

«Η Σιρίν ήταν εμβληματική για τις Παλαιστίνιες γυναίκες δημοσιογράφους και εμβληματική για τον Παλαιστινιακό Τύπο», δήλωσε η Κολούντ Ασάφ, από το Συνδικάτο Παλαιστίνιων Δημοσιογράφων. «Ήταν μία έμπνευση για την Παλαιστίνη και τον Αραβικό κόσμο...».

Ο προπαγανδιστικός μηχανισμός του Ισραήλ, από τη στιγμή που έγινε γνωστός ο θάνατος της δημοσιογράφου, προσπάθησε να αθώωσει εαυτόν από το γεγονός, κάνοντας λόγο για μάχες μεταξύ του Ισραηλινού στρατού και Παλαιστίνιων και πιθανολογώντας ότι η Ακλέχ χτυπήθηκε από πυρά Παλαιστίνιων. Όμως η μαρτυ-

ρία Γάλλων φωτορεπόρτερ γρήγορα αποκάλυψε τα ψεύδη.

Το μίσος του κατακτητή, όμως, ήταν τέτοιο για τη Σιρίν, που δεν σεβάστηκε ούτε την κηδεία της. Γι' αυτό οι Ισραηλινοί αστυνομικοί, οι ειδικές δυνάμεις, επιτέθηκαν και χτύπησαν το ίδιο το φέρετρο, μόλις βγήκε από το νοσοκομείο, χτύπησαν τους ανθρώπους που το μετέφεραν, με αποτέλεσμα να το ρίξουν στο έδαφος! Σε μια αποτρόπαια πράξη προσβολής κάθε έννοιας πολιτισμού και σεβασμού των νεκρών. Η δικαιολογία τους: δεν ήθελαν να μεταφερθεί το φέρετρο με τη Σιρίν με τα χέρια των ανθρώπων, αλλά με νεκροφόρα... Ήταν μια ευθεία επίθεση ακόμη και στο δικαίωμα στο πένθος και στην τιμή προς τον νεκρό.

Όμως οι προσπάθειες τρομοκράτησης έπεσαν στο κενό. Χιλιάδες λαού αφήφισαν τις απαγορεύσεις και διαδήλωσαν στην κηδεία της. Όπως γράφτηκε χαρακτηριστικά:

«Από το 1962 η Ιερουσαλήμ έχει απελευθερωθεί δύο φορές: στην κηδεία του Φαϊσάλ Αλ-Χουσεϊνί και στην κηδεία της Σιρίν Αμπού Ακλέχ!»

Αφού ξεκίνησε η συστηματική εκμετάλλευσή του, στις τελευταίες δεκαετίες του 19ου αιώνα, το ορυκτό κάρβουνο έγινε συνώνυμο του Ντονμπάς, δηλαδή της μεγάλης ανθρακοφόρας λεκάνης την οποία διασχίζει ο ποταμός Ντονέτς, μια περιοχή εξήντα χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων. Το δυτικό Ντονμπάς βρίσκεται στα όρια της σημερινής ανατολικής Ουκρανίας, κυρίως στις περιφέρειες Ντονέτσκ και Λουγκάνσκ. Στην τσαρική Ρωσία, οι συνθήκες εργασίας για τους μεταλλωρύχους ήταν άθλιες. Στα ορυχεία του Ουαλού Τζον Τζέιμς Χιουζ, οι εργάτες δούλευαν καθημερινά, ακροβατώντας στην κυριολεξία μεταξύ ζωής και θανάτου. Έσκαιβαν και κουβαλούσαν ολημερίς, επτά ημέρες την εβδομάδα. Τις νύχτες του χειμώνα κούρνιαζαν στις στοές των ορυχείων και το καλοκαίρι κοιμόνταν κάτω από τα αστέρια. Αργότερα άρχισαν να φτιάχνουν μικρά καταλύματα για αυτούς και τις οικογένειές τους. Ο Τζον Τζέιμς Χιουζ θεωρείται ο ιδρυτής του Ντόνετσκ. Οικισμοί εργατών στα ιδιόκτητα ανθρακωρυχεία του, μαζί με αυτούς στη γειτονική Ολεξαντρόβκα ενώθηκαν με δική του πρωτοβουλία. Ήταν το 1869. Η παρουσία Σκοτσέζων, Εγγλέζων και Ουαλών αφεντικών στην περιοχή χρονολογείται από τα χρόνια του Μεγάλου Πέτρου, όταν ύστερα από ένα ταξίδι στην Ευρώπη αποφάσισε να καλέσει επαγγελματίες για αναζήτηση κοιτασμάτων άνθρακα. Με το ξέσπασμα της Οκτωβριανής Επανάστασης, οι απόγονοι του Χιουζ μαζί με τα μεγαλοστελέχη της εταιρίας επέστρεψαν στην Αγγλία. Το 1919 η σοβιετική εξουσία προχώρησε στην εθνικοποίηση. Η πόλη του Χιουζ το 1924 ονομάστηκε Στάλινο και το 1961 πήρε το σημερινό της όνομα. Τον Χιουζ τον θυμήθηκε για ευνόητους λόγους το νέο, ύστερα από τη διάλυση της ΕΣΣΔ, καθεστώ της Ουκρανίας και του έστησε ανδριάντα μπροστά στο Εθνικό Τεχνικό Πανεπιστήμιο του Ντονέτσκ!

Στην πρώτη σοβιετική περίοδο μέχρι τον πόλεμο αλλά και ύστερα για αρκετά χρόνια, το Ντονμπάς έγινε η καρδιά του κάρβουνου, του σίδηρου και του χάλυβα όλης της μεγάλης χώρας. Το Χάρκοβο ήταν το διοικητικό κέντρο. Εκεί ιδρύθηκε ινστιτούτο για εκπαίδευση τεχνικών για την εξόρυξη. Χιλιάδες σοβιετικοί πολίτες από διαφορετικές εθνότητες ήρθαν στην περιοχή για να δουλέψουν και να εγκατασταθούν. Οι αποδοχές και άλλες κοινωνικές απολαβές ήταν από τις μεγαλύτερες στη σοβιετική κλίμακα μισθών και παροχών. Οι αντικειμενικά σκληρές συνθήκες εργασίας βελτιώνονταν με τεχνολογικές καινοτομίες, επενδύσεις και μέτρα ασφαλείας, σε συνδυασμό με τη μείωση του χρόνου εργασίας στις στοές. Τα δυστυχήματα και οι εκατόμβες, συνηθισμένο φαινόμενο στα προεπαναστατικά χρόνια, μειώθηκαν με εντυπωσιακούς ρυθμούς. Οι πόλεις των ανθρακωρύχων και των μεταλλουργών μεγάλωσαν ραγδαία, φτιάχτηκαν κοινωνικές υποδομές για την εκπαίδευση, την ιατρική περίθαλψη, τον πολιτισμό και την ανάπαυση. Η αναγνώριση του παραγωγικού ρόλου των εργατών στα ορυχεία και στα μεταλλουργεία έδινε κύρος, αυτοπεποίθηση και ένα αίσθημα πως απο-

τελούν μέρος της τάξης που διευθύνει την κοινωνία. Οι συντάξεις και η φροντίδα για τους απόμαχους, αρκετοί από τους οποίους είχαν χαλασμένα πνευμόνια, ήταν συγκριτικά από τις καλύτερες. Μνημεία, γιορτές, μαθήματα στα σχολεία και άλλες εκδηλώσεις ήταν αφιερωμένες στην κοινωνική και πατριωτική συνεισφορά των ανθρακωρύχων. Δεν ήταν μόνο για τον Αλεξέι Γκριγκόριεβιτς Σταχάνοφ, ο οποίος μια νύκτα του Αυγούστου του 1935 έκανε ρεκόρ στη βάρδια του εξορύσσοντας 102 τόνους κάρβουνου σε 5 ώρες και 45 λεπτά. Αλλά ήταν και για πολλούς ακόμη πρωτοπόρους εργάτες, που έγιναν γνωστοί και τιμήθηκαν εν ζωή από τη σοβιετική κοινωνία και εξουσία. Ακόμη και στα χρόνια της αποσύνθεσης και της καπιταλιστικής παλινόρθωσης, παρά τις αγοραίες μεταρρυθμίσεις, τις περικοπές και τη σαφή αλλαγή κλίματος σε βάρος των εργατών, οι ανθρακωρύχοι και οι μεταλλουργοί διατήρησαν αρκετές από τις κατακτήσεις της προηγούμενης περιόδου. Μέχρι να έρθει η πλήρης διάλυση και στη συνέχεια η λεηλασία και ο άγριος καπιταλισμός.

Ο άνθρακας είναι η αρχή και το τέλος του Ντονμπάς, είναι ζωή και θάνατος. Το κάρβουνο είναι πηγή επιβίωσης για τους κατοίκους της περιοχής. Ακόμη και όταν απομένουν μόνο υπολείμματα από ανθρακοφόρα στρώματα που έχουν εξορυχτεί, οι ανθρακωρύχοι συνεχίζουν να σκάβουν. Μπαίνουν σε παράνομες στοές και δουλεύουν δίχως κανόνες ασφαλείας. Δεν έχουν άλλη δουλειά, δεν έχουν άλλες δεξιότητες, δεν έχουν άλλα μέσα για να κερδίσουν χρήματα για ένα κομμάτι ψωμί. Και έτσι συνεχίζουν την εξόρυξη άνθρακα, ρισκάροντας τη ζωή τους κάθε στιγμή. Το δίκτυο των κοπάνκι, των παράνομων ορυχείων, οργανώθηκε ως εναλλακτική λύση από επιτηδευμένους, με την ανοχή και την εξαγορά των τοπικών αρχών.

Αυτή είναι η γενική εικόνα στην περιοχή από τις αρχές της δεκαετίας του Ενεήντα, όταν τη σχετική ασφάλεια και τη μονιμότητα στην εργασία διαδέχθηκε η ανεργία, η ραγδαία γήρανση του πληθυσμού και η απότομη βύθιση στη φτώχεια. Την ηρωική εποποιία της πρώτης σοβιετικής περιόδου αντικατέστησε η αθλιότητα της λεηλασίας και της αρπαγής της κοινωνικής περιουσίας, η επενδυτική εγκατάλειψη, ο διεφθαρμένος συνεταιρισμός μεταξύ πολιτικών και ολιγαρχών, η μαύρη αγορά. Από τα 230 ορυχεία το 2014 είχαν απομείνει 93. Σε αυτή την επικείμενη καταστροφής συμμετείχαν όλοι. Παλιοί διευθυντές, μεταλλαγμένα κομματικά και κρατικά στελέχη της σοβιετικής περιόδου, νέοι καπιταλιστές και μαφιόζοι κάθε λογής και καταγωγής. Ρώσοι, Ουκρανοί και ενδιάμεσοι, εκ των οποίων ορισμένοι άλλαζαν στρατόπεδα και «εθνική συνείδηση» όπως αλλάζει κανείς πουκάμισο. Στην κορυφή, οι μεγάλοι νονοί της μαφιόζικης νέας αστικής τάξης. Οι μετασοβιετικοί πρόεδροι Κραβτσούκ και Κούτσμα, οι φιλοδυτικοί Γιούστσενκο και Ποροσένκο και ο φιλορώσος Γιανουκόβιτς. Το φιλοδυτικό πραξικόπημα, η απόσχιση και ο εμφύλιος που ξέσπασε και σιγόκαιγε όλα αυτά τα χρόνια συμπληρώσανε, μαζί με την πτώ-

Τορέζ, Ντονέτσκ

Ο τυφλός ανθρακωρύχος

Πηγές και προτάσεις

Δείτε τις φωτογραφίες από την ζωή και την εργασία του Σάσα, το τρέιλερ του ντοκιμαντέρ με ιταλικούς υπότιτλους και την σελίδα στο facebook www-giorgiobianchiphotojournalist-com.translate.goog/gallery/blind-pit-the-story-of-sasha/?_x_tr_sl=en&_x_tr_tl=el&_x_tr_hl=el&_x_tr_pto=op,sc
Youtube: Blind Pit Film
Facebook: Blind Pit

atheatoskosmosps.blogspot.com

ση των τιμών και των εξαγωγών άνθρακα, την καταστροφή.

Στα τέλη του 2019, επισκέφθηκε την περιοχή ο Τζιόρτζιο Μπιάνκι, ένας Ιταλός δημοσιογράφος και φωτογράφος, που αιχμαλώτισε με τη μηχανή του εικόνες ανθρώπων και ιστορίες από τις πόλεις των ανθρακωρύχων. Πήγε στην Τορέζ, στο ανατολικό άκρο του Ντονέτσκ, μια μικρή πόλη που αναπτύχθηκε την περίοδο της δόξας του κάρβουνου και στην οποία το ουκρανικό καθεστώς επιχείρησε να δώσει το παλιό όνομα της (Τσιτσιάκοβα). Σε αυτήν είχε ζήσει ως απόμαχος και ξεχασμένος από τη μετασταλινική ρεβιζιονιστική ηγεσία τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Σταχάνοφ. Εκεί ο Μπιάνκι συνάντησε τον 31χρονο τότε Σάσα και την οικογένειά του. Τυφλός από τα παιδικά του χρόνια, εξαιτίας ενός ατυχήματος, ο Σάσα δούλευε σε μια κτηνοτροφική φάρμα μέχρι το ξέσπασμα του εμφύλιου. Όταν αυτή έκλεισε, έμεινε άνεργος και παρακάλεσε να τον προσλάβει ένας Τάταρος στην καταγωγή, αφεντικό σε ένα κοπάνκι. Μαζί με τον πατέρα του, ο Σάσα μετά από μια διαδρομή μισής ώρας με τα πόδια ξεκινούσε τη δουλειά στις εξήμισι το πρωί. Παρά την αναπηρία του, έμαθε να κατεβαίνει στη στοά, να σέρνεται στον υπόγειο λαβύρινθο, να αποφεύγει τα εμπόδια, τις λακκούβες με το νερό και τον γλιστερό πηλό. Το καθήκον του Σάσα ήταν να σπάει σε μικρότερα κομμάτια το κάρβουνο και να γεμίζει με αυτά τις σιδερένιες μπανιέρες που μεταφέρουν το μέταλλευμα στην επιφάνεια. Για έναν τόνο ο ανθρακωρύχος αμείβεται με 200 ρούβλια (γύρω στα 2,8 ευρώ εκείνη την εποχή) και σε ένα μήνα συγκεντρώνει στην καλύτερη 12.000 ρούβλια (180 ευρώ). Με

αυτά ο Σάσα και άλλοι χιλιάδες «παράνομοι» μεταλλωρύχοι με δυσκολία εξασφαλίζουν τα μέσα για την επιβίωσή τους.

Για τον τυφλό ανθρακωρύχο ο Μπιάνκι, σε συνεργασία με τον παραγωγό Federico Schiavi, δημιούργησε ένα ντοκιμαντέρ με τίτλο Blind Pit. (Τυφλός λάκκος/σημείο). Στη διάρκεια της προετοιμασίας προχώρησαν σε μια διαδικτυακή συλλογή χρημάτων για να χειρουργηθεί ο Σάσα και να αποκτήσει την όρασή του. Με τα χρήματα που μαζεύτηκαν ο Σάσα ταξίδεψε στη Μόσχα και έκανε τρία χειρουργεία. Αρχές του 2021, μετά την τελευταία επέμβαση, κατάφερε να δει τις πρώτες εικόνες. Τον Απρίλιο, όμως, αντιμετώπισε νέα προβλήματα στα μάτια του. Έπρεπε, είπαν οι γιατροί, να χειρουργηθεί ξανά. Συνεχίζει να ζει στην Τορέζ και να περιμένει. Η εποχή στην οποία εργάτες σαν τον Σταχάνοφ μπορούσαν να σπουδάσουν, να αναλάβουν διευθυντικά αξιώματα, να τιμηθούν, να γίνουν γνωστοί σε όλο τον κόσμο ή απλά να ζήσουν με αξιοπρέπεια και ασφάλεια ως ανταπόδοση της σκληρής εργασίας τους, είναι μακρινό παρελθόν. Εκατό χρόνια μετά την έφοδό τους στον ουρανό, οι εργάτες στο Ντονμπάς έχουν γυρίσει στο κοινωνικό περιθώριο και στο σκοτάδι. Το ίδιο βαθύ σκοτάδι μέσα στο οποίο ζούσε και κινδυνεύει να μείνει για πάντα ο τυφλός ανθρακωρύχος. Σε μια πόλη που φέρει το όνομα ενός Γάλλου ανθρακωρύχου που έγινε κομμουνιστής ηγέτης και στο νεκροταφείο της οποίας είναι θαμμένος ένας άνθρωπος που έγινε ιστορικό σύμβολο της σοσιαλιστικής εργασίας και αυταπαρνήσης.

Ένταξη Σουηδίας-Φινλανδίας στο NATO

Επικίνδυνες κινήσεις σε ένα ήδη φλεγόμενο σκηνικό

Μετά από διαδικασίες που φάνηκαν, αλλά ουσιαστικά δεν ήταν και τόσο γρήγορες, η Σουηδία και η Φινλανδία κατέθεσαν ταυτόχρονα, στις 18 Μάη, στην έδρα του NATO στις Βρυξέλλες, τις αιτήσεις τους για την ένταξή τους στη συμμαχία.

Μια μέρα νωρίτερα, το φινλανδικό κοινοβούλιο είχε υπερψηφίσει την ένταξη με το συντριπτικό 95%. Και ακόμα μια μέρα νωρίτερα, η Σουηδή πρωθυπουργός Άντερσον είχε ανακοινώσει τη σχετική απόφαση του κυβερνώντος Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, δηλώνοντας πως πλέον υπήρχε ευρεία κοινοβουλευτική στήριξη στο αίτημα ένταξης.

Στο εσωτερικό των δυο χωρών

Έτσι, και τυπικά πλέον, οι δυο χώρες οδεύουν προς το τέλος του καθεστώτος ουδετερότητας που κρατούσε δεκαετίες. Χαρακτηριστικό είναι ότι η Σουηδία δεν είχε εμπλακεί σε πόλεμο για δύο αιώνες, ενώ η Φινλανδία για 80 χρόνια.

Βέβαια, η ουδετερότητα αυτή είχε πάντα μια ...οσμή Δύσης. Κάτι που έγινε ξεκάθαρο με την ένταξη και των δύο στην ΕΕ τη δεκαετία του '90 και την υιοθέτηση του ευρώ από τη Φινλανδία το 2001. Αλλά και το ζήτημα της ένταξης στο NATO δεν είναι καινούριο. Υπέρμαχοι της θέσης αυτής υπήρχαν και στις δυο χώρες από χρόνια, μερίδες των αστικών τάξεων που ήθελαν μια πιο ...ξεκάθαρη προοπτική στο πλευρό των Αμερικάνων. Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν ήταν η αιτία της τωρινής τους απόφασης, αλλά μάλλον η αφορμή και η μοναδική τους ευκαιρία να πραγματοποιήσουν τον στόχο τους.

Ούτε η ουδετερότητα, ούτε η ροπή προς τη Δύση είχαν τα ίδια χαρακτηριστικά στις δυο χώρες, βασικά λόγω της γεινιάσεως της Φινλανδίας με τη μία από τις υπερδυνάμεις. Γι' αυτό και η Φινλανδία μπήκε στο ευρώ, ενώ η αναπτυσσόμενη βιομηχανικά Σουηδία προτίμησε την νομισματική, τουλάχιστον, ανεξαρτησία. Γι' αυτό και τώρα στη Φινλανδία το μέτωπο υπέρ της ένταξης στο NATO ήταν πιο συμπαγές, με αποτέλεσμα να βιάζεται να ολοκληρώσει τις διαδικασίες για την κατάθεση της αίτησης ένταξης.

Αντίθετα, στη Σουηδία οι φωνές ενάντια στην ένταξη βρίσκονται, κατά βάση, στο εσωτερικό του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, του μεγαλύτερου της χώρας, που αποτέλεσε κάποτε το καμάρι της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας. Δυο βδομάδες μετά το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία, η Άντερσον δήλωνε ότι το κόμμα της διαφωνούσε με την ένταξη στο NATO. Από τότε υπήρξε μια μετατόπιση, με αποτέλεσμα την τωρινή απόφαση, η οποία, ωστόσο, έχει τον «αστερίσκο» ότι το κόμμα είναι αντίθετο στην εγκατάσταση μόνιμων βάσεων και πυρηνικών στο έδαφος της χώρας. Πάντως, οι διαφωνούντες θεωρούν ότι η απόφαση είναι εσπευσμένη και ότι, ούτε λίγο ούτε πολύ, η Σουηδία παρασύρεται από τη γείτονα Φινλανδία, η οποία φοβάται το

δικό της γείτονα, τη Ρωσία...

Εκτός από τους διαφωνούντες σοσιαλδημοκράτες, εναντίον της ένταξης είναι και οι Πράσινοι (με 16 έδρες στις 349 της βουλής) και το Αριστερό Κόμμα (με 27 έδρες).

Μια παράλογη απόφαση... ή μήπως όχι;

Η επίσημη αιτιολόγηση της απόφασης και για τους δύο έχει ένα στοιχείο ...παράλογου. Υποτίθεται ότι θέλουν να ενταχθούν στο NATO για να προστατευθούν από μια ενδεχόμενη επιθετική κίνηση της Ρωσίας εναντίον τους, όπως έγινε και με την Ουκρανία. Βέβαια, η επίθεση της Ρωσίας στην Ουκρανία έγινε ακριβώς επειδή εκείνη ήθελε να ενταχθεί στο NATO, οπότε η Σουηδία και η Φινλανδία ακολουθούν πιστά τα βήματά της, φέρνοντας πιο κοντά μια σύγκρουση που θέλουν να αποφύγουν κάνοντας αυτήν την κίνηση! Και, σαν να μην τρέχει τίποτα, η Άντερσον δηλώνει ότι, παρ' όλα αυτά δεν βλέπει στρατιωτική απειλή κατά της χώρας!

Αυτό που έχει αλλάξει από τότε που Σουηδία και Φινλανδία διατηρούσαν ως κόρη οφθαλμού την ουδετερότητά τους είναι η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και, ιδιαίτερα, της κυριότητας, αυτής ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη Ρωσία. Ο στρατηγικός στόχος της περικύκλωσης της Ρωσίας είχε μια ...γκρίζα ζώνη στον Βορρά, στη Βαλτική και τον Αρκτικό Κύκλο. Εδώ και χρόνια, το NATO πραγματοποιούσε στρατιωτικές ασκήσεις με τις συνεργαζόμενες Σουηδία και Φινλανδία και οι πιέσεις στην κατεύθυνση της ένταξης σταδιακά κλιμακώνονταν.

Φυσικά, όπως πάντα συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, οι πιέσεις δεν θα έπιαναν τόπο αν δεν υπήρχαν εκείνα τα κομμάτια στις αστικές τάξεις των δύο χωρών που ήταν πρόθυμα να θέσουν τους εαυτούς τους, τις χώρες και τους λαούς τους κάτω από τις προσταγές των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, επιδιώκοντας να εξασφαλίσουν κι εκείνοι το μέλλον τους και το μέλλον της εξουσίας τους

μέσα από μια τέτοια διαδικασία.

Από αυτήν την άποψη, η απόφαση ένταξης δεν είναι παράλογη λόγω της αστείας δικαιολογίας για τη Ρωσική επιθετικότητα, αλλά λόγω του παραλογισμού του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Τα οφέλη για το NATO

Σε πολιτικό επίπεδο, τα οφέλη για το NATO και τους Αμερικάνους από την ένταξη είναι προφανή: άλλες δυο χώρες στη ...διάθεσή τους. Ενώ ήδη δυτικοί αναλυτές θεωρούν την κίνηση ως ένα από τα κέρδη της Δύσης από τον πόλεμο στην Ουκρανία!

Στο γεωστρατηγικό επίπεδο, το NATO θα ενισχυθεί με τις ένοπλες δυνάμεις δυο χωρών ακόμα, οι οποίες είναι αρκετά ισχυρές (ειδικά η Σουηδία), κυριότερα στη θάλασσα.

Το μεγαλύτερο κέρδος, όμως, είναι το έδαφος και η γεωγραφική θέση. Με την ένταξη Σουηδίας και Φινλανδίας στο NATO και μαζί με τις «παλιές» συμμάχους Νορβηγία, Δανία, Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία, η Βαλτική γίνεται μια κλειστή NATOκρατούμενη θάλασσα, στην οποία ο ρωσικός θύλακας του Καλίβινγκραντ θα είναι εντελώς περικυκλωμένος, ενώ και η πρόσβαση από τη θάλασσα στην Αγία Πετρούπολη θα είναι ελεγχόμενη.

Από την άλλη μεριά, τα σημερινά 1.037 χιλιόμετρα χερσαίων συνόρων του NATO με τη Ρωσία (Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία) θα υπερδιπλασιαστούν αν προστεθούν τα 1.340 χιλιόμετρα συνόρων με τη Φινλανδία.

Ιδιαίτερη σημασία έχει και ο Αρκτικός Κύκλος, όπου το NATO αποκτά, πλέον, σημαντική παρουσία.

Έτσι, η κίνηση αυτή είναι ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση της περικύκλωσης και του στριμώγματος της μεγάλης αντιπάλου Ρωσίας.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι οι «όροι» που τίθενται για τη μη εγκατάσταση μόνιμων στρατιωτικών βάσεων και πυρηνικών στα εδάφη τους έχουν μια βαρύτητα ...σχετική. Το μοντέλο αυτό

έχει ακολουθηθεί ως τώρα για τη Νορβηγία, όμως σε άλλες εποχές, με άλλο επίπεδο αντιθέσεων και άλλες προτεραιότητες. Σήμερα, ουσιαστικά, ούτε η Σουηδία ούτε η Φινλανδία είναι σε θέση να επιβάλλουν όρους στο NATO. Ό,τι κι αν γραφτεί στις συμφωνίες, αν η πραγματικότητα το απαιτήσει θα βρεθεί ο τρόπος να γίνει αυτό που οι Αμερικάνοι θα κρίνουν ότι πρέπει να γίνει.

Η αντίδραση της Ρωσίας

Οι αντιδράσεις της μεγάλης αντιπάλου, προς το παρόν, είναι ...προσεκτικές.

Ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου Ντμίτρι Πεσκοφ είπε ότι η ένταξη των δυο χωρών στο NATO δεν ενισχύει την αρχιτεκτονική ασφάλειας της Ευρώπης και ξεκαθάρισε ότι, σε σύγκριση με την Ουκρανία, η Ρωσία δεν έχει εδαφικές διαφορές με τη Φινλανδία ή τη Σουηδία.

Ο Ρώσος υφυπουργός Εξωτερικών Σεργκέι Ριαμπκόφ είπε ότι οι δυο χώρες «δεν θα πρέπει να έχουν αυταπάτες ότι απλώς θα το ανεχθούμε» και ότι «γενικά το επίπεδο της στρατιωτικής ένταξης θα αυξηθεί, η προβλεψιμότητα θα μειωθεί».

Ο προϊστάμενός του, Ρώσος υπουργός Εξωτερικών Σεργκέι Λαβρόφ δήλωσε: «η Φινλανδία και η Σουηδία, καθώς και άλλες ουδέτερες χώρες, συμμετέχουν στις στρατιωτικές ασκήσεις του NATO εδώ και πολλά χρόνια» και «το NATO λαμβάνει υπόψη το έδαφος του όταν σχεδιάζει στρατιωτικές προόδους προς την Ανατολή. Άρα υπό αυτή την έννοια μάλλον δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά».

Τέλος, ο Πούτιν είπε ότι η Ρωσία θα ανεχθεί την ένταξη της Φινλανδίας και της Σουηδίας στο NATO, αλλά θα απαιτήσει εάν η συμμαχία εγκαταστήσει στρατιωτικές βάσεις ή εξοπλισμό σε οποιαδήποτε χώρα και ότι δεν πρόκειται για άμεση απειλή κατά της Ρωσίας, η οποία δεν έχει προβλήματα ούτε με τη Φινλανδία ούτε με τη Σουηδία.

Θα μπορούσε κανείς να διακρίνει και αντιφάσεις στις παραπάνω δηλώσεις. Ωστόσο, αυτό που στην πραγματικότητα

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

καταδεικνύουν είναι ότι η αντίδραση της Ρωσίας απέναντι στο συγκεκριμένο γεγονός, προφανώς είναι συνάρτηση της γενικότερης κατάστασης και των σχέσεων της με τη Δύση σε αυτή τη φάση.

Με τον πόλεμο στην Ουκρανία σε εξέλιξη, είναι μιας τάξης απόφαση για τη Ρωσία να αντιδράσει με διαφορετικό τρόπο. Δεν δείχνει, προς ώρας, να θέλει να ανοίξει άλλες ...φασαρίες στα βορειοδυτικά σύνορά της, γιατί καταλαβαίνει τις επιπτώσεις που θα είχε μια τέτοια κίνηση.

Από την άλλη μεριά, υπενθυμίζει πως δεν μπορεί να ανεχτεί τα πάντα. Και για πάντα, θα συμπληρώναμε εμείς...

Και η Τουρκία;

Σαν να μην ήταν αρκετά πολύπλοκο το κουβάρι των αντιθέσεων, προέκυψε και το ζήτημα του βέτο της Τουρκίας στην ένταξη των δύο χωρών, κάτι που, για προφανείς λόγους, κυριάρχησε στα ελληνικά ΜΜΕ.

Η επίσημη αιτιολογία ότι και η Σουηδία και η Φινλανδία στηρίζουν το PKK είναι εκτός πραγματικότητας. Η Σουηδή υπουργός Εξωτερικών Αν Λίντε υπενθύμισε πως «η σουηδική κυβέρνηση του Ούλοφ Πάλμε ήταν η πρώτη μετά την Τουρκία που κατέταξε το PKK ως τρομοκρατική οργάνωση ήδη από το 1984. Η Ε.Ε. ακολούθησε το 2002».

Στην πραγματικότητα ο Ερντογάν έχει βρει ένα πάτημα για να πιέσει τους Αμερικάνους να αναγνωρίσουν τον ρόλο της Τουρκίας κυρίως στο ουκρανικό, αλλά και γενικότερα. Με την πολύ ευνοϊκή της γεωγραφική θέση στην απέναντι όχθη του Εύξεινου Πόντου από το θέατρο των πολεμικών επιχειρήσεων και με τον έλεγχο των Στενών έχει τους όρους να παζαρέψει.

Αυτός είναι και ο λόγος ότι οι αμερικανοΝΑΤΟϊκοί αντιμετωπίζουν με προσοχή το ζήτημα. Σε ανακοίνωση του Λευκού Οίκου αναφέρεται ότι «οι ανησυχίες της Τουρκίας μπορούν να απαντηθούν», ενώ ο Στόλτενμπεργκ έγραψε στο Twitter ότι «η Τουρκία είναι πολύτιμος σύμμαχος και οι όποιες ανησυχίες για την ασφάλεια πρέπει να απαντηθούν. Πρέπει να σταθούμε ενωμένοι αυτή την ιστορική στιγμή».

Τα αντικείμενα του παζαριού είναι πολλά. Καταρχάς ο Ερντογάν δήλωσε ανοιχτά πως δεν θέλει να τα χαλάσει ούτε με τον Πούτιν ούτε με τον Ζελένσκι (με τον Μπάιντεν δηλαδή). Πρόκειται για μια ισορροπία ...τρόμου που κρατά από την εποχή των ...επάρτων S-400 και του πολέμου στη Συρία. Μια ισορροπία, πάντως, την οποία η Τουρκία θέλει να διατηρήσει και να μπορεί να τη χρησιμοποιεί όπως τη βολεύει κάθε φορά. Σε αυτήν στηρίχτηκαν και οι πρωτοβουλίες της για διαπραγματεύσεις Ρωσίας-Ουκρανίας. Μόνιμος στόχος, η κατοχύρωσή της ως περιφερειακή δύναμη.

Στην Ελλάδα, πολύς λόγος γίνεται για το ζήτημα των εξοπλισμών. Δεν είναι άνευ σημασίας, είναι, όμως, μικρότερης από αυτήν που του δίνεται και σίγουρα εντάσσεται στον βασικό στόχο. Σίγουρα υπάρχουν πολλές ...μνηχτές του Ερντογάν προς την κατεύθυνση απελευθέρωσης της αγοράς των F-16 και F-35.

Τα παζάρια, πάντως συνεχίζονται. Η Τουρκία ξεκαθαρίζει, ουσιαστικά, ότι αν πάρει ορισμένα ανταλλάγματα (δεν τα κατονομάζει) δεν θα ασκήσει βέτο.

Το κακό είναι ότι όλα αυτά, παζάρια και ανταλλάγματα, παίζονται πάνω σε χώρες και λαούς, για άλλη μια φορά.

Της κακομοίρας...

«Σε εφιάλητη για τους γονείς εκατομμυρίων βρεφών στις ΗΠΑ έχουν εξελιχθεί οι σοβαρότατες ελλείψεις βρεφικού γάλακτος που παρατηρούνται τον τελευταίο μήνα. Οι ελλείψεις φθάνουν το 40% κατά μέσο όρο σε όλη τη χώρα, ενώ σε κάποιες πολιτείες, όπως το Τέξας, το Μιζούρι και το Τενεσί, ξεπερνούν το 50%. Υπό φυσιολογικές συνθήκες οι ελλείψεις στα ράφια δεν ξεπερνούν το 5%.

Πάνω από το 50% των βρεφών στις ΗΠΑ σταματάει τον αποκλειστικό θηλασμό πριν από την ηλικία των τριών μηνών και τρέφεται αποκλειστικά με βρεφικά γάλατα, ενώ τα εξειδικευμένα βρεφικά γάλατα είναι η μοναδική τροφή για βρέφη με τροφικές αλλεργίες ή δυσανεξίες.

Το Φεβρουάριο διαπιστώθηκε ότι υπήρχαν προβλήματα στα μηχανήματα του εργοστασίου της εταιρείας Abbott στο Στέρτζις του Μίτσιγκαν και ότι πέντε βρέφη αρρώστησαν καταναλώνοντας το γάλα από το εργοστάσιο αυτό, εκ των οποίων τα δύο κατέληξαν. Οι παρτίδες σε κυκλοφορία ανακλήθηκαν και το εργοστάσιο διέκοψε τη λειτουργία του. Όμως, η εν λόγω εταιρεία καλύπτει το 43% της αμερικανικής αγοράς, η οποία κατανέμεται μόλις σε τρεις εταιρείες. Τα προβλήματα δεν εντοπίζονται μόνο στην παραγωγή, αλλά και στις σοβαρές αγκυλώσεις στο σύστημα διανομής, καθώς οι διάφορες συμφωνίες που εγγυώνται τη μονοπωλιακή θέση των εταιρειών δυσχεραίνουν την αναπλήρωση των κενών από ανταγωνιστικές εταιρείες». Αυτά γράφει η «Καθημερινή» αναπαράγοντας τους NYTimes.

Όταν στη μητρόπολη του καπιταλισμού και πιο ισχυρή ιμπεριαλιστική χώρα του κόσμου εξελίσσεται ένα θρίλερ τέτοιου επιπέδου, τι άλλο θα μπορούσε να περιγράψει γλαφυρότερα την ουσία της κρίσης στον πυρήνα της οικονομίας από αυτό ακριβώς που συμβαίνει;

Απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, μάλλον πρόκειται για ανεξάρτητη διαδικασία που «τρέχει» παράλληλα με αυτά που συμβαίνουν ελέω πανδημίας και γεωπολιτικών αντιπαραθέσεων και που φυσικά ανεβάζουν τα επίπεδα της κρίσης σε πρωτοφανή ύψη.

Όπως γράφει η Μαίρη Βενέτη στο Liberal, η κρίση στην Ουκρανία, που έφερε πολύ μεγαλύτερη αναταραχή στις εφοδιαστικές αλυσίδες, επιταχύνει την πληρωμή του «λογαριασμού» και των σύνθετων νομισματικών, δημοσιονομικών και άλλων προβλημάτων των καπιταλιστικών οικονομικών του πλανήτη που αυτός περιέχει. Ο «λογαριασμός» μεγαλώνει:

«-Με τα χρέη παγκοσμίως να έχουν εκτιναχθεί τα δύο τελευταία χρόνια της πανδημίας, προκειμένου να χρηματοδοτηθούν τα τεράστια πακέτα στήριξης που δόθηκαν για να αντιμετωπιστούν οι επιπτώσεις των lockdowns.

-Με τους ισολογισμούς των Κεντρικών Τραπεζών «ξεχειλωμένους». Μόνο στις ΗΠΑ η ποσοτική χαλάρωση που ξεκίνησε το 2009 η κυβέρνηση έχει οδηγήσει στην εκτύπωση 16 τρις. δολαρίων.

-Με τις εφοδιαστικές αλυσίδες αποσπασμένες από τα αλληπάλληλα χτυπήματα των παραλλαγών του κορονοϊού, να δέχονται το νέο «χαστούκι» του ρωσοουκρανικού πολέμου και των κυρώσεων εκατέρωθεν Ρωσίας-Δύσης.

-Με τον υψηλότερο πληθωρισμό των τελευταίων 40 ετών να «ροκανίζει» ολόένα και περισσότερο την αγοραστική δύναμη των καταναλωτών.

-Με πολλές εταιρείες να προειδοποιούν για μείωση κερδοφορίας, καθώς έρχονται αντιμέτωπες με

εξαιρετικά υψηλά κόστη ενέργειας, μεταφοράς και σε λίγο και χρηματοδότησης, τη στιγμή που εμφανίζουν p/e σε ιδιαίτερα υψηλά επίπεδα ακόμα και με τα ποσοστά της διόρθωσης που ήδη έχει λάβει χώρα.

-Με την Κίνα που άλλοτε οδηγούσε τους ρυθμούς ανάπτυξης να μειώνει το βασικό επιτόκιο των 5ετών δανείων (LPR) -είναι το επιτόκιο αναφοράς για στεγαστικά δάνεια- για δεύτερη φορά φέτος από 4,6% σε 4,45%, προσπαθώντας να τονώσει τον προβληματικό τομέα των ακινήτων, ο οποίος από πέρσι το καλοκαίρι δεν έχει καταφέρει να βρει ξανά το βηματισμό του.

-Την ίδια στιγμή, η Κίνα εξακολουθεί να αντιμετωπίζει πολυεπίπεδες απειλές ανάπτυξης. Ο Καναδάς ήταν άλλη μια οικονομία που ανακοίνωσε αυτή την εβδομάδα ότι σχεδιάζει να απαγορεύσει τη χρήση του εξοπλισμού 5G των κινεζικών Huawei Technologies και ZTE για να προστατεύσει την εθνική ασφάλεια, ακολουθώντας το παράδειγμα των υπόλοιπων χωρών της συμμαχίας μυστικών πληροφοριών «Five Eyes».

Προσθέστε τώρα τις ειδικές συνθήκες που έχει δημιουργήσει ο ρωσοουκρανικός πόλεμος με:

-το Παγκόσμιο Πρόγραμμα Τροφίμων των Ηνωμένων Εθνών να προειδοποιεί ότι μια αποτυχία να ανοίξουν τα λιμάνια στην Ουκρανία θα αποτελούσε κήρυξη πολέμου στην παγκόσμια επισιτιστική ασφάλεια.

-Με τις τιμές παραγωγού στη Γερμανία, τη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρώπης και ταυτόχρονα με τη μεγαλύτερη εξάρτηση από το ρωσικό φυσικό αέριο, να έχουν εκτιναχτεί τον Απρίλιο λόγω του ενεργειακού κόστους κατά 33,5% σε ετήσια βάση, σημειώνοντας νέο ρεκόρ.»

Τίτλοι όπως «επιστρέφει το φάντασμα του χρέους», «ντόμινο πτωχεύσεων μετά τη Σρι Λάνκα», «τρενάκι του τρόμου οι αγορές», ή «παγκόσμιος τρόμος για μεγαλύτερη ύφεση στις αγορές», «η επερχόμενη τέλεια καταιγίδα με ύφεση και τριπλή κρίση», «η εποχή της αφθονίας τελειωσε» ή πάλι «μην ξεγελιάστε από το Bear market, αναμείντε sell off στις αγορές», ακόμα και το «λεπτόδενδρο της FED ξεράθηκε» (φαίνεται Μητσοτάκης και Τσίπρας έχουν δώσει και σε άλλους τα... φώτα τους), είναι τίτλοι ειδήσεων που βρίσκονται στα «πάνω πάνω» μιας τυχαίας -πια- αναζήτησης στην ηλεκτρονική αρθρογραφία των ημερών.

Βέβαια οι κρίσεις δεν προαναγγέλλονται, αλλά ξεσπούν με μια έννοια εκεί που φαίνεται ότι -τουλάχιστον- αποτράπηκαν οι κίνδυνοι.

Σύμφωνα με πολλούς αναλυτές, έχουμε ήδη μπει σε αυτή τη διαδικασία διόρθωσης με... σπασμούς ζωής και μικρές ανατάσεις, οι οποίες όμως έχουν την ιδιότητα να παγιδεύουν στον προσωρινό και εφήμερο οπτιμισμό τους τουλάχιστον τους μικρούς επενδυτές, τη λεγόμενη χρηματιστηριακή «μαρίδα», αλλά όχι μόνο.

Αναλύοντας την «ξαφνική» κρίση του 2008 με την πτώχευση της Lehman Brothers, διακρίνουν αυτοί οι αναλυτές αντίστοιχες «προγεύσεις» και προσωρινές ανατάσεις της πτωτικής καταστροφής που ακολούθησε.

Όταν ανοίξει η πύλη της κολάσεως στη γεωπολιτική αντιπαράθεση, τα τρενάκια του τρόμου και τα φαντάσματα που... επιστρέφουν στην οικονομία είναι σχεδόν κάτι το φυσιολογικό!

Για τον Σαϊμπάμπα

Με αφορμή την έκδοση ποιημάτων του στα αγγλικά

Ο καθηγητής Σαϊμπάμπα είναι ένας αγωνιστής καθηγητής, που βρίσκεται φυλακισμένος με την κατηγορία των σχέσεων με το παράνομο Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδίας (μαοϊκό). Πρόσφατα, και παρά τη φυλάκισή του και την κατά 90% αναπηρία του, κυκλοφόρησε το βιβλίο του “Why do you fear my way so much?” με ποιήματα και γράμματα από τη φυλακή στα αγγλικά, από τις εκδόσεις Speaking Tiger Books. Είναι, μαζί με τον Βαραβάρα Ράο (με το Captive Imagination), από τους ελάχιστους συγγραφείς και ποιητές, των οποίων τα γραπτά της φυλακής κυκλοφορούν όσο αυτοί βρίσκονται έγκλειστοι.

Αντιγράφοντας από την έκδοση: «Το απόγευμα της 9ης Μαΐου 2014, ένα αστυνομικό απόσπασμα σταμάτησε ένα αυτοκίνητο στο Δελχί και τράβηξε έξω έναν άνδρα σε αναπηρικό καροτσάκι, στον δρόμο του για το σπίτι από τη δουλειά. Στάλθηκε στο Ναγκπούρ, όπου συνελήφθη υπό την Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου για την Αποτροπή Παράνομων Δραστηριοτήτων, τον δρακόντιο αντιτρομοκρατικό νόμο. Το αμαξίδιό του καταστράφηκε, καθώς τον τραβούσαν να λογοδοτήσει και τον πετούσαν στο αστυνομικό όχημα και τα νεύρα του αριστερού του χεριού τραυματίστηκαν, μια μόλυνση που αργότερα απλώθηκε και πρακτικά ακρήστευσε και τα δυο του χέρια.

Αυτός ο άνδρας ήταν ο Σαϊμπάμπα, καθηγητής Αγγλικών στο Πανεπιστήμιο του Δελχί, ακαδημαϊκός, συγγραφέας και αγωνιστής για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Στα μάτια της ινδικής κυβέρνησης, ήταν μια επικίνδυνη απειλή για το Κράτος, κατηγορούμενος για τη “διεξαγωγή πολέμου ενάντια στο έθνος”. Τον Μάρτιο του 2017, το δικαστήριο τον καταδίκασε σε ισόβια κάθειρξη για υποτιθέμενες επαφές με την παράνομη οργάνωση, ΚΚΙ (μαοϊκό)».

Ο Σαϊμπάμπα δεν είναι ο μόνος στον οποίο εξαντλείται η αυστηρότητα του ινδικού κράτους, για διάφορες υποθέσεις που αφορούν τη λαϊκή αντίσταση, αλλά και την υπόθεση του ΚΚΙ (μαοϊκού). Η υπόθεσή του, ωστόσο, έχει αγγίξει έντονα την κοινή γνώμη, αφού πρόκειται, όπως αναφέρθηκε, για άνθρωπο με σοβαρές αναπηρίες, που κόλλησε δύο κιόλας φορές COVID στη φυλακή. Και έτσι, και παρά την έκκληση συγγραφέων και άλλων διανοούμενων από όλο τον κόσμο, όπως και παρά τις καταγγελίες οργανώσεων και την ανάδειξη του θέματος παγκόσμια, όπως έκανε και το ΚΚΕ (μ-λ), το ινδικό κράτος παραμένει ανένδοτο.

Η ποίηση του Σαϊμπάμπα είναι βγαλμένη από τη ζωή της καταπίεσης. Με λέξεις πολύ απλές, νοήματα άμεσα αντιληπτά, επιλέγει ως διανοούμενος να μην βρίσκεται σε βάθος, μακριά από τον τρόπο σκέψης των λαϊκών ανθρώπων. Καταγγέλλει την αδικία σε κάθε έκφρασή της: στην καταπίεση των αγώνων, στην αδικία του δικαστικού συστήματος, στη φυλακή που κρατάει δέσμο όχι μόνο τον ίδιο, αλλά και τον φύλακα που φρουρεί έναν ανάπηρο:

«Ακούει, συνομιλεί, γαμωσταυρίζει, την καταραμένη εξουσία περιφρονεί και τα δυο του φρύδια σμίγει όσο τ' αφεντικά αράζουν στα γραφεία. Ποδοβολεί στα σκοτεινά σκαλιά της διαβολεμένης πολιτείας ολονυχτίς, με τ' αετίσιο του βλέμμα επιτηρεί.

Κατάγεται από τα πιο απύθμενα βάθη της κοινωνικής ένδειας. Δεν έχει χρόνο για των δικών του το μαράζι έξω απ' την πύλη.»

Γράφει στη γυναίκα του, να εκφράσει την αγάπη του, ξεφεύγοντας ταυτόχρονα από τη λογοκρισία, που του απαγορεύει να γράψει στη γλώσσα Τελούγκου, επειδή οι φρουροί δεν την κατανοούν και δε θα μπορούν να του ασκήσουν λογοκρισία. Επιλέγει, όπως τόσοι αγωνιστές ποιητές σε όλο τον κόσμο, να μην υμνεί την αγάπη στεγνά, με μια απελπισία του απογοητευμένου, αλλά βάζοντας την καθημερινή καταπίεση ως έναν λόγο που δεν μπορεί να χαρεί τα συναισθήματά του:

«Αυτά τα γόνιμα σύννεφα θ' ανθίσουν τους σπόρους της αγάπης

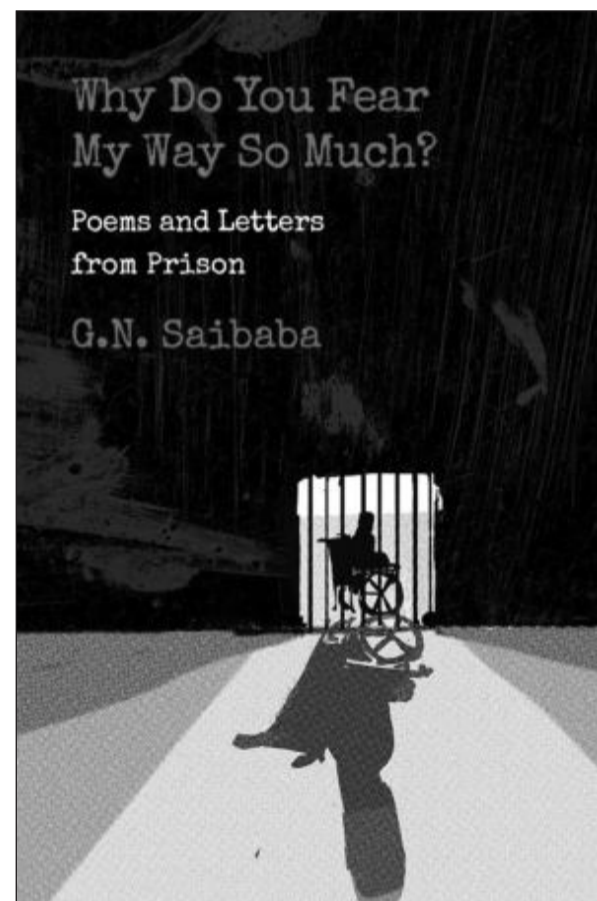
Όλη τους η εξουσία μπορεί να κόψει όλα τα δέντρα της ζωής

μα δε μπορεί ποτέ ν' αποτρέψει να ευδοκίμουν τα δάση της αγάπης μας»

Η ποιητική συλλογή του Σαϊμπάμπα συσσωρεύει μια ποίηση που είναι φωνή όλων των καταπιεσμένων καστών και λαών της Ινδίας. Είναι μια γνήσια φωνή αντίστασης στην καταπιεστική πραγματικότητα της χώρας, που δεν αφήνει καμιά πτυχή της ζωής (αντίσταση, αγάπη, φιλία, ζωή στη φυλακή, κοινωνικοί αγώνες) εκτός ύλης. Συνεχίζει να ονειρεύεται έναν κόσμο χωρίς κάστες και διακρίσεις. Όπως είχε πει και ο φυλακισμένος ράπερ Πάμπλο Χασέλ, η ζωή στη φυλακή είναι ένα ακόμα πεδίο που ο αγώνας για χειραφέτηση συνεχίζεται, δεν μπαίνει σε

παύση. Τα γραπτά των επαναστατών ποιητών έχουν τη δυνατότητα να υπερβαίνουν τη φυλακή και να φτάνουν σε όλο τον κόσμο, όπως του Σαϊμπάμπα, από την Ινδία ως και την Ελλάδα. Η φωνή του Σαϊμπάμπα, όσο κι αν θέλουν, δεν πρόκειται να σβήσει. Αυτή η ποιητική συλλογή είναι η απόδειξη.

«Είναι η ποίηση, ηλίθιε. Είναι απαράμιλλη ποίηση. Δε θέλει όπλα για να τσακίσει τις σιδερένιες της ιστορίας φτέρνες.»

Νέος κλιματικός νόμος

«Πράσινη μετάβαση»

από την αφαίμαξη του λαού και του ...περιβάλλοντος

Κατατέθηκε την προηγούμενη εβδομάδα ο νέος κλιματικός νόμος από την κυβέρνηση, με στόχους τη σταδιακή κατάργηση της χρήσης ορυκτών καυσίμων στις μεταφορές, τα κτήρια και την ηλεκτροπαραγωγή, βάζοντας -υποτίθεται- τη χώρα μας σε τροχιά «κλιματικής ουδετερότητας» και «πράσινης μετάβασης», με τις ΑΠΕ σε πρώτο πλάνο, συμβαδίζοντας έτσι με τις κατευθύνσεις της ΕΕ στο ζήτημα. Θέτει ζητήματα όπως την απαγόρευση παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από στερεά ορυκτά καύσιμα (λιγνίτη) από την 31η Δεκεμβρίου 2028, απαγόρευση πώλησης και εγκατάστασης καυστήρων πετρελαίου θέρμανσης από την 1η Ιανουαρίου 2025, ταξινόμηση νέων οχημάτων μόνο αν είναι μηδενικών ρύπων από την 1η Ιανουαρίου 2030, υποχρεωτική ασφάλιση(!) κτηρίων που βρίσκονται σε σημεία υψηλής τρωτότητας (φωτιές-πλημμύρες) αλλιώς δεν θα ηλεκτροδοτούνται καθώς και πολλά άλλα. Πρόκειται για μέτρα που καθιόνται ότι θα έχουν αισθητή θετική επίπτωση στην καταστροφή του πλανήτη που αυτοί προκάλεσαν, αλλά και στη τσέπη του λαού.

Δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα

Ο συγκεκριμένος νόμος έρχεται να συμβαδίσει με την ενεργειακή πολιτική των κυβερνήσεων στη χώρα μας και να την ενισχύσει. Είναι μια πολιτική που χαρακτηρίζεται από την ενεργειακή εξάρτηση της χώρας,

στο πλαίσιο της γενικής πολιτικής-οικονομικής εξάρτησης από τις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις, αλλά και από την οικονομική αφαίμαξη του λαού, μέσα από απίστευτα διογκωμένους λογαριασμούς σε ρεύμα, καύσιμα, αλλά και το κλείσιμο μονάδων παραγωγής ενέργειας από συμβατικά υλικά, που είχε σαν αποτέλεσμα χιλιάδες ανέργους.

Η προσπάθεια των πολιτικών αυτών έρχεται να αφήσει άλλη μια φορά τα βάρη της κρίσης της πανδημίας και πρόσφατα του πολέμου στην Ουκρανία στις πλάτες των λαών. Ιδιαίτερα σε μια χώρα ενεργειακά εξαρτημένη σαν την Ελλάδα, τα βάρη αυτά είναι πολλαπλά. Όπως πάντα, δεν είναι καθόλου σε προτεραιότητα των κυρίαρχων ούτε η προστασία του περιβάλλοντος, ούτε η αποτροπή του οικονομικού στραγγαλισμού των φτωχότερων λαϊκών στρωμάτων.

Με τον πόλεμο να μαίνεται, για την ΕΕ η ενεργειακή απεξάρτηση από το ρωσικό φυσικό αέριο γίνεται όλο και πιο αναγκαία, με τις τελευταίες εξελίξεις να θέλουν ένα σχέδιο να έχει κατατεθεί μέχρι τέλος Μαΐου. Μόνο που αυτή η απεξάρτηση βαφτίζεται και «πράσινη», για να αποκρύψει τις τρομερές οικονομικές συνέπειες που θα έχει στους λαούς, καθώς και την επίπτωση στο περιβάλλον. Αποτελεί ουσιαστικά ένα νέο πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο. Προσφέρονται ολόκληρες περιοχές στον βωμό της «πράσινης» ανάπτυξης, που τελικά λεηλατεί τη φύση, τα βουνά, τις θάλασσες και ξε-

πουλά τη δημόσια γη. Εντύπωση, επίσης, προκαλεί και η ...αναγκαία αναβάπτιση της πυρηνικής ενέργειας σε «καθαρή», ενώ οι αντιπαραθέσεις για τα ραδιενεργά απόβλητα καλά κρατούν.

Παράλληλα, δεν πρόκειται να δει ο λαός καμία ελάφρυνση στους λογαριασμούς του από αυτές τις πολιτικές. Η ρήτρα αναπροσαρμογής είναι ένα ξεκάθαρο παράδειγμα, ένα χαράτσι στους λογαριασμούς ρεύματος, αποτέλεσμα της «απελευθερωμένης» ενέργειας και ένα μέτρο εξασφάλισης της αισχροφής κερδοφορίας του κεφαλαίου σε αυτή την κρίση. Ταυτόχρονα, οι χρήσιμες συμβουλές για το ποιες συσκευές καταναλώνουν ρεύμα ενώ είναι ...σβηστές, το πλαφόν στη χρήση του κλιματιστικού (!) και η υποχρεωτική μετάβαση σε (πανάκριβα) ηλεκτρικά αυτοκίνητα είναι ένας ξεκάθαρος εμπαιγμός στον λαό, την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Παράλληλα, είναι ένας νόμος για το περιβάλλον που δεν αναφέρει λέξη για τις καταστροφές στη χώρα μας από πλημμύρες και πυρκαγιές, που έχουν προκαλέσει νεκρούς και φοβερές καταστροφές. Αντίθετα, και εδώ η ευθύνη μετατοπίζεται στον λαό με τις υποχρεωτικές ασφαλίσεις, ενώ το κράτος με τις δομές του παραμένει άλλη μια φορά αμέτοχος ευθυνών.

Την «πράσινη μετάβαση», λοιπόν, θα την πληρώσει πέρα από το περιβάλλον, για άλλη μια φορά ο ίδιος ο λαός.

Μεξικανική Επανάσταση Αγώνας για «Γη και Ελευθερία»

«Είναι καλύτερα να πεθαίνει κανείς όρθιος
παρά να ζει γονατιστός»

Εμιλιάνο Ζαπάτα

Στις 25 Μαΐου 1911 ανατρέπεται ο πρόεδρος του Μεξικού Πορφύριο Ντίας από τον εξεγερμένο λαό και το στρατό του Φρανσίσκο Μαδέρο. Ήταν το τέλος μιας εξέγερσης που ξεκίνησε μερικούς μήνες νωρίτερα (1910) αλλά και η αρχή μιας νέας επαναστατικής περιόδου, αφού ο Μαδέρο πολύ σύντομα αθέτησε όλες τις υποσχέσεις του. Επικεφαλής της επαναστατικής αυτής περιόδου ήταν ο Εμιλιάνο Ζαπάτα.

Ο Ντίας ήταν στην εξουσία σχεδόν 30 χρόνια και κυβέρνησε ικανοποιώντας πλήρως τους φεουδάρχες αλλά και την αποικιοκρατική πολιτική των ΗΠΑ - Αγγλίας. Το σύνθημά του ήταν «ψωμί και βούρδουλας». Δηλαδή πλούτος για το μεγάλο κεφάλαιο και βούρδουλας για το λαό. Για να αντιληφθούμε την κατάσταση που επικρατούσε, μόλις το 1% των αγροτών κατείχε το 85% της καλλιεργήσιμης γης. Ακόμα και μεγάλες εταιρείες (ντόπιες και ξένες) κατείχαν τεράστιες εκτάσεις γης. Το 95% των αγροτών ήταν ακτήμονες και δούλευαν με πενικρούς μισθούς. Η κατάσταση τους δεν διέφερε από αυτήν της δουλείας.

Στον βιομηχανικό τομέα αναπτύχθηκε γρήγορα η εξορυκτική βιομηχανία και κυριαρχούσαν τα ξένα μονοπώλια, ιδιαίτερα του πετρελαίου. Ο Ντίας δεν επέβαλε κανέναν περιορισμό στη δράση τους και ιδιαίτερα στο βορειοαμερικανικό κεφάλαιο που οι επενδύσεις του στη χώρα υπερτερούσαν ακόμα και του συνόλου των ντόπιων επενδύσεων. Το 80% των εδαφών απ' όπου αντλούσαν πετρέλαιο ανήκε στη αμερικανική Στάνταρντ Όιλ.

Όπως ήταν φυσικό, η εκβιομηχάνιση έφερε και μια σχετική αύξηση της εργατικής τάξης. Χωρίς όμως δικαιώματα και συνδικαλιστικές ελευθερίες. Παρ' όλα αυτά οι εργάτες κατάφεραν να πραγματοποιήσουν πολλές απεργίες και μάλιστα με ανταποικιακό - αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο. Σημαντική επίδραση στην εργατική τάξη του Μεξικού είχαν οι αναρχοσυνδικαλιστικές απόψεις και η ΙWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου) που έδιναν ιδιαίτερη σημασία στον οικονομικό αγώνα και υποβάθμιζαν ή και αρνούσαν την πολιτική πάλη και το στόχο για εργατική εξουσία.

Ο Ντίας, σε κάθε περίπτωση που ο λαός ξεσηκωνόταν (εργατικές απεργίες, αγροτικές εξεγέρσεις), τον αντιμετώπιζε με επέμβαση του στρατού. Φυσικά υπήρχαν και οι ιδιωτικοί στρατοί των ξένων εταιρειών και των τσιφλικιάδων.

Η δεύτερη δεκαετία του 20ού αι. προμήνυε βίαιες επαναστατικές διεργασίες στο Μεξικό. Ήδη υπήρχε ένοπλο αγροτικό κίνημα στο βόρειο Μεξικό με επικεφαλής τον Πάντσο Βίγια και στο νότο με τον Εμιλιάνο Ζαπάτα. Τμήματα της αστικής τάξης που είχαν πιο εθνικά χαρακτηριστικά και επιδίωκαν μια διαφορετική σχέση με τις ΗΠΑ προσπάθησαν να προλάβουν μια ενδεχόμενη επανάσταση και με αρχη-

γό τον Μαδέρο -ο οποίος στηρίχτηκε και από τα ένοπλα αντάρτικα των Ζαπάτα και Βίγια- κατάφεραν να ρίξουν τον Ντίας στις 25 Μάη του 1911.

Ο Μαδέρο, όμως, παρά τις υποσχέσεις που είχε δώσει στο λαό, δεν προχώρησε σε αγροτικές μεταρρυθμίσεις και έχασε τη λαϊκή στήριξη. Έτσι το Φλεβάρη του 1913 ανέλαβε την εξουσία (ύστερα από πραξικόπημα) ο στρατηγός Χουέρτα, εκπρόσωπος των τσιφλικιάδων και των ξένων ιμπεριαλιστών, κυρίως των Άγγλων. Αυτός ήταν και ο λόγος που οι ΗΠΑ αντέδρασαν και απείλησαν με επέμβαση, την οποία έκαναν πράξη πολλές φορές τα επόμενα χρόνια.

Όμως και το αντάρτικο αγροτικό κίνημα μέσα στο Μεξικό, με ηγέτες τους Ζαπάτα και Βίγια, ενισχύθηκε. Ο Ζαπάτα κατάρτισε το δικό του επαναστατικό αγροτικό πρόγραμμα «Αγιάλα», που προέβλεπε δήμηση κτημάτων και διανομή τους στους ακτήμονες, επιστροφή στους μικροϊδιοκτήτες όλων των περιουσιών που κατασχέθηκαν λόγω χρεών κ.ά. Χιλιάδες εργάτες εντάχθηκαν στο ένοπλο αγροτικό κίνημα, δημιουργώντας τα «Κόκκινα Τάγματα», χωρίς όμως να καταφέρουν να ηγεμονεύσουν και να στρέψουν την επανάσταση προς την κατεύθυνση κατάληψης της εξουσίας και εγκαθίδρυσης εργατοαγροτικής εξουσίας. Έτσι η αστική τάξη κατάφερε να κυριαρχήσει μέσα στον επαναστατημένο λαό και να τοποθετηθεί στην εξουσία τον Β. Καράντα.

Για άλλη μια φορά ο Καράντα αθέτησε τις υποσχέσεις για αγροτική μεταρρύθμιση και ήρθε πλέον σε αντιπαράθεση με τους Ζαπάτα και Βίγια. Ύστερα από συγκρούσεις (οι Ζαπάτα και Βίγια κατέλαβαν την πόλη του Μεξικού το Δεκέμβρη του 1914) ο Καράντα κατάφερε να απωθήσει τον επαναστατικό στρατό.

Το 1917 ο Καράντα για να δώσει ένα τέλος στο αντάρτικο των αγροτών ψήφισε το νέο Σύνταγμα που από άποψη θέσεων ήταν πολύ προχωρημένο. «*Η γη, το νερό και ο ορυκτός πλούτος αποτελούν βασικά ιδιοκτησία του έθνους (...)* Μονάχα οι Μεξικανοί έχουν δικαίωμα να είναι ιδιοκτήτες γης, νερού και ορυκτού πλούτου. Η Εκκλησία δεν έχει δικαίωμα να έχει γη (...) Οι Ανώνυμες Εταιρίες δεν έχουν δικαίωμα να είναι ιδιοκτήτριες γης. (...) Θα παρθούν όλα τα μέτρα για το μίσρασμα της μεγάλης γαιοκτησίας, για τη δημιουργία μικρών αγροτικών νοικοκυριών». Επίσης «*Όριζε το δικαίωμα για τη συνδικαλιστική οργάνωση των εργατών. Αναγνώριζε το οκτάωρο σαν ημερήσιο ωράριο εργασίας. Οι εργάσιμες ημέρες θα ήταν 6. Προσδιόριζε κατώτερα όρια μεροκάματου. Προστάτευε τη δουλειά των γυναικών και των παιδιών. Καθόριζε διάφορα μέτρα κοινωνικής ασφάλειας (για τη μόρφωση των παιδιών των εργατών κ.λπ.)*». (Ψυρούκης σελ. 224). Στην πράξη όμως ελάχιστα από αυτά τηρήθηκαν. Η αστική τάξη κατάφερε το 1918 να δημιουργήσει ένα στρώμα εργατικής αριστοκρατίας και μια ρεφορμιστική εργατική οργάνωση.

Σημαντική ήταν η επίδραση της Οκτωβριανής Επανάστασης στον αγώνα του μεξικανικού λαού. Ο ίδιος ο Ζαπάτα έγραφε: «*Η υπόθεση που γι' αυτήν αγωνίζονται το επαναστατημένο Μεξικό και η πρόσφατα απελευθερωμένη Ρωσία είναι*

κοινή υπόθεση ολόκληρης της ανθρωπότητας, μια υπόθεση που ενδιαφέρει βαθύτατα όλους τους καταπιεζόμενους λαούς». (Παγκόσμια Ιστορία σελ. 692). Και πραγματικά, μετά τον Οκτώβρη του 1917 άρχισαν να δημιουργούνται στο Μεξικό μαρξιστικές ομάδες τις οποίες προσέγγισαν πολλοί βιομηχανικοί εργάτες. Το Σεπτέμβρη του 1919 πραγματοποιήθηκε συνέδριο όλων αυτών των ομάδων που κατέληξε στην ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος του Μεξικού και την ένταξή του στην Γ' Διεθνή.

Το επόμενο διάστημα οργανώθηκαν απεργίες που αντιμετωπίστηκαν από την κυβέρνηση με άγρια καταστολή και επέμβαση του στρατού. Το 1920 ο Καράντα δολοφονήθηκε και τη θέση του πήρε ο Α. Ομπρεγκόν, που επιδίωξε να καταστείλει το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα και να διεκδικήσει μεγαλύτερο μερίδιο από τα κέρδη των ξένων μονοπωλίων για λογαριασμό της μεξικανικής εθνικής αστικής τάξης. Υποσχέθηκε να εφαρμόσει το σύνταγμα του 1917 και να περιορίσει το ξένο κεφάλαιο. Όμως, παρά τις υποσχέσεις για καλύτερευση της θέσης της εργατικής τάξης, ο Ομπρεγκόν δεν πήρε μέτρα προς αυτή την κατεύθυνση, με αποτέλεσμα ο ταξικός αγώνας να φουντώσει. Χιλιάδες ακτήμονες σε πολλές περιοχές της χώρας κατέλαβαν τα κτήματα των τσιφλικιάδων και εργάτες κατέλαβαν τα μεταλλεία σε μια πολιτεία. Μάλιστα σε μερικές πόλεις συγκροτήθηκαν και σοβιέτ (1920-21), χωρίς όμως να μπορέσουν να καταλάβουν την εξουσία. Η εξέλιξη αυτή όμως έδειχνε τη μεγάλη επίδραση που είχαν οι κομμουνιστικές ιδέες στο Μεξικό.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν μπόρεσε να συνεχίσει την επαναστατική άνοδο. Αντιμέτωπος σκληρές διώξεις από την κυβέρνηση αλλά και τη διασπαστική τακτική των ρεφορμιστών οι οποίοι συνεργάζονταν φανερά με την κυβέρνηση. Σε κάποιες περιπτώσεις βέβαια που η ταξική πάλη οξύνθηκε πολύ, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κάνει κάποιες παραχωρήσεις στους αγρότες, χωρίς όμως να θίγονται τα συμφέροντα των τσιφλικιάδων.

Το 1919 δολοφονήθηκε ο Ζαπάτα και το 1923 ο Βίγια. Οι δύο ηγέτες του αγροτικού αντάρτικου, αν και επηρεασμένοι από τις αναρχικές απόψεις, έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο στην πορεία της μεξικανικής επανάστασης. Ο Ζαπάτα αγωνίστηκε σε όλη του τη ζωή με συνέπεια ενάντια στην εκμετάλλευση των αγροτών του Μεξικού από τους τσιφλικιάδες αλλά και ενάντια στο απάνθρωπο και σκληρό πολιτικό σύστημα. Φυλακίστηκε στα 18 του

χρόνια επειδή υπερασπίστηκε φτωχούς αγρότες των οποίων τα χωράφια καταπατούσαν οι πλούσιοι γαιοκτήμονες. Στα 30 του χρόνια ηγούνταν ήδη ενός πολυάριθμου επαναστατικού στρατού αγροτών - «Απελευθερωτικός Στρατός του Νότου». Η διακήρυξή του για κοινωνική αλλαγή συνοδεύτηκε από το πασίγνωστο μέχρι και στις μέρες μας σύνθημα «Γη και Ελευθερία» και μ' αυτό κατάφερε ο στρατός του να καταλάβει μεγάλα τσιφλικά και να μοιράσει τα κτήματα στη φτωχή αγροτιά. Μαζί με τον Πάντσο Βίγια, που μετά την προδοσία του Μαδέρο βρέθηκε στο πλευρό του Ζαπάτα, και παράλληλα με τις σκληρές μάχες που έδιναν με τα κυβερνητικά στρατεύματα, κατάφεραν να συγκροτήσουν αγροτικούς συνεταιρισμούς και την «Αγροτική Τράπεζα Δανεισμού» αλλά και να καταλάβουν εργοστάσια ζάχαρης, κάνοντας πράξη σε ορισμένες περιοχές το αγροτικό πρόγραμμα «Αγιάλα» του Ζαπάτα.

Ο μεξικανικός λαός σε όλη τη διάρκεια των επόμενων χρόνων αγωνίστηκε ενάντια σε σκληρά καθεστώτα. Να θυμηθούμε τις απεργίες των εργατών (1940-1960) που χτυπήθηκαν ανελέητα από το στρατό, την εξέγερση της νεολαίας το 1968 κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων, που κατέληξε σε μακελειό με πάνω από 250 νεκρούς, τους εργατικούς αγώνες την Πρωτομαγιά του 1985, τα κινήματα πόλης που έθεσαν το ζήτημα του δικαιώματος της κατοικίας, το κίνημα των αγροτών της επαρχίας Τσιάπας (Ζαπατίστας), τους φοιτητικούς και εργατικούς αγώνες του 2014 στην πόλη του Μεξικού με τους νεκρούς διαδηλωτές και τους 43 εξαφανισμένους φοιτητές, αλλά ακόμα και στις μέρες μας, έχει γίνει συνώνυμο της κοινωνικής απελευθέρωσης.

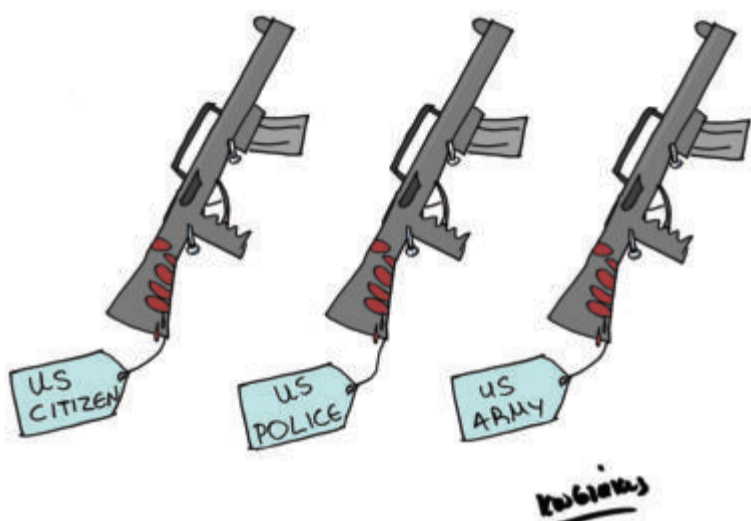
Πηγές

«Παγκόσμια Ιστορία τ. Η, Ακαδημία Επιστημών ΕΣΣΔ», εκδ. Μέλισσα

«Ιστορία της αποικιοκρατίας, τ. ΣΤ», Ν. Ψυρούκης, εκδ. Επικαιρότητα

Σ.Σ.

σχοήλια

Αγορά

Κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στις ΗΠΑ, ο Κυριάκος Μητσοτάκης εξέφρασε την επιθυμία να αγοράσει μία μοίρα F-35 πριν από το τέλος της τρέχουσας 10ετίας. Μην κοιτάτε τα λεφτά.

Σχεδιασμός

Ο υπουργός Κλιματικής Κρίσης & Πολιτικής Προστασίας, Χρήστος Στυλιανίδης, επισήμανε ότι ο φετινός στρατηγικός σχεδιασμός βασίζεται στην εμπειρία του παρελθόντος και ειδικότερα των περσινών πυρκαγιών. Τις σβήνουμε στη θάλασσα.

Δικαιοσύνη

Παράνομη και καταχρηστική κρίθηκε από το Πρωτοδικείο Αθηνών η στάση εργασίας των ΔΟΕ και ΟΛΜΕ κατά της ελληνικής Ρίσα, σύμφωνα με ανάρτηση της Νίκης Κεραμέως. Ολιστική κυβέρνηση.

Στέγη

Εστιάζοντας στη φοιτητική στέγη, ο πρωθυπουργός σημείωσε πως «φαίνεται αδιανόητο αυτή τη στιγμή ότι υπάρχουν πανεπιστήμια τα οποία μπορεί να έχουν δυνατότητα κι έχουν χώρο, να μην έχουν βρει τρόπο, μέσω συμπράξεων δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, να κατασκευάσουν φτηνή και ανταγωνιστική φοιτητική στέγη». Ο δημόσιος θα κατασκευάσει το αστυνομικό φυλάκιο.

Θέσεις

Ιδιοκτήτης καφετέριας στη Λάρισα επιτέθηκε σε έγκυο εργαζόμενη, γιατί τον κατήγγειλε για καθυστερήσεις στη μισθοδοσία. Άλλη μια κενή θέση στην εστίαση.

Πανδημία

Σύμφωνα με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, Γ. Οικονομού, η πανδημία θα μπορούσε να είχε ρημάξει τη χώρα μας, αλλά αυτό δεν συνέβη. Τη ρημάξαμε εμείς.

Συνταγή

Μια μικρή φινλανδική ζυθοποιία, μερικές δεκάδες χιλιόμετρα από τα ρωσικά σύνορα, λάνσαρε μια νέα μπύρα για να γιορτάσει την αίτηση της χώρας να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ. Νερό, μαγιά, κριθάρι, λυκίσκος και μπαρούτι.

Βαθμολογία

Η Ουκρανία με το Stefania των Kalush Orchestra ήταν η μεγάλη νικήτρια στον τελικό του 66ου Διαγωνισμού Τραγουδιού της Eurovision, που διεξήχθη στο Τορίνο της Ιταλίας, συγκεντρώνοντας συνολικά 631 βαθμούς. +12 από ΗΠΑ.

Αρμοδιότητες

Σύμφωνα με τον υπουργό Εσωτερικών, Μ. Βορίδη, επίκειται «αλλαγή του θεσμικού πλαισίου της Δημοτικής Αστυνομίας, το οποίο θα συνοδεύεται από νέες και διευρυμένες αρμοδιότητες με ταυτόχρονη ενίσχυση της στελέχωσης και τη δημιουργία ενός νέου προφίλ υπέρ της προστασίας της ασφάλειας των Ελλήνων πολιτών». Και στα πανεπιστήμια.

Έξοδος

Μιλώντας στο αμερικανικό Κογκρέσο, ο πρωθυπουργός συνέκρινε το Μεσολόγγι της ελληνικής επανάστασης με τη Μαριούπολη λέγοντας: «Όπως συμβαίνει με τη Μαριούπολη, το Μεσολόγγι είχε εξαιρετικούς αμυνόμενους πριν από την τελική έξοδο». Λαλεί πουλί, παίρνει αεροπλάνα και ο Κυριάκος το ζηλεύει.

Υποτέλεια «über alles»

Με τη σοβαρή πολιτική διάσταση της ομιλίας του Κυρ. Μητσοτάκη στο Κογκρέσο των ΗΠΑ δεν θα ασχοληθούμε εδώ. Θα περιοριστούμε, κατά βάση, στην επικοινωνιακή αξιοποίηση αυτής της ομιλίας που έκανε ο... παγκόσμιος πρωθυπουργός «μας», προκαλώντας, μάλιστα, τη «σφοδρή» αντίδραση της αντιπολίτευσης, που ενοχλήθηκε ότι στις πρωθυπουργικές αποσκευές δεν βρέθηκε ούτε μια... «αντιτουρκική ρουκέτα». Κι αφού «του Έλληνα ο τράχηλος ζυγό δεν υπομένει», ήθελαν χειροπιαστά ανταλλάγματα για τον ραγιαδισμό και την υποτέλεια.

Το γενικό συμπέρασμα είναι ότι το δίπολο εθνικισμός-υποτέλεια (πότε εθνικισμός, πότε υποτέλεια) συντήχθηκε, απελευθερώνοντας την έννοια της «εθνικο-υποτέλειας». Μια υποτέλεια που «αναβαθμίστηκε» σε αρετή του έθνους και γνώρισμα κάθε «σωστού Έλληνα», ορίζοντας, εκ νέου, την αγία τριάδα της εθνικοφροσύνης: πρόθυμος, προβλέψιμος και δεδομένος.

Όποιος θεωρεί ότι τα παραπάνω ενέχουν μια κάποια υπερβολή, ας διαβάσει προσεκτικά τα παρακάτω.

«Ήταν εμφάνιση ενός πολιτικού παγκόσμιου βεληνεκούς. Έδειξε στο παγκόσμιο ακροατήριο ότι είναι ένας βαθυστόχαστος πολιτικός διεθνούς ακτινοβολίας. Σκεφτείτε. Ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών φορούσε γραβάτα με το εθνόσημο μιας ξένης χώρας, της πατρίδας μας, της Ελλάδας». Αυτά, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος της... αμερικανικής γραβάτας, δίνοντας το σύνθημα για ένα απίστευτο «δημοσιογραφικό» παραλήρημα.

Θρίαμβος της κυβέρνησης και προσωπικά του Κυρ. Μητσοτάκη! Με τη μεγαλοφυή, ιστορική, αριστουργηματική, πρωτότυπη, εξαιρετική, μοναδικής έμπνευσης (λογοτεχνικό διαμάντι!) ομιλία του στο Κογκρέσο, σήκωσε ψηλά την ελληνική σημαία και το έθνος! Ήταν μια στιγμή που ήδη κατέλαβε θέση στο πάνθεον

της Ιστορίας κι που δεν χρειάζεται κανείς να αναζητήσει αν υπήρξαν οφέλη. Γιατί είναι φορές που όλα εκμηδενίζονται από ένα και μόνο γεγονός. Αυτό συνέβη προ ημερών με την ιστορική ομιλία του Κυριάκου Μητσοτάκη στο αμερικανικό Κογκρέσο. Σε ελάχιστα λεπτά της ώρας, όλα, μα όλα πέρασαν σε δεύτερη μοίρα. Αυτά, ο περήφανος Έλληνας δημοσιογράφος.

Ποιος πόλεμος στην Ουκρανία; Ποια φτώχεια, ποια ανεργία; Ποια οικονομική, επισιτιστική, περιβαλλοντική, υγειονομική, πολιτιστική και... δεν συμμαζεύεται κρίση; Όλα, μα όλα τα εκμηδένισε το «αμερικανικό χειροκρότημα» και ο... συμπαντικός Μητσοτάκης με μια ομιλία και ένα νεύμα. Άλλοτε, με έναν νόμο και ένα άρθρο θα καταργούσαν τα μνημόνια. Το δούλεμα είναι διαχρονικό και διακομματικό.

Κατά τα άλλα, είχαμε έναν «σοβαρό πολιτικό λόγο, με επιχειρήματα, διαπραγματευτική ικανότητα, μα πάνω απ' όλα ισχύ!». Γιατί ήταν η πρώτη φορά που Έλληνας πρωθυπουργός μίλησε στο Κογκρέσο, ικετεύοντας διακριτικά και προσκαλώντας ξεδιάντροπα μια ξένη δύναμη να στρατοπεδεύσει στη χώρα. Κι αυτό, χωρίς τη δικαιολογία του «κομμουνιστικού κινδύνου» και με δικά μας τα έξοδα ταξιδιού.

Σοβαρός πολιτικός λόγος η «εκσυγχρονισμένη» προγονοπληξία! Για τη «δημοκρατία» των δουλοκτητών και πραξικοπηματιών. Για την «ελευθερία» των ΗΠΑ να επεμβαίνουν και να εισβάλλουν όπου θέλουν. Σοβαρά πολιτικά επιχειρήματα υπέρ του πολέμου και της στήριξης της Ουκρανίας η... ταύτιση του Αζοφστάλ με το Μεσολόγγι. Διαπραγματευτική ικανότητα και ισχύ το «σφάξε με, αγά μου, ν' αγιάσω».

Κι έτσι, ο «HappyTraveller» Κυριάκος Μητσοτάκης νιώθει, όπως κάθε Έλληνας (!), σαν στο σπίτι του κάθε φορά που έρχεται στην Ουάσιγκτον. Περπατώντας προς το Μνημείο του Λίνκολν, νιώθει κανείς σαν να περπατάει στον Παρθενώνα, είπε. Και... α! μια και το 'φερε η κουβέντα, υπάρχουν και κάτι γλυπτά. Στη συ-

νέχεια, μπροστά στην πύλη του Ανώτατου Δικαστηρίου, μετέφρασε την επιγραφή «Equal Justice Under Law» στο προγονικό «Ι-σο-νομία», που ισχύει απαρέγκλιτα στην Ελλάδα (από την αρχαιότητα, μάλιστα) και στην Αμερική μετά την εξόντωση των Ινδιάνων. Σε αυτή την ισονομία εναποθέτουν, άλλωστε, τις ελπίδες τους οι πάντες: από το «θα τους τaráξουμε στη νομιμότητα» των «προσοδευτικών» μέχρι τα «κόκκινα σχέδια νόμου στη βουλή». Κι έτσι, από αξιοθέατο σε αξιοθέατο, ξεδιπλώθηκε ο μεγαλοφυής πολιτικός λόγος του εθνάρχη, που σώζει την Ελλάδα!

Ωστόσο, γρηγορείτε σύμμαχοι Αμερικανοί! Υπάρχει πάντα ο «κίνδυνος του λαϊκισμού», που διεκδικεί στον δρόμο. Υπάρχει ο κίνδυνος να γιγαντωθεί αυτός ο «λαϊκισμός» και να οδηγήσει σε... φιλολαϊκά αυταρχικά καθεστώτα (αυταρχικά στους εκμεταλλευτές, φιλικά στους εκμεταλλεζόμενους, δηλαδή), που θα ανταλλάξουν την πολιτική ελευθερία (του κεφαλαίου) με υψηλά επίπεδα ανάπτυξης και οικονομικής ευημερίας (του λαού και της εργατικής τάξης). Εξάλλου, σύμφωνα με νεότερη Μητσοτάκια σοφιστεία, πρέπει να δούμε τη ζωή μας σφαιρικά και να μην κοιτάμε το χρήμα (ειδικά όσοι δεν έχουν χρήμα). Ο αντικομμουνισμός (έστω, σε αυτή τη γελοία μορφή) δεν μπορεί να λείπει από καμία «σοβαρή» ομιλία στο αμερικανικό Κογκρέσο.

Ωστόσο, ο κίνδυνος που διέβλεψε στην ομιλία του ο Κυρ. Μητσοτάκης προς τους ιμπεριαλιστές προστάτες είναι υπαρκτός: «Προσωπικά, ανησυχώ περισσότερο για τους εσωτερικούς κατακερματισμούς των δημοκρατιών μας από ό,τι φοβάμαι την απειλή αλαζονικών τυράννων», είπε. Τις ανυπέρβλητες αντιθέσεις των κοινωνικών τάξεων και την αναπόφευκτη ταξική πάλη φοβούνται. Και για αυτό δεν φοβούνται, αλλά χρειάζονται αλαζονικούς τυράννους.